CANDY MOORE

Minunile dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de
MARIANA COSTESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Brooke se uită la femeia firavă și palidă, întinsă între așternuturile albe, și i se strânse inima, văzând că arăta mult mai rău de când o vizitase ultima dată– și asta fusese doar ieri! Draga de Jocelyn, cu cât curaj înfrunta boala incurabilă care o lovise brusc cu o jumătate de an în urmă, în ultima lună petrecută în această clinică particulară! Pe zi ce trecea, arăta tot mai slabă și mai neputincioasă.

Brooke era foarte supărată că cea mai bună prietenă a ei trebuia să îndure o astfel de durere, că nu putea face ceva pentru a curma suferința lui Jocelyn.

Dacă te uitai la ele, aveau foarte puține în comun. Jocelyn era trecută bine de șaizeci de ani. Brooke avea până în douăzeci și cinci. Pe figura femeii mai în vârstă se vedeau semnele unei frumuseți de mult apuse, în timp ce tânăra avea o față de o frumusețe răpitoare, care nu necesita decât un pic de rimel,

pentru a-i înnegri genele blonde care-i umbreau ochii albaștri, și un pic de ruj, pentru a-i contura linia perfectă a gurii. Părul lui Jocelyn albise de ani buni, Brooke având un păr bogat, castaniu-deschis, cu reflexe aurii, care-i cădea bogat pe umeri.

Totuși, în ultimii trei ani, în care Jocelyn devenise confidenta lui Brooke, între ele se stabilise o așa-zisă relație mamă-fiică, întrucât își petreceau foarte mult timp împreună, Jocelyn nefiind căsătorită vreodată, iar părinții lui Brooke fiind decedați de mult.

Brooke știa că familia Charlwood privea cu scepticism prietenia lor, dar fiind și ea bogată, nu putea să o acuze că umbla după banii celeilalte femei. Însă amândouă erau conștiente că prietenia lor era umbrită de capul familiei Charlwood, Rafe, de fratele lui, Patrick și de soția acestuia, Rosemary. Dar Jocelyn nu se lăsase niciodată influențată de părerea vreunuia dintre nepoții săi, sau a tatălui lor, când acesta trăia, Brooke vizitând-o la vila de pe moșia familiei Charlwood, de câte ori putea. Pentru reputația lor, membrii familiei Charlwood ignorau, pe cât posibil, prezența lui Brooke.

Asta era și dorința ei, preferând să nu atragă atenția, mai ales a lui Rafe, influentul cap al familiei și al companiei Charlwood Industries, un bărbat pe cât de puternic, pe atât de nemilos. Sub conducerea lui, familia strânsese mai mulți bani decât o făcuse Robert Charlwood, străbunicul lui Rafe, care înființase prima lor linie maritimă. Brooke cunoștea istoria familiei Charlwood, cunoscuse câțiva dintre ei, și singura pe care o plăcuse fusese Jocelyn.

– Te-ai supărat pe florile alea, dragă, sau pe mine? o necăji

prietena ei, așezată pe patul din camera însorită, într-un halat roz și o cămașă de noapte din dantelă, asortată.

Brooke fu nevoită să clipească, pentru a-și alunga lacrimile, uitându-se la prietena ei, și lăsând pentru un moment garoafele pe care le aranja în vază.

– Nici una, nici alta, spuse cu o voce înăbușită. Sunt supărată pe viață. De ce tocmai tu, Jocelyn? gemu ea, disperată. De ce nu eu, când…

– Nu suntem în măsură să punem întrebarea asta, o dojeni cealaltă femeie, cu blândețe. Totul are un scop. Și cred că știu care este al meu, continuă încet, bătând patul cu palma. Vino și așază-te aici, vreau să vorbesc cu tine…

Intensitatea vocii lui Jocelyn, când se simțea atât de rău, o făcu pe Brooke să traverseze imediat camera și să se așeze lângă ea.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă îngrijorată. Analizele pe care le-ai făcut la începutul săptămânii…

– Au confirmat ceea ce știam deja, răspunse ea, bătând-o pe mână, încurajator. Nu mai apuc sfârșitul lunii.

– Nu trebuie să vorbești așa! Nu este totul pierdut, știința medicală progresează, pe zi ce trece.

Jocelyn clătină din cap, zâmbind cu seninătate.

– Mi-au spus de la început că boala mea nu este operabilă, și știința nu se mișcă suficient de repede pentru mine. M-am împăcat cu ideea asta, draga mea. Aș dori s-o faci și tu.

– Înțeleg. O să crezi că sunt egoistă că gândesc așa, când durerea ta este atât de mare, dar, ce o să mă fac fără tine? Îi luă

mâna și și-o puse pe obraz, lacrimile curgându-i acum nestăvilite.

Jocelyn îi zâmbi cu tristețe, mângâindu-i obrazul cu vârful degetului.

– O să supraviețuiești, o asigură ea. Și te-am trecut în testament…

– Nu! Brooke îi aruncă o privire îndurerată, ochii ei mari albaștri reflectând teama din sufletul ei. Nu vreau nimic. N-am nevoie de nimic, știi doar. În plus, asta ar face ca Rafe– familia– să mă urască și mai mult.

– Nu fac asta numai pentru tine. Femeia mai în vârstă îi căută privirea. Întotdeauna a fost vorba de ceva mai mult decât noi două, de aceea am lăsat lucrurile să ajungă atât de departe. Răsuflă adânc. Rafe este un om dur, necruțător, nu există o altă cale. Dar nu-ți las bani, Brooke, amândouă știm că n-ai nevoie. Așa cum ai spus, familia deja te urăște.

– Dacă nu bani, atunci ce…?

– Vei vedea curând. Jocelyn îi zâmbi. Și să nu crezi că nu m-am gândit foarte bine înainte, pentru că am făcut-o.

– M-aș simți mai fericită, dacă aș ști ce este.

– Vei afla la timpul potrivit. Avocatul meu te va contacta, peste puțin timp.

– Când vei fi moartă, spuse Brooke.

– Haide, dragă, toți ne ducem odată. Jocelyn zâmbi. Am avut o viață frumoasă, fericită. Și acum vreau să încerc să te fac și pe tine puțin fericită.

– Moartea ta nu poate face asta!

– Niciunul dintre noi nu dorește moartea mătușii mele,

domnișoară Adamson, se auzi o voce puternică. Sunt sigur că niciunul dintre noi, nu se gândește la așa ceva.

Sunetul acelei voci o făcu pe Brooke să se ridice în picioare, ștergându-și urmele lacrimilor, nefiind nevoită să se uite la bărbatul care tocmai intrase în cameră, pentru a ști cine era: Rafe Charlwood, capul familiei Charlwood. În vârstă de treizeci și nouă de ani, avea părul negru, înspicat cu fire argintii la tâmple, o față, parcă cioplită din granit, ochii de un cenușiu-intens, pomeții înalți, o gură fermă și bărbia pătrată și puternică. Deși era slab și foarte înalt, avea o anume eleganță în mișcare, o grație de felină, în umerii largi, talia îngustă, coapsele ferme și picioarele lungi. Brooke știa totul despre acest bărbat, nu trebuia să se uite la el, urând să se uite la el, amintindu-i atunci când o făcea, de durerea pe care i-o provocase în trecut. Și era atât de arogant, atât de dornic de răzbunare, încât nici nu realizase că o rănise.

Jocelyn îi aruncă lui Brooke o privire plină de înțelegere, înainte de a se concentra asupra nepotului ei.

– Poate că nu dorești să discuți despre asta, Rafe, spuse ea încet, dar te asigur că se va întâmpla. Acum, spune-mi ce cauți aici? Am crezut că vei fi în Italia, în următoarele câteva săptămâni.

El ridică din umeri, aplecându-se s-o sărute pe obraz, la fel de rafinat ca întotdeauna, într-un costum gri-închis, din trei piese, și cămașă și cravată argintii.

– Mi-am rezolvat problemele mai devreme, așa că m-am gândit să-ți fac o vizită. Își întoarse din nou privirea, rece ca de oțel, spre Brooke. Nu știam că domnișoara Adamson va fi aici.

Brooke nu avea nevoie să i se spună, știa că dacă ar fi trebuit să-și programeze vizita, ar fi avut grijă să nu coincidă cu a ei. Faptul că nu se obosise să-și ascundă antipatia față de ea, îl făcuse și pe fratele său mai mic, Patrick, să simtă la fel, iar cumnata lui nu avusese nevoie de încurajări în sensul ăsta, atitudinea ei fiind ostilă de la bun început.

– Brooke a venit să mă vadă, aproape în fiecare după-amiază, interveni mătușa lui, simțind tensiunea dintre ei, preferând s-o ignore decât să se amestece, cum o mai făcuse o dată. Îl cunoștea pe Rafe destul de bine ca să știe că, odată ce-i intra ceva în cap– în cazul ăsta că nu o plăcea și nu avea încredere în Brooke– nimic nu-l făcea să se răzgândească.

Și Brooke avea aceleași sentimente pentru Rafe, mai mult, îi era teamă de el. Știa că ferocitatea lui înnăscută era aceea care-i controla atât propriile acțiuni, cât și pe cele ale celor apropiați, in special ale lui Patrick și soției acestuia, Rosemary Charlwood. Orice spunea Rafe era lege, în ceea ce privea familia. Chiar dacă Jocelyn i se împotrivea, totuși nu nega faptul că Rafe era capul familiei, că administra afacerile cu abilitate, sporind averea familiei în fiecare zi, de când era la conducerea companiei.

Brooke nu reușise niciodată să înțeleagă cum accepta această familie să se supună orbește dorinței unui singur om, și evita pe cât posibil să-l întâlnească pe Rafe Charlwood. Din nefericire, niciuna din ele nu se așteptase ca el să apară astăzi acolo. Dacă ar fi știut, Brooke n-ar fi venit. Acum va trebui să găsească o scuză, să plece cât mai repede posibil.

– Serios? Ochii lui neîndurători o cercetară cu atenție.

Brooke se întoarse spre el, fixându-l cu o privire necruțătoare. Ar fi fost greu de spus cine ar fi cedat primul, dacă Jocelyn n-ar fi întrerupt acea luptă surdă, atrăgând atenția nepotului asupra ei.

– Ce face familia? întrebă ea încet.

– Nu te-au vizitat, Patrick și Rosemary, dimineață?

Jocelyn se aprinse la față.

– Se întâmplă ca ei să nu însemne întreaga familie, replică ea iritată.

Rafe strânse din buze.

– Dacă vrei să afli ce face Robert, de ce nu spui direct?

Supărarea lui Brooke se transformă în indignare, la felul cum îi vorbea mătușii lui.

Dar nu era nevoie să-și facă griji pentru Jocelyn. Femeia nu ajunsese la șaizeci și cinci de ani, necăsătorită, fără să învețe să înfrunte un bărbat din familia Charlwood, în special pe Rafe, dacă simțea că este absolut necesar.

– N-ar trebui să întreb, Rafe? Este singurul fiu al unui nepot, pe care-l am.

– Și probabil așa va rămâne, îi aruncă el.

– Ei bine? insistă Jocelyn.

Rafe își înclină capul cu aroganță, indignarea că i se vorbea la modul acela fiind trădată de fiecare fibră a trupului său.

– Robert este foarte bine.

– L-ai luat cu tine în Italia? întrebă mătușa lui, scrutându-l cu privirea.

– A rămas la Charlwood cu dădaca Perkins.

– Ca de obicei, ripostă ea. N-ai grijă deloc de băiatul tău, Rafe. El are nevoie de tatăl lui.

– Nu cred că este ceva ce ar trebui discutat acum, Jocelyn. Cuvintele șoptite o blocară efectiv, iritarea din vocea lui fiind evidentă.

Dar Jocelyn nu dădu atenție acelei avertizări. Prea mulți ani făcuse față cruzimii bărbaților Charlwood, pentru a se pleca în fața nepotului său.

– Din cauza lui Brooke? îl întrebă aceasta, nervoasă. Nu este chiar un secret că-ți neglijezi fiul, și asta după ce te-ai luptat cu înverșunare să obții custodia.

Rafe îi aruncă lui Brooke o privire plină de resentiment, deși vocea îi rămase controlată.

– M-am luptat pentru fiul meu, pentru simplul motiv că soția mea era o mamă nepotrivită pentru el. Își întoarse privirea spre Brooke, auzind-o răsuflând adânc. Nu te preface așa surprinsă, domnișoară Adamson, spuse brusc. Subiectul despărțirii de soția mea, atât de mediatizat, cu doi ani și jumătate în urmă, revine adesea în presă ca un exemplu pentru bărbații mai puțin precauți, care se simt atrași de femei complet nepotrivite. Rafe strâmbă din nas. Când ne-am cunoscut, soția mea era dansatoare, domnișoară Adamson, știai asta?

Ea știa totul despre mariajul lor, atât de mediatizat, deseori minunându-se de felul în care el făcuse publică infidelitatea soției sale, pentru a câștiga custodia unicului lor fiu, un bebeluș de numai șase luni, la vremea aceea. Cel puțin, băiețelul fusese prea mic, pentru a înțelege umilința și moartea ulterioară a

mamei lui. Și, luând în considerare felul în care acest bărbat își expusese viața particulară atunci, recunoscându-și greșeala de a se fi însurat cu o dansatoare de nouăsprezece ani, părea să acorde prea puțină atenție fiului său, pe care dorise cu atâta disperare să-l păstreze, lăsându-l mai mult în grija dădacei.

– Oh, nu de balet clasic. Făcea parte dintr-o trupă de dansuri moderne care apărea în spectacolele lui Greg Davieson– se chema "Romanticele senzuale", adăugă, dezgustat.

– Îmi amintesc de ele, spuse Brooke, sec.

El își strânse pumnii, străduindu-se vizibil să se relaxeze, zâmbind fără chef.

– Atunci, îți amintești și că soția mea l-a găsit pe domnul Davieson mai atrăgător decât mariajul nostru.

– Nu cumva vrei să spui, decât tine? Brooke își mușcă buza, când el își fixă privirea în ochii ei, abia stăpânindu-și furia. Îmi pare rău, murmură aceasta. N-ar fi trebuit să spun asta.

– De ce nu? Ai perfectă dreptate, domnișoară Adamson, îi aruncă el. Soția mea chiar l-a găsit pe Greg Davieson mai atrăgător decât mine.

– Sunt sigură că Brooke nu vrea să audă toate astea, Rafe…

– De ce? își întrerupse cu răceală mătușa. Sunt convins că domnișoara Adamson nu este atât de inocentă, încât s-o șocheze faptul că soția mea a avut o aventură cu un alt bărbat.

– Rafe…

– Este în regulă, Jocelyn, o liniști Brooke pe cealaltă femeie, care părea tulburată de turnura pe care o luase discuția. Nu facem decât să… vorbim. Se întoarse din nou spre el, fiind

nevoită să-și lase capul pe spate ca să-i întâlnească privirea, în pofida înălțimii ei de un metru și șaptezeci de centrimetri, la care se adăugau cei șapte ai tocurilor de la sandale. Nu sunt deloc șocată de comportamentul soției tale, domnule Charlwood, cu toate că aș fi foarte surprinsă să aflu că eșecul mariajului vostru s-a datorat numai ei. Și eu am fost măritată, continuă Brooke, în pofida faptului că ochii lui, și mai neprietenoși acum, se uitau la mâinile ei fără inele. Nu trebuie să porți verighetă, ca să duci cu tine cicatricele unui mariaj, spuse ea plină de încordare. Acelea le porți în suflet… pentru totdeauna, adăugă cu amărăciune.

– Nu știam că ai fost căsătorită– că ești căsătorită.

– Am fost, îl corectă ea, scurt.

– Deci nu mai ești doamnișoara Adamson…

– Sunt. Nu este ceva neobișnuit ca o femeie să-și reia numele de fată, după ce căsătoria s-a sfârșit.

– Și soțul tău? Rafe Charlwood se încruntă ușor. Unde este?

Brooke avu un moment de ezitare, răsuflând adânc.

– La fel ca soția ta, a murit, declară ea. Da, este mort, repetă, mult mai sigură de sine, și se întoarse spre Jocelyn care scosese o exclamație de uimire. Îmi pare rău, Jocelyn, conversația noastră te-a supărat. Arăți obosită. Plec, să te las să te odihnești.

– Vin și eu cu tine, spuse Rafe.

Brooke îi aruncă o privire scurtă, aplecându-se să-și sărute prietena pe obraji, înainte de a-și lua geanta de umăr, de pe măsuța de cafea.

– Sunt sigură că ar fi mai bine să mai rămâi câteva minute și să vorbești cu mătușa ta, între patru ochi. Brooke îi adresă un

zâmbet plin de înțeles. Vin și mâine să te văd, Jocelyn.

– N-ar trebui să-ți pierzi timpul cu o femeie în vârstă, o dojeni ea. Nu mă deranjează dacă lipsești o zi.

– Dar pe mine mă deranjează, replică Brooke cu blândețe. E timpul meu, Jocelyn, și nimic nu-mi face mai mare plăcere decât să te vizitez. Vrei să-ți aduc ceva?

– Poate o Agatha Christie, îi ceru femeia, plină de speranță. Un roman polițist bun.

Brooke râse.

– O să caut una pe care n-ai citit-o. Se uită la grămada de cărți, strânsă deja pe masa de lângă pat, ignorând cinismul pe care simțea că-l emana tăcutul Rafe Charlwood. Ai putea să-ți deschizi o bibliotecă, o tachină ea.

Jocelyn îi zâmbi cu tristețe.

– Ești foarte bună cu mine…

– Este mult prea puțin față de cât meriți, îi opri Brooke cuvintele de mulțumire, observând că disprețul lui Rafe creștea cu fiecare secundă.

– Mâine la aceeași oră, bine?

– Minunat.

– Domnule Charlwood, Brooke îl concedie cu o scurtă înclinare a capului, realizând, din strălucirea ochilor lui, că nu era obișnuit cu așa ceva. Ei bine, ea nu dădea niciun ban pe ceea ce-i plăcea sau îi displăcea lui, singura persoană care o interesa din acea cameră era Jocelyn, și ajutorul pe care aceasta i-l dăduse în trecut era singurul motiv pentru care reușise să se controleze mai devreme, când fusese pe punctul de a-și ieși din fire.

Ieșind în soarele strălucitor, răsuflă ușurată. Închisă în salon, în prezența apăsătoare a lui Rafe Charlwood, uitase că era o zi însorită din mijlocul lui august. Clinica era înconjurată de o grădină superbă, și Brooke se opri câteva minute, lăsându-se fermecată de marea de flori multicolore, ascultând ciripitul păsărelelor din copacii înverziți.

– Mă așteptai? se auzi o voce familiară, plină de sarcasm.

– Deloc, domnule Charlwood, replică Brooke înțepată, întorcându-se cu fața la el, observând cum, în strălucirea soarelui, părul îi părea negru ca abanosul și tenul foarte bronzat, ca și când tocmai ar fi venit din concediu. Poate că în Italia nu-și petrecuse chiar tot timpul lucrând.

Rafe veni lângă ea, mișcându-se cu vioiciune în costumul închis la culoare, ciudat de formal pentru o vizită la mătușa lui, la care ținea atât de mult. El îi sesiză privirea dezaprobatoare.

– Am venit aici direct de la aeroport.

– Ce persoană ocupată ești! Brooke se îndreptă spre mașina parcată la mică distanță, iritată că el mergea în pas cu ea, Rolls-Royce-ul lui gri-metalizat fiind parcat chiar lângă Porche-ul ei verde-închis.

– Și tu… ce faci când nu-ți vizitezi prietenii bolnavi la spital?

Brooke își încleștă mâna pe geantă, unghiile lungi infigându-se în pielea moale.

– Nimic, declară scurt. Dar trebuie să existe și unii ca mine, care să dea oamenilor ca tine un exemplu care nu trebuie să fie urmat.

Pentru o clipă, Rafe păru perplex de acreala din tonul ei.

– Nu mă placi, nu-i așa?

Brooke răsuflă ușurată când, ajungând la mașină, deschise repede portiera și se așeză la volan.

– Cred că ai o impresie greșită, domnule Charlwood. Închise portiera, vârî cheia în contact și, deschizând geamul de lângă ea, se întoarse spre el.

– Tu nu mă placi.

El se sprijini de mașina lui, aflată la nici doi metri depărtare, în parcarea plină.

– Nici nu te cunosc. E greu să nu-ți placă cineva pe care nu-l cunoști.

– Atunci, să spunem că asta-i impresia pe care o lași, spuse Brooke cu o voce mieroasă, pornind motorul și trecând în marșarier.

Din doi pași, Rafe fu lângă ea, punându-și mânile pe rama ferestrei deschise, oprind-o să înainteze.

– Poate că așa este, acceptă el brusc. Și poate facem ceva în sensul ăsta. Vrei să iei cina cu mine deseară?

Brooke făcu ochii mari de uimire. Nu avea încredere în bărbatul ăsta și avea motive foarte întemeiate pentru asta.

– De ce nu te duci acasă, să petreci puțin timp cu fiul tău, domnule Charlwood? Se pare că nici nu-l cunoști! Apăsă accelerația cu piciorul, fără să-i pese că el se afla încă periculos de aproape de mașină, ultima imagine a lui fiind cea din oglindă, unde îl văzu uitându-se după ea, cu ochi reci, răzbunători.

Comentariul despre fiul lui fusese o prostie și o nechibzuință, îndepărtând un bărbat pe care-l știa nemilos și

ranchiunos. Dar și un bărbat pe care nu-și putea permite să și-l apropie, un bărbat de care se temea și pe care-l ura din tot sufletul.

***

Cu fiecare zi, Jocelyn arăta din ce în ce mai rău, întoarcerile ei în trecut devenind tot mai dese, regretând pur și simplu greșelile făcute într-o tinerețe trecută de mult.

Brooke asculta fascinată povestirile lui Jocelyn despre copilăria la Charlwood, despre petrecerile organizate acolo, la care ei îi fusese permis doar să privească pe furiș de la etaj.

– Era minunat să crești acolo. Jocelyn se lăsă încet pe spate, sprijinindu-se de pernă. Mi-aș dori ca Robert să fie la fel de fericit cum am fost eu. Rafe voia să-l aducă să mă vadă…

– Aici? exclamă Brooke, nevenindu-i să creadă.

Ea dădu afirmativ din cap.

– I-am spus cât de ridicol era. Un băiețel de trei ani nu trebuie s-o vadă pe mătușa Jossy stând întinsă aici, neputincioasă… și simțindu-se așa.

– Normal. Brooke se juca, absentă, cu marginea cuverturii de pe pat. Nu-l mai văzuse pe Rafe Charlwood de la ultimul incident, deși se părea că-și vizitase recent mătușa.

– Am reușit să-l conving că un spital nu este un loc potrivit pentru un copil, spuse Jocelyn, cu satisfacție.

– Să-l convingi?

– I-am interzis, se corectă Jocelyn, cu o notă de autoritate în glas. Este prea sever cu băiatul lui. Așteaptă prea mult de la el.

Brooke știa cât de mult îl iubea Jocelyn pe copil; un băiețel înalt pentru vârsta lui de doar trei ani, cu părul castaniu-închis și trăsături bine definite, ca tatăl său, deși ochii îi erau albaștri. Brooke îl întâlnise de câteva ori, când o vizitase pe Jocelyn la vilă, Robert fiind un musafir constant al mătușii Jossy, părând să-i placă lipsa de formalitate și veselia întâlnite în casa ei. După cum observase Brooke, atitudinea severă a tatălui lui n-avea încă niciun efect asupra băiețelului, dar urma să vină o zi în care vor apărea stările de agitație și teama, și în acea zi Rafe va pierde dragostea fiului său, la fel cum o pierduse odată pe a soției lui.

– Nu este bine să-l contrazici pe Rafe, spuse Jocelyn sesizând indignarea lui Brooke. Este mai puternic decât noi toți.

– Știu asta, dar n-are niciun motiv să se poarte ca un tiran cu un copil care nu poate să-l înfrunte.

– Nu este un tiran, replică Jocelyn, scuturând din cap. El își iubește copilul, numai că nu lasă să se vadă, nu acceptă să-și arate slăbiciunea. S-a simțit rănit și dezamăgit o dată, nu vrea să se repete acea experiență.

– Față de propriul fiul? întrebă Brooke, cu ironie. Nu există vreo schemă după care să-ți iubești copilul, să-l iubești atât de mult încât să faci orice, absolut orice, pentru a fi cu el. Brooke vorbea cu atâta vehemență, încât vocea îi deveni tremurândă.

Jocelyn îi luă mâinile, pentru a-i mai alina suferința.

– Îmi pare rău că lucrurile n-au mers așa cum trebuia pentru

tine, draga mea, spuse aceasta cu blândețe, arătându-și înțelegerea. Este foarte greu…

– Te rog, nu-ți face griji pentru asta, se grăbi Brooke s-o liniștească din nou, știind că problemele ei erau singurul lucru de care Jocelyn avea nevoie. Mă voi descurca.

– Știu că o vei face. Ești o tânără cu o minte sănătoasă. Păcat…

– Te rog, Jocelyn, o întrerupse Brooke. Nu are rost să mai discutăm despre asta.

– Nu. Dar, insistă ea, o să fii de acord cu testamentul meu, nu?

Brooke oftă, nedorind să-și supere prietena, dar nici dorind ca aceasta să-i lase ceva prin testament. Subiectul fusese discutat în ziua când Rafe Charlwood sosise inopinat la clinică, și ea se uită în jurul ei, simțindu-se aproape vinovată acum, parcă așteptându-se ca el să-și facă apariția și din nou să înțeleagă greșit situația. La asta era foarte bun!

– E plecat, o informă Jocelyn, ghicindu-i gândurile.

– Din nou?

– In America, de data asta. Pentru patruzeci și opt de ore, a spus… Și Dumnezeu să-l păzească pe cel ce-l va face să depășească acest timp. Programul lui de lucru ar ucide orice om. Dar se pare că Rafe îi face față cu succes.

– Și Robert?

– Este chiar fericit cu dădaca lui, mai fericit decât dacă ar cunoaște adevărul. Jocelyn clătină din cap cu tristețe. Nu așa ar trebui să fie.

– Rafe și-a dorit copilul.

– Pentru că a considerat că mama lui Robert era incapabilă să-l crească, replică Jocelyn.

– Și era? întrebă Brooke, zeflemitor.

– Niciodată n-am gândit așa ceva.

– Dar Rafe a făcut-o!

Jocelyn ridică din umeri.

– Credea că-și cunoaște soția. Și nu vom afla niciodată, acum când Jacqui este moartă de doi ani. Dar știu sigur că Rafe nu va renunța la fiul său pentru nimeni.

– Și dacă se recăsătorește?

– Asta nu se va întâmpla niciodată. Nu mi-ai dat însă niciun răspuns legat de testamentul meu, insistă aceasta.

Brooke scoase un oftat, la reluarea subiectului pe care încercase să-l evite.

– Nu este vorba de bani, nu? întrebă ea, cu prudență.

– Nu, veni răspunsul prompt.

– Atunci, presupun că totul este în regulă, spuse Brooke încet.

– Mulțumesc, draga mea. Jocelyn închise ochii, obosită. Și să nu fii tristă când voi muri, murmură ea. Nu e chiar așa de rău să mori, să trăiești, poate fi uneori foarte greu.

Brooke știa asta, știa cât de dureros era să trăiești, când tot ce-ți dorești este să te întinzi pe spate și să mori.

***

Fu o înmormântare simplă, așa cum își dorise Jocelyn, doar familia și câțiva prieteni, lume care ținuse cu adevărat la ea.

Jocelyn murise liniștită, în somn, și după luni de suferință, merita să treacă în neființă în modul acela. Brooke primi un telefon scurt, chiar de la Rafe Charlwood, care o anunță că mătușa lui murise în cursul nopții. Probabil faptul că tocmai el o sunase, o făcu să-și ascundă durerea, răspunzându-i cu răceală.

– Când va avea loc înmormântarea?

– Nu s-au făcut încă aranjamentele, spuse el, părând doar puțin emoționat, în ciuda faptului că-și iubise foarte mult mătușa. Dar sunt sigur că vrei să fii prezentă.

– Desigur. Tonul ei fu ușor defensiv. Normal că dorea să fie prezentă; Jocelyn fusese cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată, s-o abandoneze acum ar fi nepoliticos– chiar dacă gândul de a merge la Charlwood, fără susținerea ei, o 0înspăimânta de moarte!

– Și sunt sigur că Jocelyn ar fi dorit să mergi împreună cu familia…

– Nu! Brooke încercă să-și controleze tonul tăios. Prefer să merg cu mașina mea, dacă nu te deranjează.

Câteva minute se lăsă tăcerea, ca și când Rafe Charlwood nu fusese încântat de răspunsul ei, dar realiza că nu putea face nimic. Brooke era o femeie înstărită și independentă, și Rafe Charlwood n-avea nicio influență asupra ei– nici măcar nu era atrasă de el, cum erau, desigur, multe femei.

– Dacă asta dorești, spuse Rafe, cu răceală. Insă te întorci la vilă, după funeralii.

– Eu…

– Avocatul nostru îți cere, domnișoară Adamson, îi curmă el refuzul. Cred că numele tău a fost menționat în testamentul mătușii mele, adăugă sec.

Testamentul! Dumnezeule, uitase că-i promisese lui Jocelyn că va accepta ce-i va lăsa prin testament. Dar, cu certitudine, imediat după înmormântare nu era potrivit să se citească un testament; lui Brooke i se părea macabru.

– Este o tradiție de familie, spuse Rafe Charlwood, ca și când i-ar fi citit gândurile.

– Înțeleg. În cazul ăsta, mă voi întoarce la Charlwood ... după înmormântare. Asta a fost tot?

– O să te sun imediat ce voi avea toate detaliile, adăugă el.

– Îți mulțumesc. Brooke închise repede telefonul, realizând că era pe cale să-și piardă cumpătul. Amărăciunea de a nu o mai vedea vreodată pe Jocelyn o cuprinse din nou, când îl auzise pe Rafe discutând calm "aranjamentele"– de parcă acele aranjamente n-ar fi însemnat ora și locul unde își va dormi somnul de veci una dintre cele mai bune și înțelegătoare femei pe care o cunoscuse Brooke.

După înmormântare, când Rafe se apropie de ea, rămase pe loc, deși primul impuls fu s-o ia la fugă. Dar, reușind să-i ascundă panica, se uită la el cu indiferență, conștientă de privirile curioase pe care i le aruncase Rosemary Charlwood… înainte ca soțul acesteia s-o conducă spre limuzina neagră ce urma să ducă familia înapoi la Charlwood.

– Mă iei și pe mine spre casă? În felul ăsta, te pot îndruma.

– Mulțumesc, cunosc drumul către Charlwood, replică ea cu aroganță. Am fost de multe ori acolo, la mătușa ta.

– Desigur. Însă mi-e teamă că fără mine s-ar putea să ai probleme la intrarea pe poartă.

Brooke, care o vizitase pe Jocelyn de foarte multe ori la vila ei, aflată la un kilometru de conac și niciodată nu avusese probleme cu paza, îi aruncă lui Rafe o privire nedumerită.

– Numai mașinile familiei au undă verde să intre pe poartă azi, o lămuri el, în timp ce limuzina neagră trecu încet pe lângă ei.

– Deseori m-am întrebat de ce ai nevoie de pază, când ai un sistem de alarmă extins pe tot domeniul.

El strânse din buze.

– Sunt un om bogat. Sunt foarte mulți răpitori și nu vreau să risc cu fiul meu.

Brooke nu-l mai contrazise și se așeză la volan, deschise portiera pentru el și porni în urma limuzinei.

– L-am întâlnit pe fiul tău de câteva ori la Jocelyn, explică ea. Chiar există vreo posibilitate ca cineva să dorească să-i facă rău?

– Da. Și astăzi, în timpul funeraliilor, era o ocazie foarte bună pentru o astfel de mișcare.

Părea foarte calm, considerând că se discuta despre posibilitatea ca fiul lui să fie victima unei răpiri. Dumnezeule, gândi ea, individul ăsta chiar este inuman, tot ce face sau spune demonstrează asta.

– Nu acolo, îi spuse Rafe, văzând că intenționa să urmeze restul familiei în salonul principal. Domnul Gardner a hotărât

să-l citească în bibliotecă.

Se lăsă o tăcere ciudată, când Brooke însoțită de Rafe intrară în cameră, ea făcând ochii mari constatând că acolo se aflau doar Rosemary cu Patrick și un bărbat așezat la un birou de mahon, care, își imagină că trebuia să fie domnul Gardner. Oare erau doar patru beneficiari? Așa se părea.

Rafe o conduse s-o prezinte lui Reginald Gardner.

– Domnișoară Adamson, o salută avocatul, dregându-și vocea. Acum suntem toți aici. Aș dori să încep cu citirea testamentului. In conținutul acestuia există, desigur, lucruri pe care va trebui să le explic.

– Nu te mai reținem mult, Reginald, îi spuse Rafe cu răceală, conducând-o pe Brooke spre două fotolii. Cred că îi cunoști pe fratele meu, Patrick și soția lui Rosemary, i se adresă lui Brooke, văzând-o așezându-se într-un fotoliu.

– Vag, spuse scurt Rosemary, privirea ei exprimând clar antipatia.

– Cu siguranță, răspunse Patrick, ochii lui albaștri, zâmbitori, părul lung, blond-cenușiu, firea lui prietenoasă, nepotrivindu-se deloc cu limba ascuțită a soției sale.

– Domnule Charlwood, doamnă Charlwood, îi salută Brooke, cu indiferență.

Avocatul își drese din nou glasul, vizibil hotărât să treacă la treabă.

– Domnișoara Charlwood mi-a fost o bună prietenă, începu acesta, o să-mi lipsească foarte mult.

– Tuturor o să ne lipsească, interveni Rafe, nerăbdător.

– Da, da. Testamentul este foarte lung, așa că voi citi pasajele relevante. Scoase dintr-o servietă un teanc de hârtii și le puse pe birou. Nu toți beneficiarii se află aici, îi informă el. Dar am făcut asta cu un scop…

– Sper că este unul bun, îl ironiză Rafe Charlwood.

– Așa este. Avocatul începu să devină agitat. Cei care nu sunt astăzi aici primesc doar moșteniri nominale, esența testamentului fiind mai curând secretă pentru familie.

Brooke îl simți pe Rafe încordându-se, observând schimbul de priviri dintre el și Patrick, înainte ca ochii lui să se întoarcă amenințător spre ea, ca și cum ar fi fost vinovată de ceva.

– În cazul ăsta, continuă, îi ordonă capul familiei Charlwood, zeflemitor.

– Da, bine, voi… voi trece direct la obiect, da?

– Cred că ar fi cel mai bine, îi spuse celălalt bărbat cu răceală.

Brooke își strânse mâinile în poală, având senzația, după felul în care avocatul decise să păstreze secretă pentru familie esența testamentului, că la finalul acestei întâlniri, va deveni și mai antipatică, decât la sosire. Ce făcuse Jocelyn?

Îl auzi pe Reginald Gardner spunându-le că banii lui Jocelyn vor reveni familiei, simțindu-se ușurată că prietena ei se ținuse de cuvânt. Totuși, simțea tensiunea crescându-i, cu fiecare cuvânt al avocatului, presimțind că acea esență "secretă pentru familie" urma să fie o bombă, și ea va fi centrul ei. Era sigură că și familia Charlwood se aștepta la același lucru. Rosemary și Patrick arătau îngrijorați, deși expresia lui Rafe rămase impasibilă, ca și când ar fi fost pregătit pentru orice.

Reginald Gardner deveni din nou agitat, și Brooke își simți palmele umede. Oh, Jocelyn, ce-ai făcut? strigă ea pe tăcute.

– Am ajuns la testamentul domnișoarei Charlwood. Avocatul îi aruncă lui Rafe încă o privire îngrijorată. Mi-e teamă că nu este cinstit, și…

– Pentru Dumnezeu, spune odată, izbucni Rosemary. Tot ce a mai rămas sunt acțiunile lui Jocelyn, în companie.

– Și vila, îi reaminti avocatul, încet.

– Vila? Rosemary se încruntă. Cu siguranță, trece înapoi în proprietatea familiei, nu?

– Nu neapărat, îi replică acesta, clătinând din cap și îndreptându-și privirea spre cei doi bărbați din cameră. Domnule Charlwood, tatăl dumneavoastră a semnat un act cu sora lui, Jocelyn, prin care i-a donat vila și terenul împrejmuitor, după ce voi ați crescut și n-a mai fost nevoie de ea la conac.

Patrick vorbi pentru prima dată.

– Mai mult ca sigur că asta era valabil numai pe timpul vieții ei.

Reginald Gardner clătină din cap.

– În act nu se menționează așa ceva.

– Dar asta s-a avut în vedere, insistă Rosemary.

– Ce s-a avut în vedere n-are nicio importanță, replică avocatul, cu o voce înăbușită. Eu am întocmit acel act, și domnul Charlwood n-a lăsat să se înțeleagă nimic în sensul ăsta.

– Citește și restul testamentului, Reginald, îi spuse Rafe Charlwood, cu o voce aspră. Putem contesta legalitatea acestuia, mai târziu.

– Oh, este perfect legal, ripostă Reginald, indignat. Am întocmit personal acest testament. Este doar un pic neortodox, atâta tot.

– Și, evident, o implică pe domnișoara Adamson, replică Rosemary, aruncându-i lui Brooke o altă privire disprețuitoare.

– Vă implică pe toți, la urma urmei, îi informă el. Acum voi da citire testamentului care, cum

v-am spus deja, este perfect legal. "Dragei mele prietene Brooke Adamson, îi las vila mea de pe proprietatea Charlwood… pe toată durata vieții, după care aceasta va reveni…"

– Imposibil!

– Să fi avut mătușa Joss un moment de rătăcire?, răsună vocea lui Patrick, la fel de plină de indignare ca și a soției lui.

Brooke nu înțelegea de ce erau așa de surprinși. Auzind că vila era proprietatea lui Jocelyn, trebuia să se aștepte la asta. Și Rafe Charlwood, prin tăcerea lui, îi dădu sentimentul că bănuia. Oricum, niciunul dintre ei n-avea de ce să-și facă griji, ea nu intenționa să accepte moștenirea.

– Continuă, Reginald, îl invită Rafe calm.

– Mai este? întrebă Patrick, în bătaie de joc.

– Mai mult decât destul, răspunse avocatul, dând afirmativ din cap. Și pot să vă asigur că domnișoara Charlwood era în toate facultățile mintale când a redactat acest testament, i se adresă acesta tânărului, cu severitate.

– Scuze, murmură Patrick, aproape cu vinovăție.

– Hm! Reginald Gardner se opri, părând nervos, apoi

continuă să citească. "Și nepoților mei, Rafe și Patrick, le las acțiunile mele la firma Charlwood Industries, unsprezece la sută lui Rafe, nouă la sută lui Patrick, dându-le cincizeci și unu și respectiv patruzeci și nouă la sută– cu o condiție: să nu facă vreun demers pentru a o opri pe Brooke Adamson să locuiască la vilă".

– Este ridicol…

– Și dacă "facem vreun demers", pentru a o împiedica pe domnișoara Adamson să locuiască la vilă? interveni Rafe Charlwood, întrerupându-și cumnata.

– Atunci, acțiunile îi revin domnișoarei Adamson, se auzi vocea avocatului, în liniștea din încăpere.

Brooke trase adânc aer în piept, simțind ostilitatea crescândă din jurul ei.

– Și dacă refuz vila? întrebă aceasta, aproape în șoaptă, fără a se uita la vreunul dintre membri familiei, nedorind să le citească pe față indignarea. Revine familiei?

– În cazul acesta, acțiunile devin automat ale dumneavoastră, și va trebui să preluați conducerea companiei Charlwood Industries, îi răspunse avocatul, foarte serios. Am aici o scrisoare pentru dumneavoastră, de la Jocelyn. Ridicându-se în picioare se îndreptă spre ea, înmânându-i un plic. Nu-i cunosc conținutul, însă știu sigur că ea dorea să aveți vila, nu acțiunile. Dar, desigur, este decizia dumneavoastră.

Brooke se ridică, luă plicul și, depărtându-se de membrii familiei, începu să parcurgă paginile scrise de mână, auzind vag comentariile tăioase făcute de Rosemary și de soțul acesteia,

referitor la testament, amândoi declarând că-l vor contesta.

Citind scrisoarea, toată nemulțumirea din jurul ei dispăru ca prin farmec, neputând decât să-i mulțumească în tăcere prietenei ei, încă o dată. Chiar și bolnavă, Jocelyn se gândise la Brooke, impunând prin testament niște condiții astfel încât Brooke să poată fi alături de fiul ei, în cele din urmă– cu Robert, fiul pe care ea i-l dăruise lui Rafe, cu trei ani urmă.

Capitolul 2

Nu, nu era nicio rușine să-ți iubești atât de mult fiul, încât să faci orice pentru a fi cu el. Și fata care îl iubise odată enorm pe Rafe, care-i găsise puterea impresionantă, aerul distant, descurajator și răceala, aproape de temut– o teamă care o înspăimântase, în rarele ocazii când el era acasă, devenise o femeie pregătită să facă orice, ca să-și vadă din nou fiul, pe care el i-l luase.

Rănită în accidentul în care, Rafe credea și acum că murise, ea îl implorase pe doctor să-i găsească un estetician care s-o facă să arate cu totul alta. Fusese un proces care durase luni de zile, dar prima dată când se întâlnise cu Rafe, cu mai bine de un an în urmă, se considerase recompensată pentru suferința îndurată în spital, căci, nimic din privirea lui nu arătase că și-ar fi recunoscut soția care, credea el, îl înșelase cu alt bărbat.

Jocelyn fusese singura ei aliată, singura care știa de

transformarea lui Jacqui Charlwood în Brooke Adamson. Și chiar până în ultima clipă, Jocelyn îi rămăsese loială, știind că odată cu moartea sa, ultima cale pentru Brooke de a-l mai vedea de Robert va fi închisă. Vila de pe proprietatea Charlwood… tocmai îi deschisese această cale din nou. Brooke strânse scrisoarea la piept, nevenindu-i să creadă că Jocelyn făcuse acel ultim gest de generozitate.

Era convinsă că nici membrilor familiei Charlwood nu le venea să creadă. Rosemary și Patrick își exprimară imediat, cu voce tare, nemulțumirea în fața lui Reginald Gardner. Numai Rafe părea calm– deși niciodată nu fusese în stare să spună ce gândea cu adevărat, nici măcar în ziua în care îi ceruse să se mărite cu el și, cu siguranță, nu în ziua în care-i spusese că întenționează să-i ia copilul pentru totdeauna. În ziua aceea începuse să-l urască, căci nu se îndoise că urma să pună în aplicare amenințarea, și o pusese. De atunci, lui Jacqui Charlwood nu i se mai permisese să-și vadă copilul. Dar Brooke Adamson continuase s-o facă– indiferent de prețul pe care trebuise să-l plătească.

Rafe se apropie, fără ca ea să-l simtă

– Ei bine, domnișoară Adamson, care va fi decizia ta? Se pare că viitorul companiei Charlwood Industries e în mâinile tale.

Brooke se uită la Rafe cu indiferență. Fusese rănită mult prea tare de acest bărbat ca să mai fie intimidată de el– sau să se lase atrasă de farmecul lui irezistibil, de care știa să se folosească atunci când considera că era cazul. Și fusese cazul, înainte să se însoare cu ea, după aceea devenind un cu totul alt Rafe

Charlwood. Dumnezeule! nu era de mirare că începuse să-i fie teamă de el!

– Și vila? întrebă ea zeflemitor.

El ridică din umeri.

– Este a ta, împreună cu felicitările mele.

Brooke își îndreptă privirea spre Rosemary și Patrick, care se certau.

– Se pare că ei nu gândesc la fel, spuse, în batjocură, savurând momentul în care puterea era în mâinile ei. Să fie oare pentru că, dacă accept vila, tu devii capul companiei?

– Întotdeauna am fost capul companiei. Și sunt sigur că nici Patrick nu va primi cu brațele deschise o persoană complet străină, ca asociat în companie.

Brooke nu dădu importanță tonului jignitor, învățase să-și controleze reacțiile și gesturile.

– Dar nu te deranjează să împarți casa cu o străină?

– Vila nu prea este casa mea, replică acesta.

– Dar moșia Charlwood… este.

– Dacă prezența mea aici te deranjează, pot să mă mut în oricare dintre celelalte case ale noastre, replică Rafe scurt.

– Cred că prezența mea te deranjează mai mult ca orice.

– Fii sigură, domnișoară Adamson, că oriunde ți-ai alege să trăiești, pentru mine n-are nicio importanță.

– Serios? În cazul ăsta, o să mă gândesc foarte serios la toate aspectele. Dacă ți-e indiferent ce alegere fac…

– N-am spus asta, domnișoară Adamson, îi aruncă el, evident nu foarte stăpân pe sine. Normal, aș prefera ca acțiunile

companiei să rămână în familie.

Ea putea opta pentru oricare din prevederile testamentului, pentru că dacă accepta acțiunile, ele oricum îi reveneau lui Robert, după moartea ei. Iar dacă accepta să locuiască la vilă, avea ocazia să-l zărească din când în când pe fiul ei, care fusese luat de lângă ea când acesta avea doar șase luni. Fusese un bebeluș frumos, care se făcuse un băiețel drăgălaș, dar copilăria lui îi fusese furată lui Brooke de bărbatul care stătea în fața ei. Ea nu-l va auzi niciodată pe Robert strigând-o "mami", și asta numai pentru că acest bărbat îi decisese soarta, punându-i la îndoială moralitatea, hotărând că nu era potrivită să fie mama copilului ei.

– Înțeleg, spuse Brooke cu răceală.

– Dar ai nevoie de timp ca să te decizi, nu?

– Da. Brooke dădu afirmativ din cap, hotărând să încheie discuția cu acest bărbat periculos. Acum, dacă nu te superi, aș dori să plec. Vorbi suficient de tare pentru a fi auzită de toți cei prezenți în încăpere.

– O să mă contactați când luați o decizie, domnișoară Adamson? o întrebă avocatul, singurul care nu-i era ostil, deși părea nedumerit de toată situația.

– Desigur. Brooke îi strânse mâna, salutându-i printr-o înclinare ușoară a capului pe Rosemary și pe Patrick, înainte de a se îndrepta spre ușă.

– Te conduc până la ieșire, se oferi Rafe, care se afla deja în spatele ei.

Ea încuviință din cap și porni alături de el.

– Mi-am petrecut ceva timp cu fiul meu, domnișoară Adamson, spuse Rafe brusc, deci te invit din nou la cină.

– Și eu, din nou, te refuz. Nu, mulțumesc.

– În afară de faptul că nu ești de acord cum îmi cresc copilul, ce altceva am făcut, să te determine să nu mă placi?

Brooke ridică din sprâncene.

– Nu este suficient?

– Și tu provii dintr-o familie destrămată?

– Amândoi părinții mei au decedat.

– Ah!

Ea răsuflă adânc, la tonul lui condescendent.

– Au murit când eram copil. Practic, n-am apucat să-i cunosc. Cred că toți părinții ar trebui să-și crească singuri copiii, dacă sunt în stare, nu să-i lase în seama servitorilor.

Brooke realiză că, de data asta, îl prinsese cu garda jos, căci el strânse din buze.

– Ar fi trebuit ca cineva să-i spună lucrul ăsta, soției mele.

Ea se abținu să reacționeze prea dur, în fața acestei observații înjositoare. Suferise destul ca să ajungă aici, și n-avea de gând să piardă totul, pentru satisfacția de a-i vedea dispărând aroganța de pe față, doar pentru câteva clipe.

– Cred că am spus dacă sunt în stare, domnule Charlwood, replică ea.

– Adică?

– Adică, soției tale nu i s-a acordat vreo șansă să-și crească fiul. L-ai dat în grija dădacei, chiar în ziua în care a fost adus de la spital. Ai angajat chiar și o asistentă pentru a o ajuta. N-aș

spune că soției tale i-a rămas prea mult timp să se implice în creșterea lui, nu? Exceptând poate o oră sau două, înainte de cină. Vocea ei era plină de sarcasm.

– Se pare că știi foarte multe despre mariajul nostru, domnișoară Adamson.

Brooke nu numai că știa, trăise acel mariaj! Îl iubise pe Robert chiar din clipa în care îl luase în brațe, imediat după naștere, dar Rafe susținuse că ea nu putea să aibă grijă de el, că o va obosi prea mult. Apoi, nici nu stătuse suficient cu Robert pentru ca acesta să se familiarizeze cu mama lui. Armata de servitoare care roia în jurul lui, făcuse evident faptul că Rafe o considera incapabilă de a se ocupa de el așa cum se cuvenea. Și, în final, se întreba de ce ea devenise plictisită și nemulțumită de viața de la Charlwood!

– Așa cum ai spus odată, domnule Charlwood, divorțul vostru a fost foarte mediatizat. La vremea aceea, ni s-a dat posibilitatea să cunoaștem și versiunea soției tale.

– O versiune pe care, evident, o împărtășești și tu, îi aruncă el.

– Orice femeie ar simți compasiune pentru o alta, căreia i s-a luat copilul cu atâta cruzime.

– Cruzime, doamnișoară Adamson? repetă el indignat, nările fremătându-i de furie. Nu știi un lucru esențial despre căsătoria mea.

– Este posibil. Poate o să mă lămurești cândva, nu?

– Mă îndoiesc, replică el, cu răceală. Nu discut problema asta cu nimeni.

– Am înțeles. Îl voi contacta pe domnul Gardner, în legătură cu testamentul. Își fixă privirea pe ușă, așteptând ca el să i-o deschidă, păstrându-și atitudinea semeață, până se sui la volan și porni la drum, fluturând din mână, politicos, bărbatului orgolios din capul scării.

Rafe arăta la fel ca în prima zi când îl văzuse, arogant, dominant și deosebit de frumos. Înainte de a-l cunoaște pe Rafe Charlwood, crezuse că un astfel de bărbat exista doar în romane.

Crescută de o mătușă și un unchi, care se interesau foarte puțin de ea, nedorindu-și copii, nemaivorbind de o nepoată orfană, Brooke fusese nespus de bucuroasă când reușise să intre la una dintre renumitele școli de dans și se simțise fericită acolo, pentru prima dată după ani de zile. Deși i se spusese că avea înălțimea și corpul potrivite pentru o balerină, nu avea acel talent înnăscut, care să facă din ea o stea, și profesorii o sfătuiseră să se axeze pe dansul modern. Făcuse echipă cu alte cinci fete din școală și, după aproape un an, reușiseră să prindă un sezon în spectacolul de televiziune al lui Greg Davieson. Fuse ca un vis devenit realitate.

Și atunci, la una dintre petrecerile la care fuseseră invitate după spectacol, îl văzuse pe Rafe. El discuta cu producătorul și cu directorul, și ea aflase de la una dintre fete că era patronul Companiei Charlwood. Era un bărbat care apărea deseori în presă, și la cei treizeci și cinci de ani pe care-i arăta, era cel mai chipeș și mai râvnit bărbat din Londra, la vremea aceea. Jacqui era sigură că n-avea nicio șansă cu el, dorindu-și să fi fost mai matură, mai sofisticată. Venise la petrecere direct de la spectacol,

doar pentru a se relaxa puțin.

Greg Davieson le făcuse cunoștință și, spre surprinderea ei, își petrecuseră tot restul serii împreună. Când se terminase petrecerea, la ora două dimineața, Rafe Charlwood fusese cel care o condusese acasă, la el acasă, în apartamentul din Londra. Două săptămâni, se întâlniseră constant. Jacqui era nesigură de sentimentele lui, nereușind să afle ce gândea acel bărbat, dar știa că se îndrăgostise de el. Știuse asta din prima noapte când îi dăruise, necondiționat, inocența ei, neezitând să se vadă cu el ori de câte ori îi telefona. În seara în care o ceruse în căsătorie, era convinsă că o iubea, chiar dacă nu i-o spusese niciodată, nici măcar în momentele cele mai pasionale.

Viața ei se schimbase radical în momentul în care devenise soția lui Rafe. Realizase asta chiar înainte de a pleca în luna de miere, când un întreg dulap de îmbrăcăminte fusese împachetat în valize scumpe, Rafe considerând că hainele ei erau nepotrivite pentru soția lui. Acceptase acea schimbare, deși noile haine nu erau tocmai pe placul ei. Dar era prea îndrăgostită ca s-o îngrijoreze o mică schimbare pe care el o făcuse în viața ei, și fusese nespus de fericită când, la o lună de la căsătorie, îi spusese că își dorea să aibă un copil cu ea. La rândul său, Rafe fusese extaziat, opt săptămâni mai târziu, să afle că dorința îi fusese îndeplinită. Dar atunci începuseră să apară tot mai multe schimbări în viața lui Brooke. Imediat ce aflase că era însărcinată, Rafe pusese capăt carierei ei de dansatoare, întâlnirile ei cu prietenii din vechiul anturaj fiind din ce în ce mai rare, viața la moșia Charlwood devenind insuportabilă, pe măsură ce sarcina

avansa, el interzicându-i să facă vreun efort. Rafe era mai tot timpul plecat cu afacerile și ea trebuia să se lupte cu gelozia bolnavă a lui Rosemary, care nu putea să aibă copii.

Apropiindu-se de ultima lună de sarcină, îl vedea și mai rar pe Rafe, care nici măcar noaptea nu venea lângă ea în pat, sarcina ei nepermițându-i să mai facă dragoste. Fără vreo apropiere între ei, Brooke devenise din ce în ce mai nesigură de ea, conștientizând diferența de clasă socială și de vârstă dintre ei, așa cum n-o mai făcuse vreodată. Și astfel, începuse să plece la Londra, pentru a-și vedea vechii prieteni.

Prima dată când minți referitor la faptul că se întâlnise cu fostele colege de dans, realizase că făcuse o greșeală, dar ura momentele în care Rafe devenea nervos și-i ținea lecții despre felul în care trebuia să-și mențină poziția de soție și de mamă a copilului care urma să se nască.

Vizitele la repetițiile spectacolului deveniseră tot mai dese și-i era din ce în ce mai ușor să inventeze câte o minciună, pentru a le acoperi. Dar Jacqui era foarte sigură că odată cu nașterea copilului, totul se va rezolva între ei.

Fusese însă mult mai rău. Robert fusese luat de servitoare, imediat ce ajunseseră acasă, astfel încât Jacqui se simți inutilă, atât pentru copil, cât și pentru Rafe. Când îl întrebase dacă era posibil să-și reia activitatea, acum când copilul se născuse și el avusese grijă să-l dea pe mâini foarte bune, Rafe avusese un acces de furie, spunându-i că dacă și-ar fi dorit o "afurisită de dansatoare", și-ar fi luat o amantă, nu o soție, că era timpul să se domolească și să realizeze ce însemna să fie soția lui. Ultima

dispozitie pe care i-o dăduse, la finalul acelui scandal, fusese să nu le mai viziteze pe fete la studioul de televiziune, niciodată.

Și câteva luni se conformase, chiar dacă nu-i convenise. Pedeapsa lui Rafe, pentru meseria pe care o avusese odată, fusese că nu mai împărțise patul cu ea, tratând-o cu o răceală care o făcuse să plângă, de fiecare dată când cumnata ei o înțepa, spunându-i că nu era în stare să păstreze interesul soțului ei.

După o astfel de provocare din partea lui Rosemary, Jacqui, dând curs unei propuneri, porni spre studio, pentru a înlocui una dintre fetele din grup, care-și scrântise glezna. Fusese un act necugetat, mai ales că spectacolul urma să fie televizat, în seara aceea. După un gest atât de sfidător din partea ei, părea o prostie să nu meargă la petrecerea care urma, gândindu-se că Rafe putea doar s-o dojenească, pentru că nu-l ascultase. Nu se așteptase ca el să vină la petrecere, s-o zărească râzând și flirtând puțin cu Greg și, ca urmare, să nu-i mai dea drumul în casă. Bodiguarzii de la poartă primiseră instrucțiuni să n-o lase să intre pe proprietate. Sunându-l pe Rafe, acesta îi spusese hotărât că urmează sa fie contactată de avocații lui.

Și fusese. Nu-i venise să creadă că Rafe dorea să se despartă de ea și să păstreze copilul, doar pentru că o văzuse la o petrecere cu Greg. Dar,Rafe refuzase categoric să discute cu ea, toate contactele realizându-se prin avocații lui. Acei avocați fuseseră plătiți foarte bine, pentru a produce dovezi ale legăturii amoroase dintre ea și Greg Davieson.

Fiecare vizită făcută la prietenele ei, la studioul de televiziune, fusese aranjată să pară una făcută personal lui Greg,

dădaca și asistenta angajate să aibă grijă de Robert dând declarații din care reieșise că n-o interesa băiețelul deloc. Cum ar fi putut să se apere, în fața unor astfel de acuzații? Rafe câștigase, obținând custodia copilului, Jacqui având dreptul să-și vadă fiul când dorea el.

Și Rafe nu dorise vreodată. După cinci luni, în care tot încercase să-l vadă pe Robert, se aflase în pragul unei căderi nervoase.

Prin intervenția lui Rafe, spectacolul lui Greg Davieson fusese suspendat, "Romanticele senzuale" rămânând fără slujbă și fără posibilitatea de a obține vreuna, știindu-se că asta era dorința lui Rafe Charlwood. Fetele deciseseră să-și încerce norocul în America și o invitaseră și pe Jacqui. Ei îi era indiferent ce se întâmpla cu ea, știind că Rafe o va opri să-l vadă pe Robert, cu orice preț. Deși după multe eforturi, obținuse dreptul de a-și vizita copilul, Rafe nesocotise hotărârea instanței. Atunci, Jacqui apelase la mătușa lui. Jocelyn îi fusese mereu aliată și fusese de acord să i-l aducă pe Robert să-l vadă. Dar Rafe aflase și o avertizase prin intermediul avocaților că dacă va mai încerca așa ceva, o va acuza de răpire. La vremea aceea Jacqui știa că Rafe era un adversar prea puternic și nemilos, ca să se lupte cu el și să câștige, și decisese să plece în America.

Accidentul de mașină se produsese la scurt timp după sosirea lor la Los Angeles și în urma lui trei fete muriseră și trei ajunseseră în spital cu leziuni foarte grave. Jocelyn Charlwood fusese aceea care venise în America pentru a recunoaște cadavrul cumnatei sale, numai că Jacqui era încă în viață, deși avea răni

foarte grave, care puteau s-o lase desfigurată pe viață.

Jocelyn dorise să-l anunțe pe Rafe că soția lui trăia, dar rugămințile lui Jacqui să n-o facă, precum și faptul că doctorul o avertizase că se afla în pragul unei serioase căderi nervoase, o convinseseră pe Jocelyn să renunțe. Trei zile și trei nopți, femeia mai în vârstă stătuse lângă patul ei, rugându-se să-și revină, promițându-i că o va ajuta să-l vadă pe Robert, când va fi refăcută, după operația estetică.

Și o ajutase. O ajuta chiar și acum, când era moartă, știind că vila era singura cale prin care Jacqui– sau Brooke, cum se chema acum– putea să fie cu fiul ei. Ura lui Rafe era atât de profundă, încât n-ar fi lăsat-o vreodată să se apropie de Robert, dacă ar fi ghicit cine era ea de fapt.

Brooke n-ar fi devenit niciodată soția lui Rafe, era convinsă acum. Ar fi fost mult mai bine pentru amândoi dacă ar fi ținut-o ca amantă. Dar atunci, nu i-ar mai fi dăruit un fiu, și ăsta fusese motivul pentru care se căsătorise cu ea, până la urmă. Brooke aflase adevărul, într-un schimb de cuvinte cu Rosemary. El nu o iubise niciodată și de fapt n-ar fi dorit să se însoare, dar Rosemary fiind sterilă, și Charlwood având nevoie de un moștenitor, era de datoria lui să se îngrijească de asta. O soție frumoasă și modestă, care să-i poată dărui un fiu și apoi s-o scoată din viața lui, fusese motivul pentru care se însurase cu ea.

Cu o familie formată doar dintr-un unchi și o mătușă, neiubitori, Brooke păruse alegerea perfectă pentru el, un nimeni care îl satisfăcuse la pat– o perioadă. Plictiseala ei, nesupunerea ei prin vizitele făcute lui Greg Davieson și vechilor prietene,

trebuie să-l fi enervat foarte mult, în special scandalul cauzat de lupta ei pentru obținerea custodiei copilului, care fusese excesiv mediatizat. Moartea ei, așa curând după despărțirea lor, fusese probabil o mană cerească pentru el, însemnând că scăpase de scandalul mediatic care ar fi izbucnit din nou, când ar fi divorțat efectiv de ea. Faptul că nici măcar nu venise la Los Angeles să-i recunoască trupul neînsuflețit, era o dovadă clară că nu ținuse niciodată la ea.

***

Charlwood arăta mult mai impunător decât de obicei, când se apropie de poartă, trei săptămâni mai târziu, la volanul Porche-ului, așteptându-se la o discuție cu paza, pregătită să-i facă față. Spre surpinderea ei, poarta se deschise larg, bărbatul făcându-i cu mâna, cu un zâmbet prietenos.

Ce ironie, gândi ea. N-ar fi reușit să se apropie, nici măcar la un kilometru de conac, dacă s-ar fi știut cine era cu adevărat. Și iat-o acum trecând chiar prin fața clădirii principale, vila lui Jocelyn aflându-se la câteva sute de metri de aceasta, suficient de departe pentru a trăi în intimitate, dar destul de aproape ca să-l zărească din când în când pe fiul ei. Robert era un băiețel sănătos și robust, și Brooke spera ca tatăl său să nu-l dezamăgească, așa cum făcuse odată cu ea.

Brooke nu-l văzuse deloc pe Rafe în ultimele trei săptămâni,

deși știa că avocatul îl informase că ea acceptase vila și nu acțiunile. Avocatul păruse ușurat auzind decizia ei, când îl sunase, la câteva zile de la înmormântare. Sentimentele ei erau însă confuze; se simțea ușurată că-l va putea vedea pe Robert, înspăimântată că-l va vedea și pe Rafe. Oricât de mult îl iubise odată, modul brutal în care îi luase fiul de lângă ea, o făcuse să-l urască. Și tocmai acea ură o înspăimânta. Acum, Rafe părea să fi pus ochii pe ea, invitațiile la cină fiind reale. Dar dacă devenea prea insistent, cum știa că putea fi, îi era teamă de ce ar putea să-i spună la nervi. Pentru că nu va accepta niciodată să iasă cu el, cunoscând foarte bine durerea pe care putea să i-o provoace.

Vila lui Jocelyn era o clădire superbă, așezată între stejari bătrâni, înconjurată de o grădină mică, bine întreținută, și trandafiri sălbatici urcând pe ziduri, într-un caleidoscop de culori.

Era un loc minunat și liniștit, unde Jocelyn trăise singură până în ultimele câteva luni, când Rafe insistase să-i aducă o menajeră. Brooke hotărâse s-o trimită înapoi, considerând că-și poate purta singură de grijă. După accident, în urma căruia rămăsese cu o slăbiciune la un picior, dansul ieșise din discuție și, oricum, cu banii rămași de la Rafe și o pensie mai mult decât generoasă, stabilită după despărțirea de el, nu mai avea nevoie să lucreze, conștientă că dacă o făcea, ocaziile de a-l vedea pe Robert deveneau și mai rare. Rafe nu acordase niciodată prea mare importanță banilor– probabil pentru că avea atât de mulți– și după câte știa ea, nu întrebase vreodată ce se

întâmplase cu averea ei, după moarte.

Vila era la fel de încântătoare în interior, ca și în exterior. Brooke se simțea de parcă s-ar fi întors acasă după o lungă perioadă de timp. Își puse geamantanul jos, privind apreciativ în jurul ei, sigură că urma sa fie fericită acolo.

Vaza cu trandafiri galbeni, de pe măsuța de cafea, îi produse o ușoară neliniște și porni spre ea, pentru a citi cartea de vizită dintre flori, dându-i imediat drumul din mână, ca și când ar fi ars-o, când citi mesajul "Bun venit la Charlwood, Rafe". Mesajul diferea, doar cu două cuvinte, de cel care însoțise trandafirii roșii din dormitor, când se întorsese la Charlwood, ca proaspătă mireasă. Atunci, Rafe adăugase "cu dragoste", înainte de numele lui. Sentimentul se dovedise la fel de fals ca bărbatul însuși și, luând vaza o aruncă în coșul de gunoi din bucătărie.

– Bună!

Se întoarse brusc, sprijinindu-se de dulap, când îl văzu pe fiul ei stând în cadrul ușii, pe care o deschisese fără zgomot. Simți o durere în inimă că nu putea să-l ia în brațe și să-l strângă la piept, așa cum ar fi dorit.

– Bună, Robert, știi cine sunt, nu-i așa? spuse Brooke cu blândețe, el părând șovăitor, ochii lui fiind la fel de albaștri ca ai ei, singurul lucru pe care-l moștenise de la ea, în rest fiind Rafe întreg.

– Brooke. O vizitai pe mătușa Jossy, uneori. Se încruntă brusc. Ea a plecat, știi, spuse el, cu o maturitate deloc obișnuită pentru vârsta de trei ani. Dădaca Perkins spune că a plecat la Dumnezeu, dar Connie spune că a murit. Ce înseamnă a murit?

– Înseamnă că acea persoană a plecat, explică ea, și nu se mai întoarce niciodată.

– Asta înseamnă că mami a murit?

Ei i se opri respirația. Nu dorea să-și mintă copilul, ar fi dat orice să-i poată spune că trăia și că-l iubea foarte mult, dar știa că dacă ar afla, Rafe i-l va lua din nou de lângă ea.

– A plecat? continuă Robert, văzând că nu-i răspunde. Tati a spus că pentru totdeauna. Asta înseamnă că a murit?

– Presupun că da.

– Oh! El păru dezamăgit. Alți copii au mămici, nu-i așa?

– Da.

– Și ele nu pleacă?

Brooke înghiți în sec, neimaginându-și vreodată că prima lor conversație va fi despre un astfel de subiect.

– Uneori, da.

– Dar nu întotdeauna?

Se așeză pe vine, pentru a fi la înălțimea lui, deși el nu schiță niciun gest să vină la ea. Știa, de când venea aici în vizită, că era foarte reticent în a-și manifesta afecțiunea, Jocelyn fiind singura la care alerga, fără rezerve.

– Mămicile nu-și doresc să moară. Și mama mea a murit și sunt sigură că nu și-a dorit.

– Mătușa Rosemary spune că mami nu m-a vrut. Că n-a vrut să stea cu tati și cu mine. Dădaca Perkins spune că mami n-a vrut să stea cu tati și cu mine, de când am născut...

– M-am născut, îl corectă ea, întrebându-se cum putuse Rosemary să fie atât de nemiloasă cu un copil.

– Da. Vorbea cu tati și am auzit. Vorbeau despre mine. Rosemary a spus că mama era ne...nep... Se arătă supărat că nu putea pronunța cuvântul.

– Nu trebuie să asculți conversațiile altora, Robert. Vrei niște limonadă? Am o sticlă în portbagajul mașinii.

– Aia verde, de afară?

– Da.

El păru să ezite, apoi dădu afirmativ din cap.

– Îmi place limonada.

– Bine. Brooke se ridică și-i întinse mâna, simțind o strângere de inimă, când el își puse mânuța într-a ei. Cel puțin, nu învățase încă să n-aibă încredere în nimeni, ca tatăl lui.

Robert o ajută să care în casă câteva alimente, sticla cu limonadă și biscuiții în ciocolată, de mare interes pentru el.

Ea se simțea ușor încurcată, stând așa la masa din bucătărie, cu fiul ei; nu se așteptase să-l vadă atât de curând, după sosirea la vilă. Ar fi dorit să fie cu ea în fiecare zi. Dar, după ce Robert devorase șase biscuiți și băuse două pahare cu limonadă, Brooke se întrebă dacă nu era timpul ca el să se întoarcă acasă. Se făcuse chiar târziu.

– Robert, dădaca Perkins și Connie nu se întreabă unde ești?

– Probabil, încuviință el, indiferent.

– Și tati?

– Tati este la serviciu, răspunse scurt. Pot să mai beau niște limonadă, te rog? Se uită la ea cu ochii lui albaștri inocenți.

Brooke își dorea cu disperare să fie prietena lui, dar să-i dea un al treilea pahar cu limonadă nu era o idee bună. In plus,

credea că băuse deja suficient. Nimeni de la Charlwood nu i-ar mulțumi dacă Robert ar avea probleme cu stomacul, din cauza ei. De fapt, lui Robert i s-ar putea interzice să mai vină acolo, dacă s-ar întâmpla ceva.

Ea clătină din cap, cu regret.

– Cred că trebuie să te întorci acasă, acum. Nu doresc...

Înainte să mai rostească un cuvânt, ușa se deschise brusc, Rafe, cu o figură desfigurată de furie, stând în cadrul ei.

– Du-te înapoi acasă, Robert, spuse Rafe cu răceală, în timp ce fiul său alerga spre el. Băiețelul se uită șovăitor la tatăl său, cu urme vizibile de ciocolată și biscuiți la gură.

Lui Brooke îi veni să plângă, văzând bucuria dispărând din ochii copilului, când Rafe ridicase tonul la el. Era evident, din reacția lui, că-și iubea tatăl foarte mult.

– Robert! spuse Rafe, cu o voce răgușită, constatând că băiețelul rămăsese fără grai, stând nemișcat în fața lui, neînțelegând de ce striga la el în felul acela.

Nici Brooke nu înțelese! Ce naiba se întâmpla cu omul ăsta, nu realiza că își speria propriul copil?

– Hai să te speli pe față și pe mâini, mai întâi, sugeră ea cu blândețe. Apoi, ar fi bine să-l asculți pe tati și să te duci acasă.

Robert nu scoase o vorbă cât îl ajută să se suie pe scaun ca să se spele, și nici bărbatul dur, care stătea în cealaltă parte a camerei, deși prezența lui era imposibil de ignorat. În cele din urmă, Robert era la fel de curat ca atunci când venise.

– Mulțumesc foarte mult, spuse el, îndreptându-se spre ușă și aruncându-i o privire îndurerată tatălui său. La revedere, tati.

Rafe înclină din cap, cu răceală. Copilul ieși, și ușa se închise, în urma lui, Rafe întorcându-și privirea ca de gheață la Brooke.

– Ești inconștientă, domnișoară Adamson? întrebă el, cu o voce dură. Sau pur și simplu insensibilă?

– Eu...

– Ai idee câte griji ne-a provocat nechibzuința ta, de a-l invita pe Robert aici? Realizezi că o mulțime de angajați ai mei răscolesc toată proprietatea, chiar acum? Dar,de ce ți-ai face probleme, că eu mi-am imaginat că fiului meu i s-a întâmplat tot ce este mai rău? o ironiză el. Ce, tu știi ce înseamnă să fii părinte?

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare! Felul în care ai vorbit cu fiul tău, n-a făcut decât să-l înfricoșeze.

– Era necesar, declară el scurt. Robert știe că nu trebuie să plece undeva, fără să spună. Și tu ar fi trebuit să ai mai multă minte, să nu-l încurajezi! Testamentul mătușii mele este un act hotărâtor, domnișoară Adamson, dar dacă mai faci vreodată așa ceva, va fi plăcerea mea să-l încalc. Ai înțeles?

– Chiar foarte bine. Rafe voia să spună că, dacă prezența ei acolo îi va crea prea multe probleme, o va alunga de pe proprietate. Și nu se îndoia că putea s-o facă!

– Văd că ai înțeles, îi aruncă Rafe, pornind spre ușă. La revedere, domnișoară Adamson.

Văzându-l plecat, Brooke, vădit tulburată, se așeză pe un scaun de bucătărie. Dumnezeule! Se afla la vilă doar de câteva ore și deja săriseră, unul în gâtul celuilalt. Dar îl văzuse pe Robert, petrecuse puțin timp cu el, și asta merita să suporte orice i-ar fi făcut sau spus Rafe.

Capitolul 3

Brooke își duse geamantanul sus și începu să despacheteze, când auzi o bătaie în ușa de la intrare. Ca un musafir nedorit, într-o vilișoară de pe o proprietate privată, era convinsă că nu o vor asalta vizitatorii! Probabil era Rafe, să-i repete cât de inconștientă fusese.

Connie Roberts stătea în fața ușii, arătând exact așa cum o știa, mignonă și drăguță, cu părul roșcat-deschis și ochii căprui, destul de vigilenți. Lui Brooke îi fusese întotdeauna greu s-o convingă pe această tânără insolentă, că ea era stăpână la Charlwood.

– Îmi pare rău că vă deranjez, spuse aceasta, cu vădită nesinceritate. Dar l-ați văzut cumva pe Robert?

– Domnul Charlwood l-a luat deja pe Robert acasă, o concedie ea.

– Oh! Connie păru surprinsă. A fost aici, deci?

– Pentru scurt timp, da, confirmă Brooke, distantă.

Connie se uită la ea cu îndrăzneală, evident conștientă că familia Charlwood nu considera binevenită prezența ei la vilă, altfel asistenta nu și-ar fi permis să se comporte așa, în fața unui membru al familiei, sau a unui prieten al acesteia.

– Era supărat rău, domnul Charlwood? întrebă, cu satisfacție.

Brooke strânse din buze.

– N-am băgat de seamă, se eschivă ea.

– A trebuit să-l chemăm de la Londra, înțelegeți, explică ea. Robert lipsea de aproape o jumătate de oră și nu l-am găsit nicăieri, așa că l-am sunat pe domnul Charlwood, să vină imediat acasă. Voia să cheme poliția, dacă nu-l găseau într-o oră, mărturisi ea.

Acum Brooke își explică furia lui Rafe– se gândise că Robert fusese răpit! Să primească un telefon și să i se spună că fiul său dispăruse, trebuie să fi fost un coșmar pentru el. Să-l găsească apoi în bucătăria ei, stând liniștit și mâncând biscuiți cu ciocolată, când el se gândise la tot ce era mai rău, trebuie să-l fi înfuriat la culme. Mai ales că ea știa de măsurile de securitate luate pentru Robert. Deși îi displăcu ideea, realiză că se impunea să-i ceară scuze lui Rafe, pentru nesăbuința ei, și asta chiar acum.

– Ei bine, l-ați găsit, spuse Brooke. Să fiu în locul tău, m-aș întoarce acasă– altfel s-ar putea să trimită o echipă și după tine.

Connie se zbârli de indignare.

– Dacă mai aveți de gând să-l invitați pe Robert aici, poate ne anunțați și pe noi, replică ea, cu obrăznicie.

– Da, voi avea grijă să informez un membru al familiei

Charlwood, îi răspunse Brooke, înțepată. Acum, dacă nu mai ai nimic…

De furie, Connie se înroși ca focul.

– Absolut nimic.

– Atunci, la revedere.

Lui Brooke îi dispăru zâmbetul de pe buze, imediat ce închise ușa. Perspectiva de a sta de vorbă cu Rafe nu era deloc una plăcută. Era posibil ca el să-i recunoască vocea la telefon– existau multe lucruri la o persoană, care nu puteau fi schimbate! Adevărat, vorbise cu el la telefon în ziua când murise Jocelyn, dar fusese supărată atunci, și vocea își pierduse răgușeala obișnuită. Trebuia doar să fie atentă ca și acum să fie la fel.

Telefonul de la vilă avea o linie directă cu clădirea principală și aștepta încordată să-i răspundă cineva.

– Domnul Charlwood nu este acasă, domnișoară Adamson, o informă majordomul Shepherd, când ceru să vorbească cu Rafe.

– Rafe, nu Patrick, explică ea.

– Da, am înțeles, domnișoară Adamson. Nici domnul Charlwood, nici Patrick nu sunt acasă.

– Dar... domnul Charlwood... a fost aici, acum o jumătate de oră.

– Posibil, domnișoară Adamson, aprobă el, cu vocea lui calmă. Dar a plecat înapoi la Londra, acum câteva minute.

– Mulțumesc. Mă scuzați că v-am deranjat.

– N-a fost niciun deranj, domnișoară Adamson. Domnul Charlwood mi-a spus să fac totul ca să vă simțiți bine aici. Sper

că n-ați avut probleme cu paza, când ați sosit?

– Niciuna, răspunse ea, neavând vreun dubiu că Rafe instruise toată familia s-o accepte acolo. La urma urmei, era mai convenabil ca o persoană complet străină să dețină vila, decât vreo acțiune a familiei Charlwood.

– Și ați primit florile domnului Charlwood, nu?

– Da, mulțumesc. Ca de obicei, Rafe instruise unul dintre angajați să se ocupe de confortul ei– era uimitor că își găsise timp să scrie o carte de vizită, în loc să vină personal să-i aducă florile!

– Îi lăsați vreun mesaj, domnului Charlwood? întrebă Shepherd, politicos.

– Nu, niciun mesaj, răspunse ea sec. Micuțul Robert a ajuns cu bine acasă? adăugă ea în treacăt, nedorind ca el să ghicească importanța răspunsului lui.

– Tânărul Robert e la bucătărie, își bea ceaiul. Asta e tot, domnișoară Adamson?

– Ăăă...da. Mulțumesc. Închise telefonul, amintindu-și de prima dată când îl văzuse pe majordom. Rafe o mustrase că i se adresase bărbatului cu domnule Shepherd, spunându-i că majordomul consideră o insultă ca stăpâna casei să i se adreseze așa oficial. Ăsta fusese doar primul pas greșit pe care-l făcuse, ca soție a lui Rafe.

Porni încet pe scări în sus, pentru a termina de despachetat. Alese să folosească dormitorul mic, în locul celui mai spațios de alături, care fusese întotdeauna a lui Jocelyn. Era camera pe care Brooke o folosise întotdeauna când înnoptase la vilă, și se

simțise foarte bine acolo. Rafe, cu obișnuitul lui spirit practic, luase toate lucrurile lui Jocelyn de la vilă, întreaga casă strălucind acum de curățenie.

Brooke își vânduse toată mobila din apartamentul din Londra, stilul modern nepotrivindu-se cu vila micuță. Ea nu avusese o viață socială în Londra. Renunțase la toți prietenii, în afară de Jocelyn, neintenționând să se mai implice vreodată emoțional într-o relație cu un alt bărbat. Putea părea o decizie ciudată și pripită, pentru o femeie de douăzeci și trei de ani dar, după experiența traumatică avută cu Rafe, nu mai dorea să se îndrăgostească niciodată. Însă, în ciuda lipsei unei vieți sociale, chiar înainte de a se muta aici, găsise vila un loc retras, unde doar susurul râului din apropiere deranja liniștea nopții și numai luminile de la clădirea principală îi aminteau că nu era singură. Nu exista niciun dubiu că, în timp, se va obișnui cu liniștea de aici.

Se auzi o bătaie în ușă. Brooke strânse firimiturile rămase de la cina frugală pe care și-o pregătise și le luă cu ea în bucătărie. Își verifică ținuta, ridicându-și până la gât fermoarul halatului de casă. Oricine ar fi fost musafirul ei, și mai mult ca sigur era cineva de la conac, trebuia să telefoneze înainte, dacă dorea să fie pregătită pentru vizita lui.

Deschizând ușa, realiză că ar fi trebuit să se uite pe fereastră, mai întâi. Rafe stătea afară, purtând un costum de seară, închis la culoare, care-i venea ca turnat. Ținuta ei de casă deveni brusc deplasată.

Ea îl atacă frontal.

– Domnule Charlwood, este târziu, și eu...

– Ți-am adus un cadou. Ridică mâna în care ținea o sticlă de vin.

Brooke se încruntă.

– Se spune că...

Rafe schiță un zâmbet.

– Eu nu sunt grec. Shepherd mi-a spus că m-ai căutat la telefon, azi după-amiază.

Brooke uitase complet.

– I-am mai spus și că nu vreau să-ți las niciun mesaj. Brooke stătea în cadrul ușii, hotărâtă să nu-l lase înăuntru.

– Telefonul însuși a însemnat un mesaj.

– Da?

– Desigur. Că doreai să vorbești cu mine.

– Asta a fost atunci.

– Și acum?

– Acum e târziu, am avut o zi grea și vreau să mă culc.

Rafe o scrută cu o privire stăruitoare, parcă știind că dedesubtul halatului purta doar o cămașă de noapte din dantelă, părând să se încrunte când îi întâlni privirea ochilor albaștri.

Brooke simți că o cuprinde panica. Nu era posibil s-o vadă pe tânăra Jacqui Charlwood, în sofisticata Brooke Adamson. Și totuși, Rafe se uita fix la ea, ca și când ar fi văzut o fantomă.

Ea râse scurt, încercând să depășească momentul.

– Poate vrei să bei un pahar de vin. Se dădu înapoi, pentru a-i face loc să intre, urmându-l în bucătărie.

Rafe se întoarse, fixând-o din nou cu privirea, și ea se grăbi

să ia două pahare din bufet.

În final, nemaisuportând tensiunea dintre ei, Brooke îl privi drept în față.

– S-a întâmplat ceva?

– Pentru o clipă...

– Da? spuse ea rapid.

Întorcându-și capul, Rafe luă tirbușonul, să deschidă sticla.

– Pentru câteva secunde arătai ca... Jacqui, mormăi el, aplecându-se peste sticla de vin.

– Soția ta? întrebă Brooke încet, strângându-și pumnii. Ce mai avea ea din Jacqui? Era mai slabă acum, părul îi era blond-închis, în loc de acaju, trăsăturile schimbate, cu mare artă. Ce mai rămăsese, să-i amintească lui Rafe de soția lui decedată?

– Da, răspunse Rafe, scurt, pălind brusc. Ochii tăi, explică el, cu o voce răgușită. La un moment dat, te-ai uitat la mine cum se uita ea.

Lui Brooke i se puse un nod în gât, știind că ochii și vocea erau ceva ce nu putuse fi schimbat. Dar cum se uitase la el, cum era posibil să se fi uitat la el în așa fel încât să-i amintească de soția lui care, fără îndoială, îl iubise?

– Mi-ai spus după-amiază că l-am înfricoșat pe Robert. Și ea mă înfricoșa, gemu el, întorcându-se brusc, pentru a o privi în față. Chiar acum, te uiți la mine exact ca ea.

Ușurarea o făcu să râdă.

– Și de ce te înfricoșa, domnule Charlwood?

– Tu să-mi spui.

– Dar eu nu intenționez deloc să te înfricoșez, replică

Brooke, ridicând din umeri, începând să toarne vin în pahare. Cum ai spus odată, e greu să nu-ți placă– sau să înfricoșezi, adăugă, cu ironie, pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoști.

Forțându-se să-și păstreze calmul, el răsuflă adânc.

– De ce mi-ai telefonat după-amiază?

– Connie a venit aici, după ce ai plecat, și mi-a spus că ai fost chemat de la Londra, pentru a-l căuta pe Robert. Nu mi-am imaginat că voi crea așa un haos, invitându-l aici.

– Nu e adevărat, spuse el, sec.

Ea făcu ochii mari.

– A trebuit să te întorci de la Londra, toți angajații tăi îl căutau...

– Nu la asta m-am referit. Nu tu l-ai invitat pe Robert aici, s-a invitat singur.

Brooke se uită atent la el, realizând că cineva avusese de suferit de pe urma furiei lui– și avea presimțirea că fusese Robert.

– Ți-a spus el asta? întrebă încet.

– Da.

– Înainte, sau după ce l-ai pedepsit?

– După.

Ea înghiți cu greu, luând o gură bună de vin.

– Și care a fost pedeapsa?

– Mâine trebuia să meargă în parcul de distracții, locul lui favorit; n-o să mai meargă, declară Rafe.

Având în vedere că Robert îngrijorase o mulțime de lume prin dispariția lui, pedeapsa nu era foarte dură. Dar ea nu putea

să-și ierte că fusese egoistă și-l ținuse pe Robert aici.

– Și pedeapsa mea care este?

El ridică din sprâncene.

– Crezi că meriți una?

– Probabil. L-am încurajat să rămână aici.

– Cu biscuiți în ciocolată și limonadă. Trăsăturile lui severe se transformară într-un zâmbet amuzat.

– Mi-a spus și asta, după ce i-a fost foarte rău în seara asta, adăugă el.

– Oh, Doamne! gemu ea, îngrozită. Și asta tot din cauza mea!

– Nu chiar. A băut un ceai mare, după ce a venit de la tine. Era sigur că o să-i fie rău.

– Dar dacă eu nu...

– Nu mai are importanță, o întrerupse el, faptul este consumat.

– Se simte bine, acum?

– Dormea când am intrat la el să văd ce face.

Brooke îi aruncă o privire ciudată.

– Faci asta în fiecare seară?

Rafe păru ofensat de acest interogatoriu despre viața lui personală.

– Da, dacă se întâmplă să fiu acasă, replică el distant, punând jos paharul gol. Am venit aici să-mi cer scuze că mi-am pierdut cumpătul, mai devreme. Nu-mi stă în fire, adăugă cu o voce ușor enigmatică.

– Asta înseamnă că n-ai vorbit serios când m-ai amenințat, în legătură cu vila?

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Da, spuse brusc. Sper să fii mai chibzuită și să nu-l mai încurajezi pe Robert să treacă peste cuvântul meu.

Mustrarea o făcu pe Brooke să roșească, simțind că întrebările ei îi puseseră din nou în poziția de adversari.

– Dar dacă îți cer permisiunea, îl vei lăsa să vină aici? Ei nu-i păsa de relația cu Rafe, de fapt, prefera să fie dușmani, dar nu voia să piardă ceea ce putea fi o relație apropiată cu Robert.

– Sunt sigur că nu dorești să te bată la cap un copilaș...

– Dimpotrivă, îl contrazise ea. Îmi face plăcere să vină aici.

Rafe o scrută cu privirea.

– Ai copii?

Brooke păli brusc.

– Ce naiba te face să-mi pui întrebarea asta? Dacă aș avea un copil, ar fi cu mine.

– Într-adevăr. Nu toate femeile au un astfel de instinct matern.

– Dacă te referi din nou la soția ta, domnule Charlwood, atunci cred...

– Sunt foarte conștient de părerea ta, domnișoară Adamson, o întrerupse el. Și în ciuda celor relatate în presă la vremea aceea, n-ai cum să știi ceva despre relația dintre mine și soția mea.

– Chiar acum câteva minute, ai recunoscut că te înfricoșa!

Rafe își încleștă maxilarele, ochii scăpărându-i de mânie.

– Noapte bună, domnișoară Adamson, spuse scurt, pornind spre ușă. Și, încă o dată, bun venit la Charlwood! După câteva

secunde, ușa vilei se trânti în urma lui.

Să-l înfurie pe Rafe, nu fusese deloc o mișcare inspirată, Brooke era conștientă de asta. Dar el nu încetase să o critice pe Jacqui! Ea nu se putuse controla, deși ar fi trebuit, dacă voia ca Rafe să-i permită să-l invite pe Robert aici, lucru pe care el tocmai omisese să-l facă.

N-ar fi trebuit să vină aici, Brooke realiză imediat ce sosise. Întreaga familie Charlwood strânsă la un loc, nu reprezenta deloc conceptul ei de distracție. Petrecerea asta, o aniversare a căsătoriei lui Patrick și Rosemary, se ceruse a fi una restrânsă, având în vedere moartea lui Jocelyn, doar cu o lună în urmă, totuși se adunaseră în jur de treizeci de persoane.

Rosemary venise personal la vilă și-i înmânase invitația, ieri după-amiază. Brooke fusese dezamăgită, când îi deschisese ușa; avusese prea multe diferende cu ea în trecut, pentru a n-o privi cu suspiciune. Invitația la petrecerea din seara asta fusese o surpriză totală– cu toate că Rosemary se grăbise să-i explice motivul acesteia.

– Stând atât de aproape, ar părea ciudat să nu te invităm, îi spusese ea, privind-o de sus.

Invitația nu fusese deloc una elegantă, confirmând doar faptul că Rafe îi instruise să accepte prezența lui Brooke aici, dar cum ea nici măcar nu-l mai zărise pe Robert, era suficient de disperată, pentru a accepta. Rafe era plecat să rezolve niște afaceri, aflase când telefonase la conac, cu trei zile în urmă, dorind să-i ceară să-l lase pe Robert la vilă, dar era așteptat în seara asta la petrecere. Brooke se gândise că la o sindrofie era

mult mai ușor să facă invitația pentru Robert, și acum Rafe nu era aici– îl rețineau afacerile, îi spusese Rosemary când o întrebase de el.

Lui Brooke îi venea să urle că era obligată să-și petreacă timpul aici, până va putea să se scuze politicos și să plece.

Stătuse cu același pahar de șampanie în mână, în ultima jumătate de oră, de când toastaseră pentru Patrick și Rosemary, bulele strălucitoare dispărând aproape complet. Aruncând o privire ceasului de la mână, cu puțin înainte de unsprezece, hotărî că acum putea pleca.

– Este a treia oară când te uiți la ceas în ultimele minute, remarcă o voce amuzată. Ești chiar atât de plictisită?

Se întoarse și-l văzu pe Patrick Charlwood, fratele mai mic al lui Rafe, al cărui caracter era la fel de diferit de al lui Rafe, ca și înfățișarea. Brooke nu reușise niciodată să înțeleagă cum un bărbat atât de încântător își luase o nevastă atât de rea. Se părea că frații Charlwood nu avuseseră deloc noroc în alegerea mireselor.

– Nu sunt plictisită, răspunse Brooke, zâmbindu-i cu naturalețe; îl plăcuse întotdeauna pe Patrick. Numai că s-a făcut târziu și sunt obosită.

– Și te doare capul. Și mai e și pisica, pe care trebuie s-o hrănești, o tachină el cu sprâncenele ridicate, arătând foarte atrăgător în costumul negru și cămașa albă, imaculată.

Brooke râse încet.

– N-am pisică.

– Nu, dar erai în stare să spui orice, în disperarea de a găsi o

scuză să pleci.

– Îmi pare rău. Pur și simplu nu mă simt în largul meu.

– Ca să fiu sincer, nici eu, nu la întruniri de genul ăsta, oricum. Dar Rosemary adoră distracțiile. Luă două pahare de șampanie de la un chelner, punând vechiul pahar pe tavă. Și este mai multă liniște aici, când îi fac pe plac. Noroc, îi ură el, ciocnindu-și paharul de al ei, privirea trecându-i automat la soția lui, care râdea și vorbea cu musafirii. Da, Rosemary adoră petrecerile, spuse cu o urmă de amărăciune în glas. De asta s-a căsătorit cu mine, la urma urmei.

Brooke se uită atent la bărbatul de lângă ea, observându-i pentru prima dată ridurile de la ochi și gură, efortul pe care trebuia să-l facă pentru a părea că se distrează. Patrick nu era un bărbat fericit.

– Patrick, începu ea.

– Este o convorbire particulară, sau poate oricine să participe?

Brooke își luă repede mâna de pe brațul lui Patrick și se întoarse cu fața la Rafe. El purta un costum și o cămașă asemănătoare cu ale fratelui său, arătând elegant și amenințător de chipeș. Dar privirea îi era ca de gheață, văzând felul în care îl atinsese pe Patrick. Brooke se simți la fel de stânjenită ca în trecut, când se întâmpla să fie amabilă cu Patrick, în prezența lui. Întotdeauna Rafe văzuse în orice bărbat care intra în contact cu ea un potențial iubit, și nu numai o dată se certaseră din cauza prieteniei ei cu Patrick. Totuși, nu mai era soția lui!

Patrick îi ură bun venit fratelui său, bătându-l cordial pe

umăr.

– Credeam ca n-o să reușești să ajungi.

– Până acum n-am pierdut nicio aniversare a ta, replică el. Nu mă așteptam să te văd aici, domnișoară Adamson.

– Nici eu pe tine.

– Va trebui să-mi amintesc pe viitor că ești întotdeauna acolo unde mă aștept mai puțin. Privirea i se plimbă apreciativ pe rochia albastră, mulată pe trupul zvelt, ochii lui intensificându-și culoarea când reveniră la chipul ei deosebit de frumos.

– Tocmai încercam s-o conving pe Brooke că nu suntem chiar toți plictisitori, îi spuse Patrick, nedând importanță tensiunii dintre ei.

– Am văzut. Rosemary m-a rugat să te trimit la ea.

Patrick strâmbă din nas.

– Presupun că iar trebuie să fiu amuzant. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, Brooke.

Se lăsă o tăcere ciudată, odată ce Patrick plecă spre soția lui, și Brooke deveni foarte conștientă de nemulțumirea lui Rafe. Ce naiba era în capul lui? Că încercase să-l seducă pe Patrick, chiar la aniversarea căsătoriei acestuia? Cunoscându-l foarte bine, asta era exact ceea ce gândea. Pentru el nu exista vreo femeie cinstită. Dar ea nu mai era Jacqui, care se ferea de furia acestui bărbat, și dacă dorea să aibă o discuție nevinovată cu Patrick, atunci va avea. Rafe probabil nu realiza, însă fratele lui era departe de a fi un om fericit.

– Deci, te-ai plictisit, domnișoară Adamson, rupse tăcerea Rafe.

Brooke se îmbujoră.

– Fratele tău a glumit. Totuși, tocmai voiam să plec.

– E încă devreme.

– Pentru mine este târziu.

– Te conduc, se oferi el brusc.

– Nu e nevoie. Nu este departe, și nu mi-e frică de întuneric.

– Sau de mine.

– Sau de tine.

Rafe strânse din buze.

– Atunci, n-ai nimic împotrivă să te conduc, nu? Simt nevoia de aer curat, după ce am stat numai închis în birouri, în ultima săptămână.

Brooke nu dorea în mod special s-o conducă acest bărbat, dar trebuia să-i ceară să-l lase pe Robert la vilă.

– Bineînțeles că nu, domnule Charlwood. Puse paharul gol jos, gata de plecare. Ce face Robert? Nu l-am văzut de când ai plecat, adăugă ea.

– Înseamnă că a ținut cont de dispozițiile mele, nu?

– Da, aprobă Brooke, evitându-i privirea pătrunzătoare.

– Ai fi preferat să n-o facă.

– Nu chiar. Numai că… este cam multă liniște la vilă.

– Cu siguranță, există băieți mai mari ca Robert, cărora le-ar plăcea foarte mult să-ți țină companie.

Gluma o făcu să roșească.

– Prefer s-o facă Robert, spuse, cu încăpățânare.

– Chiar îți plac copiii atât de mult? o întrebă Rafe, pe neașteptate.

Brooke înghiți în sec, evitându-i din nou privirea.

– Da.

– Vrei să-l vezi pe Robert, acum?

Ea făcu ochii mari, oprindu-i-se răsuflarea.

– Nu doarme?

Rafe îi zâmbi, amuzat.

– Unii consideră că asta este cea mai potrivită oră pentru copii.

Umorul lui sec o făcu să-și muște buza.

– Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd!

Din nou, Rafe păru fascinat de frumusețea chipului ei, scuturând din cap, de parcă ar fi dorit să alunge imaginea.

– Atunci, să mergem sus, nu?

Brooke îl lăsă s-o ia de braț și porniră în sus pe scări, sperând ca el să nu-i sesizeze tremurul trupului, la atingerea lui.

– Ți-e frig? îi șopti Rafe la ureche.

– Nu… nu chiar. Ei bine, poate un pic, se corectă ea, realizând că încă tremura. Asta este problema cu vremea din Anglia, niciodată nu te poți bizui pe ea, spuse Brooke, referindu-se la ultimele trei zile ploioase.

– New Yorkul era fierbinte, umed și insuportabil. Prefer aici.

Ajunseseră la camera copilului. Brooke se opri în fața ușii, uitându-se nerăbdătoare la Rafe, cu greu reușind să-și rețină tulburarea la gândul că-l va revedea pe Robert.

Atunci realiză greșeala făcută– ea nu avea de unde să știe care era camera copilului! Era o străină în casa asta, sau așa trebuia să fie.

– Ce drăguțe abțibilduri, exclamă ea, râzând nervos, privind cu admirație aeroplanele colorate de pe ușă.

Rafe dădu afirmativ din cap, părând să accepte că așa aflase care era camera copilului.

– Lui Robert îi place tot ce zboară.

Brooke nici măcar nu realiză apropierea lui, când intrară în încăpere, toată atenția fiindu-i concentrată asupra băiețelului ce dormea în pătuț.

– Ți-am spus, îi șopti Rafe. Ești satisfăcută că nu l-am încuiat în cameră?

Ea se uită la fața lui întunecată, singura lumină din cameră venind de la veioza în formă de aeroplan, de pe noptieră.

– Nu m-am gândit nicio clipă…

– Oare? Jos, mi-ai lăsat o altă impresie.

Ea înghiți în sec și se întoarse să plece, când Robert, mișcându-se în pat, deschise ochii somnoroși, fixându-și privirea pe tatăl lui, un zâmbet de încântare ivindu-i-se pe față.

– Tati! Robert ridică brațele, cuprinzând gâtul tatălui său, când acesta se aplecă spre el. Te-ai întors?

Brooke urmări fascinată momentul de tandrețe dintre Rafe și Robert, Rafe sărutându-și cu blândețe fiul pe obrăjori, înainte de a-l băga din nou sub plapumă. În acele câteva momente, își arătase dragostea pentru fiul său, o dragoste profundă, care, într-un fel, îl făcea să pară mai uman, o dragoste pe care, dacă n-ar fi văzut-o cu ochii ei, nu și-ar fi imaginat vreodată că putea să i-o poarte copilului pe care ea i-l dăruise.

Aruncându-i o ultimă privire lui Robert, Brooke îl urmă pe

Rafe afară din cameră, închinzând ușa cu grijă.

– Măi, măi, măi, se auzi o voce zeflemitoare. Am crezut că ați plecat de mult.

– Am vrut să văd ce face Robert, o concedie Rafe.

– Serios? Ea își întoarse privirea spre Brooke.

– Își plac copiii, domnișoară Adamson?

Ce era cu familia asta? Pentru ei, să iubești copiii nu era considerat ceva normal?

– Foarte mult, răspunse ea scurt. Acum, chiar trebuie să plec.

Rafe o prinse posesiv de braț.

– Nu vrem să te reținem de la propria-ți petrecere, Rosemary.

Femeia schiță un zâmbet.

– Să vii într-o seară la cină, domnișoară Adamson, când vom putea să vorbim în liniște. Sunt sigură că lui Patrick o să-i facă plăcere, adăugă aceasta, cu sarcasm.

Rafe răspunse în locul ei.

– Am senzația că mie o să-mi facă mai mare plăcere decât lui Patrick. Ne vedem mai târziu, Rosemary, adăugă el pentru a încheia discuția, conducând-o pe Brooke în jos pe scări.

Ea nu realiză cât efort depusese ca să-și păstreze calmul, până când nu ieși afară din casă, și scoase un oftat adânc, pentru a ieși din starea de tensiune.

– Da. Rafe oftă și el. Tocmai ai aflat că, pe lângă ochi verzi, cumnata mea are și un dezvoltat simț al proprietății, când este vorba de Patrick.

Brooke avu impresia că gelozia celeilalte femei era legată nu numai de Patrick, ci și de faptul că Rafe o conducea acasă.

Rosemary fusese întotdeauna posesivă, când era vorba de amândoi bărbații Charlwood.

Dar ajunseră înapoi la vilă, slavă Domnului! În fața ușii, Brooke se întoarse, intenționând să-i spună noapte bună, aici.

– Nu vreau să te mai rețin de la petrecere, mai ales că ai sosit așa târziu.

Rafe împinse ușa rămasă deschisă în urma ei, aprinse lumina în bucătărie, pătrunzând în cameră, contând pe faptul că Brooke îl va urma în hol. Și ea nu avu de ales!

Intrând în încăpere, se rezemă cu spatele de șemineu, figura lui arătând mai severă ca niciodată, în lumina singurei lămpi pe care o aprinsese.

– Nu cred că voi mai face față petrecerii, spuse el cu o voce răgușită.

– Oh?

– Treaba pe care am avut-o la New York mi-a luat de două ori mai mult timp ca de obicei– și a fost doar vina ta.

Brooke își umezi buzele, nervoasă.

– Vina mea? Cum naiba?

– N-am putut să mă concentrez. Asta mi se întâmplă de câteva luni, dar mai frecvent, de când te-ai mutat aici.

Ea se încruntă.

– Prezența mea aici te deranjează chiar așa de mult? întrebă, dezorientată.

– Foarte mult.

– Te asigur că n-am vrut să se întâmple așa. M-am gândit că preferi să iau vila, în locul acțiunilor. De fapt, asta mi-ai și spus

în ziua înmormântării. Acum realizez că n-ai fi vrut să vin deloc aici. Dar cu siguranță, dintre două rele, ăsta este cel mai mic.

– Tot nu înțelegi, nu-i așa, Brooke?

– Ce să înțeleg? Ea dori să-și fi putut controla tremurul ușor al vocii, sigură că el îl sesizase.

– Cât de mult te doresc.

Capitolul 4

Brooke simți cum o cuprinde panica. Rafe fusese întotdeauna un tip direct; el nu-și ascunsese dorința pentru Jacqui, în prima seară când se întâlniseră. Dar, în afară de cele două invitații la cină, el nu făcuse altceva decât să-și arate antipatia față de Brooke Adamson.

– Iar a apărut, spuse el deodată. Teama aia, pe care am văzut-o pe chipul tău seara trecută.

– Păi, ce te așteptai să simt? De când te-am întâlnit prima dată, n-ai făcut altceva decât să mă jignești și să fii nepoliticos. Cum credeai că o să reacționez la declarația pe care tocmai ai făcut-o?

– Că te doresc? Rafe schiță un zâmbet ironic. Credeam că vei reacționa ca un adult. Câți ani ai? Își fixă privirea scrutătoare pe fața ei palidă.

– Douăzeci și cinci. Brooke adăugă intenționat doi ani la vârsta pe care o avea, nedorind sa-i dea de bănuit în vreun fel.

– Și ai fost și tu căsătorită, deci niciunul din noi nu mai e copil. Ce poate fi mai normal, decât să accepți ceea ce simt pentru tine? El scoase un oftat. Ai dreptate, am fost nepoliticos cu tine, în trecut– am fost ostil față de tine, chiar din momentul când ne-am întâlnit, cu aproape un an în urmă. Dar am avut un motiv.

– Nu mă placi, îi aruncă ea.

– Dimpotrivă, te plac prea mult. Ești prima femeie pe care o doresc, după foarte mult timp.

– Dar Jocelyn a spus…

– Că au existat multe femei în viața mea, termină el. Asta a fost valabil înainte de căsătorie. Probabil mătușa mea a crezut că a fost și după, ăsta nefiind un subiect pe care să-l fi discutat -vreodată cu ea sau cu oricine altcineva, accentuă el. N-am avut niciun motiv să-ți spun înainte. Dar cât am fost plecat acum, am realizat că n-o mai pot duce așa. Faptul că te doresc îmi afectează întreaga viață, inclusiv munca.

Brooke își umezi buzele, întrebându-se dacă într-adevăr era prima prima femeie căreia i se făcuse o astfel de declarație de către propriul ei soț.

– Înțeleg.

– Mă îndoiesc. Îmi cer scuze că am fost nepoliticos cu tine, adăugă el, morocănos. Mi-am ieșit din fire în fața ta, așa cum n-am mai făcut-o de când… de când… Jacqui mă înfuria la fel de tare!

– Îmi pare rău.

– De ce?

Brooke ridică din umeri.

– Că-ți amintesc de soția ta, pe care o disprețuiai.

Dacă își imagina că-l văzuse vreodată furios în trecut, acum realiză că se înșelase. Ochii lui deveniră brusc două săgeți de gheață, și fața albă ca varul.

– Ce-ai spus? întrebă el, scrâșnind din dinți, buzele abia mișcându-se, pentru a rosti cuvintele.

Brooke se dădu înapoi, în fața unei astfel de furii. Ce spusese, pentru Dumnezeu? Ce putuse să spună, să-l scoată din fire la modul ăsta? Era cunoscut de toată lumea, că Rafe își urâse și-și disprețuise soția.

– Cum îți permiți să pretinzi că știi ce gândeam eu despre Jacqui? se răsti Rafe, strângându-și pumnii, cu ochii scăpărându-i de mânie. Să nu mai pomenești niciodată de soția mea, o avertiză el.

– Dar…

– Am recunoscut că te doresc, Brooke. Recunosc că doresc să ajung în patul tău mai mult decât în al oricărei alte femei, de când… Se opri brusc, trăgând adânc aer în piept. Dar nu te voi lăsa să vorbești despre soția mea, așa cum tocmai ai făcut-o și, cu siguranță, nu-ți voi permite să presupui ce am simțit pentru ea!

Brooke nu fu surprinsă de vehemența lui, fu pur și simplu uimită. Cum îndrăznea să se prefacă, în felul ăsta? O aruncase din viața lui ca pe o jucărie care nu-l mai amuza, o umilise public până când o făcuse să-și piardă chiar și demnitatea. Brooke nu trebuia să presupună ce simțise pentru ea, căci trăise și respirase ura lui, în ultimii trei ani, și această ură și dorința de a-și vedea

fiul din nou, o puseseră pe picioare, după accidentul care ar fi putut s-o ucidă. Brooke știa ce simțise pentru ea.

– Ai arătat lumii întregi ce simțeai, Rafe, în ziua în care i-ai luat fiul. Numai un om fără inimă și răzbunător, ar face așa ceva unei mame, adăugă ea, cu amărăciune.

– Asta crezi tu, că sunt neîndurător și răzbunător? întrebă Rafe, încet, mult prea încet.

Dar lui Brooke nu-i scăpă amenințarea din vocea lui.

– Știu asta. Ești lipsit complet de sensibilitate. Nu iubești pe nimeni și nimic, continuă, cu hotărâre. Spui că mă dorești, asta nu implică nimic altceva decât niște instincte primare– și eu nu sunt interesată, domnule Charlwood.

– Aș putea să te fac să te răzgândești?

– Niciodată, replică Brooke, cu fermitate.

El porni tiptil spre Brooke.

– Cel puțin nu-ți mai e teamă, acum.

– Pe măsură ce te cunosc mai bine, domnule Charlwood, îmi dau seama că n-are de ce să-mi fie teamă, îi aruncă ea, hotărâtă să nu se miște, chiar și când se afla exact în fața ei.

– Serios? Rafe făcu un ultim pas, trupurile lor atingându-se, acum.

Ea se forță să nu clipească.

– Nu încerca să mă intimidezi, domnule Charlwood.

– Asta încerc să fac? Mâinile lui puternice începură să-i mângâie brațele goale, privirea-i arzătoare rătăcind pe chipul ei frumos.

– Știi foarte bine! Avu nevoie de un mare efort de voință,

pentru a rămâne calmă, căci mâinile lui o dezmierdau ușor, trupul lui lipindu-se și mai strâns de al ei.

– Atunci, se pare că am reușit, nu? o ridiculiză el, prinzând-o de încheieturile mâinilor. Scenele de genul ăsta, cu Jacqui, aveau întotdeauna același sfârșit, murmură el, cu o voce tremurândă.

– Parcă ai spus că nu mai vorbim despre soția ta, îl atenționă ea, deranjată de amintirile pe care i le trezise.

– Nu ești curioasă să afli cum se terminau?

– Bănuiesc!

– Dar ar fi mult mai plăcut să-ți arăt. Brațele lui se strânseră dureros în jurul ei. Se pare că-ți face plăcere să te pui în locul soției mele, când e vorba de Robert, hai să vedem dacă-mi poți spune de ce l-a preferat pe Greg Davieson în loc de asta ! Înainte ca Brooke să poată scoate vreo vorbă de protest, gura lui puse stăpânire pe a ei.

În timp ce o săruta, lui Brooke îi trecură prin minte gânduri înfricoșătoare. Își va da seama cine era de fapt? Cu siguranță, trăind cu o femeie un an și jumătate, trebuia să realizeze că săruta aceeași femeie.

Rămânând nemișcată în brațele lui, Brooke nu-i răspunse, dar nici nu i se împotrivi, așteptând ca cerul să pice pe ea, când va descoperi că era soția lui, Jacqui.

Ridicându-și capul, Rafe trase aer în piept, încruntându-se, vădit intrigat.

– Nu se poate… gemu el, Nu și de data asta! O împinse de lângă el, ca și când atingerea ei l-ar fi ars. N-o să admit să mi se întâmple așa ceva din nou, spuse, cu înverșunare.

– Rafe…

– Nu, nu mă atinge! Se depărtă de ea, chipul congestionat de dorință devenindu-i brusc pământiu. Doar ochii sunt la fel. Atunci, cum este posibil?

Lui Brooke păru să-i fugă pământul de sub picioare, așteptând ca mânia lui s-o înghită.

– Am crezut că pe tine te doresc, spuse el, vorbind parcă pentru sine. Dar este doar pentru că semănați. O fixă cu o privire îngrozită. Dumnezeule, dacă închid ochii, ai putea fi chiar ea!

El nu realizase adevărul! Era greu de redat în cuvinte încântarea ei.

– Ea? întrebă Brooke, cunoscând deja răspunsul, deși Brooke Adamson n-ar fi avut de unde să-l știe.

– Jacqui, gemu el. Miroși ca ea, ai gustul ei!

– Brooke înghiți cu greu, mușcându-și buza cu violență.

– Asta înseamnă că nu mă mai dorești ?

– Nu înțelegi. Nimeni n-a înțeles vreodată, nici măcar ea.

– Sunt sigură că te-a înțeles perfect, domnule Charlwood, spuse Brooke, căutând să-și înăbușe disprețul, și ca să-ți răspund la întrebare, eu nu l-am cunoscut pe domnul Davieson… dar sunt convinsă că orice bărbat ar putea fi mai delicat decât ai fost tu cu mine, acum.

Singura lui replică fu un oftat adânc, înainte de a se întoarce brusc și a pleca.

Brooke se așeză, simțind că o lăsau picioarele. Rafe n-avea nicio suspiciune legată de identitatea ei, căci tocmai se disprețuise că o găsise atrăgătoare, când ea îi amintea de soția pe

care o urâse. Se îndoia că în viitor Rafe îi va mai face vreun avans, atâta timp cât ultimul lucru pe care el îl dorea, era să aibă de-a face cu o femeie care-i amintea de Jacqui!

***

Avusese dreptate când presupusese că nu-l va mai vedea o perioadă– dar în același timp, nu-l mai văzuse nici pe Robert. Era ridicol, dar dacă nu-l vedea pe tatăl lui, nu putea să-și vadă nici fiul! N-avea nicio idee cum să rezolve această situație, și probabil încă n-ar fi aflat, dacă Rosemary n-ar fi sunat-o să-i spună că vrea s-o vadă.

– Ce faci aici, singură toată ziua?

Ea ridică din umeri.

– Citesc, mă uit la televizor, ies în grădină. Este foarte odihnitor aici.

– Și plictisitor, concluzionă Rosemary sec, refuzând invitația lui Brooke de a lua loc.

– N-aș merge așa departe, încât…

– Eu, da, o întrerupse cealaltă femeie, nerăbdătoare. Spune-mi, ai vorbit serios aseară, când ai spus că-ți plac copiii?

– Da, îmi plac…

– Suficient de mult încât să stai cu nepotul meu, Robert, după-amiaza asta?

Brooke rămase cu gura căscată de uimire. Chiar i se ceruse să

aibă grijă de fiul ei? Asta era ceva ce nu-și imaginase.

– Îmi dau seama că nu este o sarcină ușoară, dar asistenta este în ziua ei liberă și dădaca Perkins este țintuită la pat de una dintre migrenele ei. Eu trebuie să plec la Londra, după-amiază, explică aceasta, evitând privirea curioasă a lui Brooke. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, este foarte important, adăugă, aproape defensiv.

Atitudinea ei îi lăsă impresia lui Brooke că persoana cu care urma să se întâlnească nu era cineva cu care avea ceva de discutat.

– Nu ți-aș fi cerut, dacă n-aș fi fost disperată.

Pe Brooke n-o interesa decât ce va spune Rafe, când va afla că ea avusese grijă de fiul lui. În ciuda faptului că-i ceruse mereu, el nu-i dăduse practic niciodată permisiunea de a se apropia de fiul ei, din nou.

– Cumnatul tău…

– Voi fi înapoi cu mult înainte ca Rafe să se întoarcă de la serviciu. De fapt, Robert l-a întrebat dacă poate veni să te vadă, adăugă ea.

Brooke se uită la ea pieziș.

– Da?

– Da, confirmă cealaltă femeie. Rafe i-a spus să aștepte, până va fi invitat. Dacă, din nefericire, se întâmplă să vină înaintea mea, spune-i că m-ai rugat să-l las pe Robert să vină aici și eu am fost de acord. Oh, îl primești, nu? gemu ea, disperată. Măcar pentru câteva ore.

– Mi-ar face plăcere. La ce oră să vin să-l iau?

– Acum, ce zici? întrebă Rosemary, plină de speranță.

Deși era abia ora unsprezece, pe Brooke n-o deranjă deloc, așa că dădu afirmativ din cap.

– Vin cu tine.

– Oh, îți mulțumesc! Îți voi face și eu un favor, odată.

Brooke era convinsă că numai disperarea o făcuse pe Rosemary să apeleze la ea, având în vedere că în ultimele săptămâni aceasta nu făcuse niciun efort să-și ascundă antipatia față de ea.

Când ajunseră la conac, Robert era în grădină, unul dintre grădinari fiind cu ochii pe copilul care alerga de la o acțiune la alta, cu obișnuita-i exuberanță.

Rosemary îi dădu drumul grădinarului și-l strigă pe Robert. Cu oarecare șovăială, el abandonă castelul de nisip pe care-l construise și porni spre ele, luminându-se la față, văzându-le pe Brooke și pe mătușa lui.

– Ai venit să mă inviți la cină? întrebă, entuziasmat.

– Cred că mai întâi vom lua masa de prânz, apoi, dacă mătușa ta nu s-a întors, putem bea ceaiul împreună. Brooke își ridică privirea la Rosemary, pentru confirmare.

– Ți-ar plăcea, nu-i așa, Robert? îl încurajă mătușa lui.

– Da, replică băiețelul, fără ezitare.

– Atunci, du-te cu Brooke, Robert, și să fii cuminte, adăugă aceasta. Altfel, n-o să te mai invite altă dată. Vin să-l iau imediat ce mă întorc, îi spuse lui Brooke. Dar, dacă întârzii, poate îl aduci tu pentru baie. Una dintre menajere o să-l pregătească de culcare.

– Bineînțeles, aprobă Brooke, fermecată de faptul că Robert o luă de mână. După-masă, vrei să mergem la pescuit, Robert?

– N-am undiță.

– Putem face una, îl asigură ea. Este foarte ușor, îmi făceam mereu, când eram un pic mai mare ca tine.

– Adevărat?

– Da, adevărat. Acum, spune-mi, ce vrei să mâncăm la prânz?

– Înghețată, veni prompt răspunsul.

Brooke râse.

– Poate la desert. Ce zici de un hamburger, pentru început?

– Cu fasole bătută.

– Preferata mea.

Brooke putea aproape să creadă că fuseseră dintotdeauna mamă și fiu. Râzând și glumind, preparară mâncarea împreună, Robert așezând masa, în locul ei, devorând hamburgerul și fasolea bătută, primind la sfârșit doar înghețata promisă, căci, amintindu-și cât de rău îi fusese ultima dată când mâncase aici, ea îi spusese că biscuiții cu ciocolată îi va primi mai târziu. El acceptă hotărârea ei fără să protesteze.

Robert era un copil încântător, realiză Brooke în timp ce confecționară undițele, folosind două bețe lungi, ceva sfoară, ace de gămălie pe post de cârlige și pâine, ca momeală.

– Peștelui îi place pâinea? dori să afle Robert, în drumul către râu.

– Ție-ți place?

– Da. Robert se arătă mirat.

– Atunci, de ce nu le-ar plăcea peștilor? îl tachină ea.

Brooke se așteptase ca Robert, având doar trei ani, să se plictisească repede de pescuit, dar se părea că moștenise hotărârea tatălui său și era sigur că va prinde un pește. Spre surprinderea ei, exact așa se întâmplă.

Brooke nu mai văzuse un pește atât de mic decât în acvariu, dar Robert fu extaziat că-l prinsese. Ideea de a-l atinge îi provocă repulsie, însă gândul de a-l lăsa să moară o îngrozi. Peștișorul era la fel de alunecos cum își imaginase, dar Robert se uita la el cu mândrie, când ea îi dădu drumul înapoi în apă.

Când Robert se pregăti să arunce undița din nou, Brooke se uită semnificativ la ceas.

– Cred că ar trebui să mergem să ne spălăm acum, nu? Nu vrei să bei ceai? adăugă ea, citindu-i pe față dezamăgirea.

Gândul la biscuiții în ciocolată, care-l așteptau, îl determină să nu protesteze.

– Putem să mai venim și altă dată? întrebă el, în timp ce strângeau lucrurile, pentru a se întoarce la vilă.

– Dacă tatăl tău va fi de acord.

Se făcuse ora șase si nimeni nu venise să-l ia pe Robert, așa că îl conduse la conac. Îi deschise ușa Shepherd, căruia îi explică rapid ce se întâmplase, și că urma să-i facă baie și să-l pregătească pe Robert de culcare. Majordomului i se păru ceva neobișnuit, totuși nu comentă.

Și chiar dacă ar fi avut ceva de obiectat, Brooke nu intenționa să lase pe altcineva să-i facă baie lui Robert. Spre ușurarea ei, băiețelul nu avu nicio reținere în a o lăsa să-l îmbăieze, strângând în apa înspumată o întreagă flotilă de bărcuțe.

Scoțându-l din baie și înfășurându-l în prosopul imens, nu se putu abține să nu-l strângă la piept, doar pentru o clipă, stăpânindu-și cu greu lacrimile.

Dar zâmbetul îi reveni curând pe buze, când Robert îi arătă pijamaua plină de aeroplane, pe care urma s-o îmbrace. Trebuia să-și imagineze!

– Îți place să zbori? întrebă ea, vârându-l în așternuturi.

Ochii îi sclipiră de bucurie.

– Tati mă ia uneori sus, cu avionul lui personal.

– Și presupun că te ia și în călătoriile lui.

– Nu chiar. De obicei rămân aici.

Asta gândise și ea, asta îi spusese mereu Jocelyn. Rafe fusese plecat de multe ori, în ultimele două luni– nu era de mirare că Robert era atât de bucuros, când se întorcea acasă.

– Ai o carte de povești? Brooke schimbă subiectul, abținându-se să-l critice pe Rafe, știind că Robert îl adora.

– Nodoly, spuse el entuziasmat, arătând spre biblioteca ce ocupa un perete întreg. Aia despre mașina lui, te rog.

Cartea fu ușor de găsit, și când începu să-i citească, deveni clar că Robert știa povestea pe de rost.

– Tata îmi citește deseori, când nu pot să adorm, explică el.

– Ce...! Ce faci aici?

La sunetul vocii iritate, Brooke se uită în sus și-l văzu pe Rafe, cu fața o mască lividă de furie, că o găsea acolo. Ea se ridică încet, conștientă că privirea lui critică se plimba peste ea, stăruind pe tricoul lipit de sânii ei ridicați, acolo unde se udase făcându-i baie lui Robert.

– Tati! strigă Robert, entuziasmat. Am fost cu Brooke la pescuit și chiar am prins un pește, adăugă el, cu mândrie.

Răceala din privirea lui Rafe dispăru, când își coborî privirea la fiul său.

– Serios?

– Da. Brooke mi-a făcut o undiță și am prins un pește mare...

– Robert! îl dojeni aceasta, ferindu-și privirea de Rafe.

– Ei bine, poate era doar un peștișor, se corectă el, cu dezamăgire în glas. Dar l-am prins, nu-i așa, Brooke? Singur!

– Sigur că da.

– Și, când a avut loc partida asta de pescuit? își întrebă el fiul, doar Brooke realizând ușoara răceală din tonul lui.

Azi după-amiază. M-am dus la Brooke, am mâncat hamburgeri. Și apoi, la ceai am...

– Ți-ai petrecut toată după-amiaza cu Brooke?

– Da. Robert radia, nesesizând tensiunea din jurul său. Face mâncare foarte bună, tati. Pot să mai merg la ea, într-o zi? întrebă el, plin de speranță.

– Numai pentru mâncare, îl necăji Rafe.

– Oh, nu. Robert răspunse cu seriozitate, nerealizând că fusese o glumă. Brooke este drăguță, tati.

– Este?

– Oh, da. Din nou Robert răspunse cu inocență. Ne-am murdărit foarte tare la pescuit, dar Brooke nu s-a supărat. Chiar a atins peștișorul ăla alunecos.

– Se pare că ți-ai găsit un prieten.

Cum Robert nu răspunse la remarcă, Brooke își ridică brusc

privirea, realizând că Rafe se adresase ei.

– Sper, spuse ea, în defensivă.

– Sunt sigur. Cred că nu te deranjează să vii puțin afară. Vreau să vorbesc cu tine.

Deși sunase ca o rugăminte, amândoi știau că era un ordin.

– Sigur. Pe curând, Robert, îl salută ea, cu blândețe.

– Nu te întorci să-mi asculți rugăciunea? Dădaca Perkins mereu o face.

Brooke se uită nesigură la Rafe, neștiind ce să răspundă.

El strânse din buze.

– Brooke se întoarce imediat. Vreau doar să schimb câteva cuvinte cu ea, bine?

– Bine. Robert dădu afirmativ din cap, peste măsură de fericit.

Brooke îl urmă afară din cameră, cu oarecare îngrijorare. Era limpede că Rafe nu știuse că se afla în casă, sau că fiul lui își petrecuse majoritatea zilei cu ea. Nu părea deloc încântat.

– Unde este dădaca Perkins? întrebă Rafe, imediat ce ieșiră din dormitorul copilului.

Ea îl înfruntă cu privirea, refuzând să se lase intimidată de mânia lui.

– Are o migrenă. Iar asistenta este în ziua liberă, adăugă, înainte ca el s-o întrebe și asta.

– Și Rosemary?

De data asta, evită să se uite la el; suspiciunile ei, legate de cumnata lui, erau prea evidente.

– A trebuit să plece la Londra.

– Și, concret, ce legătură ai tu cu toate astea? o întrebă Rafe, evident nemulțumit de răspunsul ei scurt.

– Eu sunt persoana care a fost rugată să aibă grijă de fiul tău, cât timp este plecată.

– Rosemary te-a rugat?

Brooke se îmbujoră, la tonul lui neîncrezător.

– Ei bine, nu l-am răpit pe Robert, dacă la asta te gândești. Acum mă duc să-i spun noapte bună copilului și plec, adăugă repede. Sunt convinsă că Rosemary îți va confirma ce ți-am spus, când se va întoarce.

– Când? El dădu afirmativ din cap, strâmbând din nas. După ce-ți iei la revedere de la Robert, să vii în hol, să bem ceva.

La tonul lui autoritar, ea se schimbă la față, de indignare.

– Lasă-mă să reformulez. Vrei să vii jos, să bem ceva, după ce termini aici?

Brooke strânse din buze.

– Nu cred că sunt îmbrăcată corespunzător, refuză ea, cu o voce plină de sarcasm.

– Arăți foarte bine. Și cred că ești de acord că n-am terminat conversația asta, nu?

Fără tragere de inimă, ea dădu afirmativ din cap.

– Cobor în câteva minute.

– Mulțumesc. Îți amintești drumul spre hol, nu?

– Da, încuviință ea, dând afirmativ din cap. Să fie singură cu Rafe, era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Capitolul 5

Brooke era și mai tulburată când ajunse la parter, zece minute mai târziu, după ce-l auzise pe Robert spunând "și Dumnezeu s-o binecuvânteze pe mami", în finalul rugăciunii. Indiferent ce gândise ea, ce crezuse Jocelyn, Robert nu fusese învățat să-și urască mama.

– Ce bei?

Întrebarea lui Rafe îi întrerupse gândurile, și realiză că ajunsese în hol fără măcar să-și fi dat seama.

– Un vin sec, mulțumesc.

Rafe se duse să-i toarne unul, Brooke având grijă să nu-i atingă mâna, când luă paharul.

El nu schiță vreun gest de a pleca de lângă ea, rămânând periculos de aproape.

– Cred că-ți datorez niște scuze, murmură el.

– Nu este nevoie, am și uitat acel incident.

– Incident? Care incident?

– Păi, cel de seara trecută, când... când mi-ai...

– Când ți-am făcut acea mărturisire, termină el. Dar nu pentru asta voiam să-mi cer scuze, Brooke. Cât erai sus cu Robert, a sunat Rosemary și m-a anunțat că rămâne peste noapte la Londra, cu Patrick. A confirmat ce mi-ai spus despre Robert.

Brooke înghiți în sec, realizând eroarea pe care o comisese, aducând în discuție subiectul de care se ferea cel mai mult.

– Mă simt ușurată, îl anunță, bându-și repede vinul. Trebuie să plec, acum.

Rafe îi puse mâna pe braț, oprind-o.

– Rămâi să luăm cina împreună, o invită el, fixându-și privirea întunecată pe fața ei. Măcar atât să-ți ofer, pentru că ai avut grijă de Robert, aproape toată ziua.

– Eu...

– Sper că n-ai început din nou să-ți fie frică de mine, nu?

– Nu, replică Brooke cu hotărâre, îndepărtându-se de el. Numai că nu sunt îmbrăcată pentru cină.

– Păi, vom fi singuri, Brooke, și nu mă interesează cu ce ești îmbrăcată.

Intensitatea vocii lui o făcu să-și piardă respirația. Trebuia să fie nebună să rămână aici; totuși dacă pleca, ar fi părut că fugea.

– Poate aș putea să mă aranjez puțin...

– Bineînțeles. Poți folosi una dintre băile de sus, cât îi spun noapte bună lui Robert.

Când Brooke îl reîntâlni la parter, ținuta ei sport nu mai era așa demnă de atenție. El își scosese haina și vesta, la fel și cravata,

gulerul cămășii era deschis și mânecile suflecate până la coate. Ea schiță un zâmbet.

– Încerci să mă faci să mă simt confortabil?

– Dimpotrivă. Încerc să mă simt eu confortabil. Ai idee ce înseamnă să fii obligat să ai o ținută impecabilă, tot timpul?

– Tu nu ești obligat.

– Nu? Mă îndoiesc că angajații m-ar mai respecta, dacă m-aș duce la serviciu în blugi.

– Ar trebui să încerci. S-ar putea să arăți mai... se opri brusc, mușcându-și buza.

– Uman? termină el, încet. Dar sunt uman, Brooke. Nu ți-am dovedit aseară, când m-am făcut de râs?

– Asta ai făcut?

– Am recunoscut că te doresc și te-am jignit, spunând că nu pot face dragoste cu tine, pentru că-mi amintești de soția mea.

Brooke păli.

– N-ai... N-ai spus că...

– Oh, ba da, o contrazise el, vârându-și mâinile în buzunarele de la pantaloni. Tu nici măcar nu semeni cu ea, adăugă. În nicio privință, exceptând ochii. El păru să alunge un demon care-l bântuia. Vii să mâncăm?

Brooke îl urmă în sufragerie. Voia doar să mănânce și să se întoarcă la vila ei, recunoscătoare că prezența lui Shepherd va împiedica vreo discuție personală.

– Ce făcea Robert?

– Dormea. Rafe schiță un zâmbet. Se pare că ați avut o zi plină. Chiar ați fost la pescuit?

– Da. Am improvizat niște undițe. Dar habar n-aveam dacă există vreun peștișor în râul din spatele vilei.

– Altfel n-ai fi făcut propunerea, o necăji Rafe.

– Cum ai ghicit?

– Ți-am văzut expresia feței, când Robert a spus că ai pus mâna pe "peștele alunecos".

Brooke strâmbă din nas.

– N-a fost foarte plăcut, dar Robert a fost așa de entuziasmat, încât mă îndoiesc că nu voi fi nevoită să-l duc din nou– cu permisiunea ta, desigur.

– Bineînțeles, fu Rafe de acord, nefăcând nicio promisiune, într-un fel sau altul. Bea puțin vin, o îndemnă el, observând paharul cu vin roșu, neatins.

Cu o instictivă supunere, Brooke ridică paharul, apoi se opri, realizând cât de ușor căzuse în capcana lui, lăsându-l să-i impună până și cele mai mici acțiuni.

– Nu, mulțumesc, nu-mi prea place vinul roșu.

– Atunci, îți aduc unul alb. Poate un...

– În general nu-mi place vinul, refuză ea zâmbind.

– N-ai spus nimic despre asta, seara trecută când ți-am adus o sticlă.

– Am fost politicoasă– la urma urmei era un cadou. Dar în seara asta aș prefera apă, i se adresă politicos lui Shepherd.

Rafe se luptă vizibil să se stăpânească, în cele din urmă râzând încet.

– Nici ei nu-i plăcea vinul, explică acesta.

– Soției tale? Dar la orgiile alea la care se presupunea că

participase, trebuie să fi consumat alcool, nu?

– De ce continui să-i iei apărarea, când nici măcar n-o cunoști? Doar nu ești vreo soră de-a ei, de mult dispărută, despre care eu nu știu nimic, care a venit să se răzbune, nu? Întrebarea fu pusă în glumă, dar privirea lui ca de gheață îi spunea că era departe de a fi amuzat.

– Nu-mi spune că n-ai greșit și tu un pic, în mariajul ăsta.

– Greșeala mea cea mai mare a fost că m-am căsătorit cu o copilă!

– Atunci, de ce ai făcut-o?

– Tu de ce crezi?

Brooke ridică din umeri.

– Îți doreai un fiu care să ducă mai departe imperiul Charlwood.

– Îmi doream o soție. Doream o femeie cu care să-mi împart viața și patul. În schimb, m-am trezit căsătorit cu o copilă care voia bani și bijuterii și tot ceea ce poate avea soția unui bărbat bogat. Numai că a uitat ce însemna să fie o soție, adaugă el cu tristețe. Brooke păli, în fața acuzațiilor lui, care știa că nu erau adevărate. Îl iubise pe acest bărbat din toată inima, nedorind altceva decât să-l facă fericit. El fusese acela care o tratase ca pe una dintre proprietățile lui, o jucărie drăguță pe care o putea arunca oricând dorea.

Dacă ar fi fost o străină, așa cum știa el, l-ar fi crezut acum, i-ar fi fost chiar milă de el. Asta nu însemna că Rafe și-ar fi dorit așa ceva. El nu avusese vreodată nevoie de mila cuiva, nu avusese nevoie de nimeni și de nimic!

– Poate că tu ești cel care a uitat ce însemna să fii un soț.

– Cum?

– Erai trecut de treizeci și cinci de ani, când ai cunoscut-o pe Jacqui, nu?

– Da.

– Și n-ai mai fost căsătorit înainte...

– De unde știi?

– Dacă ai fi fost, s-ar fi menționat în presă.

– Unde vrei să ajungi?

– Nu... Brooke se opri, Shepherd întorcându-se cu apa cu gheață. Nu cred că este momentul să discutăm despre asta.

El dădu afirmativ din cap, deși niciunul din ei nu se mai atinse de mâncare, amândoi părând căzuți pe gânduri. Întorși în hol, Rafe se îndreptă direct spre bar.

– Sper că printre băuturile alcoolice care îți displac nu se numără și coniacul.

Lui Brooke nu-i plăcea în mod deosebit băutura, dar după încercarea prin care tocmai

trecuse– să ia cina cu soțul ei, după doi ani și jumătate, avea nevoie de o tărie, pentru a-și calma nervii.

– Nu, îmi place foarte mult, minți ea, cu seninătate.

Rafe turnă coniac în două pahare și veni să se așeze lângă ea, pe canapea.

– Ce spuneai la cină?

– Cum? Brooke se prefăcu neatentă, având nevoie de timp pentru a-și aduna gândurile.

– Discutam despre motivul destrămării căsătoriei mele, îi

aminti el.

– Cred că a fost vorba de motivele, la plural, răspunse ea, înclinându-și capul, cu aroganță.

– Cred că tocmai spuneai că vârsta mea a fost de vină. Tonul lui zeflemitor o făcu să roșească.

– Și nu crezi că a fost posibil?

– Asta este teoria ta...

– Și mariajul tău, îi aruncă ea. Se pare că nu-ți pasă, nici cât negru sub unghie. Se ridică și se duse lângă șemineu.

– Oh, îmi pasă, Brooke. Dar nu mai pot face nimic, acum.

– Ai putea să încetezi să-ți urăști soția!

– Am încetat de mult s-o urăsc. Deci, ce n-a fost în regulă cu vârsta mea, eram prea bătrân?

– Nu fi ridicol, și nu mă lua peste picior, replică Brooke, iritată. Am vrut doar să menționez că este posibil ca tinerețea soției tale să nu fi fost singura problemă.

– Sunt sigur de asta.

– La treizeci și cinci de ani aveai o situație stabilă, un stil propriu de viață, aici la Charlwood, și afacerea ta. De fapt, viața ta intrase într-o rutină.

– O faci să pară plictisitoare.

– Și n-a fost?

– Pentru Jacqui, categoric, da. Mariajul meu a durat în total optsprezece luni, dar se terminase cu mult înainte.

– Dar, a început vreodată? Căsătoria este un parteneriat în care fiecare dă și primește. Mă îndoiesc că tu ai dat foarte mult.

– De ce îți imaginezi că știi atât de multe despre relația cu

soția mea? Cum a fost căsătoria ta, soțul tău?

– Eu eram tânără, soțul meu mult mai în vârstă. Avea o carieră și un stil de viață. Eram imatură, căutându-mi încă sufletul pereche. Am crezut că l-am găsit, când ne-am căsătorit, dar în viața lui nu era niciun loc pentru o soție.

– Și?

– Și? Se uită nedumerită la el.

– Da.

Brooke înghiți în sec.

– Și l-am iubit, mai mult decât viața mea.

– N-am realizat că avem atât de multe în comun.

– Două căsnicii destrămate, nu înseamnă că avem multe în comun. Înseamnă doar că amândoi am fost supuși greșelilor. Trebuie să plec, acum, adăugă ea. Mulțumesc pentru cină, domnule Charlwood.

– Rafe, o corectă el, ridicându-se.

– Ești sigur că-mi permiți această familiaritate? Următorul lucru pe care aș putea să-l fac, ar fi să-ți cer să port bijuteriile familiei.

– Dă-i drumul.

– Cred că ar trebui să plec...

– De ce?

– Am un munte de lucruri de făcut.

– Numește unul.

– Păi... Eu... Nu reuși să găsească nimic.

– Asta ziceam și eu. Nu-ți place să discuți cu mine?

– Eu...

– Îmi place să vorbesc cu tine, continuă Rafe. Uneori e mai ușor să... înțelegi trecutul, vorbind despre el.

– Vrei să spui că până acum nu l-ai înțeles?

– Nu în totalitate. Tu?

– Eu, ce?

– Ai realizat și ai înțeles greșelile pe care le-ai făcut în mariajul tău?

– Dacă ar fi fost așa, nu le-aș fi făcut. Uneori faci o greșeală, fără să-ți dai seama cât de mult afectează pe altcineva.

– Da, sunt de acord. Eu...

– Din nou aici, domnișoară Adamson? se auzi o voce stridentă. Se pare că-ți faci un obicei din asta.

Brooke se întoarse încet spre cealaltă femeie, roșeața din obrajii lui Rosemary, strălucirea periculoasă din ochii ei, reflectând mânia. Buna dispoziție și drăgălășenia de dimineață, dispăruseră complet.

– Rosemary. Rafe se încruntă la vederea cumnatei sale. Am crezut că rămâneți în oraș noaptea asta.

– Și eu, dar Patrick a avut alte idei.

– Este cu tine?

– Nu. A decis că-i place mai mult la Londra.

– Îi place mai mult? repetă Rafe încet. V-ați certat?

Rosemary strâmbă din nas.

– Nimic impresionant. Îmi dai un coniac, te rog? Unul mare.

– Nu vrei să-mi spui cu ce... nu v-ați pus de acord?

– Nu cred că este momentul potrivit, Rafe. Domnișoara Adamson nu este interesată de ciondănelile din familia noastră.

Se întoarse spre Brooke, uitându-se la ea cu dușmănie. Rolul tău de bonă, se presupune că nu trebuia să se extindă și la tată, îi aruncă aceasta cu obrajii încinși, arătând că alcoolul începuse să-și facă efectul.

– Înțeleg că deranjez, continuă, trântind paharul pe masă și ieșind din cameră, aproape fugind.

Rafe trase adânc aer în piept, punând paharul jos, lângă cel al lui Rosemary.

– Am avut destule dispute domestice, pentru a mă mai confrunta și cu ale fratelui meu.

Brooke îi aruncă o privire indiferentă.

– Cumnata ta are nevoie să stea de vorbă cu cineva.

– Cu mine?

– Se pare că nu mai este altcineva.

– Adevărat. Mai bine mă duc sus. Nu stau mult.

Ea nu-i răspunse. N-o interesa cât avea să stea sus, căci nu intenționa să mai fie aici când se întorcea.

Brooke înțepeni când Rafe se mută lângă ea, atât de aproape, încât îi putea simți căldura trupului si răsuflarea cu iz de coniac pe obraz. Se forță să-și ridice privirea la el, fără să clipească, refuzând să se dea înapoi, deși dorea. Fu gata să cedeze impulsului, când degetele lui începură să-i dezmierde obrazul.

– Cred că trebuie să te duci la… la Rosemary.

– Da. Dar gândurile lui păreau a fi departe de Rosemary, privirea fiindu-i fixată pe buzele ei umede, întredeschise.

– Brooke…!

– Rosemary, îi aminti aceasta.

El făcu o grimasă de nemulțumire.

– Ai dreptate. Ar trebui să mă duc să vorbesc cu ea. Mă aștepți?

Din nou Brooke nu-i răspunse, așteptând doar să-l vadă ieșit din cameră, pentru a părăsi conacul Charlwood, simțindu-se la fel ca ultima dată când fugise de Rafe– terifiată. De data asta fugea de dorința, nu de mânia lui, cu toate că, din experiență, știa că amândouă puteau fi devastatoare.

Cât timp își făcu dușul și se pregăti de culcare, refuză să se gândească vreo clipă la reacția ei când Rafe o atinsese, sau la fiorul ce-l simțise când își fixase privirea pe gura ei.

Bătăile în ușa vilei, la un sfert de oră după ce se întorsese, fură neașteptate și chiar nedorite. Pasiunea din ochii cenușii fusese prea intensă, pentru a fi ignorată, în seara asta; ea trebuia să știe că nu putea scăpa, plecând în lipsa lui!

Cămașa de noapte și neglijeul din mătase bleu, nu erau deloc o ținută potrivită, în care să meargă să discute cu el, în condițiile date, dar n-avea nicio intenție să se îmbrace din nou, special pentru Rafe.

El era tot în cămașa cu mânecile suflecate când Brooke deschise ușa, suficient cât să-l recunoască în lumina reflectată din spatele lui.

– Ce face Rosemary? întrebă ea, politicoasă.

– Este insuportabilă! Refuză să-mi spună ce s-a întâmplat, și când i-am telefonat lui Patrick, acum câteva minute, n-a răspuns.

– Este în apartamentul din Londra?

– Da. Nu mă așteptam să pleci, așa cum ai făcut-o.

– Nu mai avea niciun rost să rămân.

– Te deranjează, dacă intru?

– Este târziu...

– Este abia zece și jumătate. Am văzut lumină aici, mult mai târziu.

Brooke se îmbujoră.

– M-ai spionat!

– Nu chiar. El scutură din cap, împinse ușa deschizând-o larg și intră, fără să fie invitat. Ferestrele de la biroul meu au vederea în direcția asta. De multe ori m-am uitat aici– și mi-am dorit să fiu cu tine.

– Rafe...

– Dumnezeule, cât ești de frumoasă! Se apropie de ea, trăgând-o fără menajamente spre el.

– Frumusețea nu este totul, domnule Charlwood, protestă Brooke, încercând să se depărteze de el. Dar căldura trupului lui, prin cămașa de mătase, pieptul și mâinile lui puternice, o făcură să se simtă neputincioasă.

– Știu, Brooke, îi șopti la ureche. Eu nu doresc doar să te privesc, gemu el, îndepărtându-i neglijeul de pe umeri și lăsându-l să cadă la picioare, dezmierdându-i pielea goală, cu buzele umede. Doresc să te ating, să te simt, vreau să știu că mă dorești tot atât de mult ca și mine, Brooke...!

Totul în jurul lor dispăru, universul încetă să mai existe, erau doar un bărbat și o femeie, care se renegaseră unul pe celălalt prea mult timp, dorința arzând cu flacără vie, în momentul când el puse stăpânire pe gura ei.

Rafe se înfioră când, cu mâini tremurânde, îi deschise nasturii de la cămașă, mângâindu-i părul inelat de pe piept.

– Dumnezeule...! gemu el.

Lui Brooke i se înmuiară genunchii în fața acestei intimități, și-și puse obrazul pe pieptul lui. Știa că trebuia să pună capăt acestei situații, și totuși nu se putea dezlipi de el, în final recunoscând că încă îl mai dorea.

– Brooke? Rafe îi simți tulburarea și, punându-i mâna sub bărbie, îi ridică fața la el.

Ea își umezi buzele uscate.

– Rafe, eu...

– Nu, te rog, o rugă el, lipindu-și și mai strâns trupul de al ei, făcând-o să înțeleagă pe deplin cât de mare era dorința lui. Am așteptat trei ani să găsesc femeia cu care să doresc să fac dragoste, te rog, nu spune nu, acum când te-am găsit!

Trei ani! Dar, cu siguranță... Brooke nu mai avu timp să se gândească la ceva, căci gura lui înfometată puse din nou stăpânire pe a ei, explorând dincolo de dulceața buzelor, pentru a reaprinde flacăra dorinței.

– Ești frumoasă, atât de frumoasă, murmură el, înclinând-o cu delicațe spre covorul de pe podea, culcând-o pe neglijeul ce fusese lăsat să cadă mai devreme. Mâinile lui îi mângâiau fața, cu febrilitate, buzele lui omagiind fiecare trăsătură, mișcându-se cu gingășia unui fluture, pe fiecare pleoapă, în jos pe linia perfectă a nasului, pe fiecare obraz îmbujorat și, în final, înapoi spre moliciunea buzelor întredeschise.

Teama de ea însăși, reacția de respingere față de un bărbat,

pe care ar fi trebuit să-l urască, fuseseră date uitării, Brooke întorcându-i sărutul, agățându-se de umerii lui largi, gemând de plăcere când mâna lui puternică îi cuprinse sânul.

– Te doresc, gemu el fără rost, buzele lui umede mișcându-se în jos pe trupul ei. Nu pot să las neatinsă nicio părticică din tine.

Ea își strecură degetele în părul lui negru, întorcându-și gura spre a lui. Era exact ca la început, înainte ca domeniul Charlwood și verigheta să distrugă totul între ei, neîncrederea și teama despărțindu-i, dragostea devenind un lucru din trecut.

Dragoste! Dumnezeule, nu-l putea lăsa pe Rafe să-i facă așa ceva! Rafe n-o iubise niciodată și nici acum nu era dragoste între ei, doar atracție și dorință.

– Jacqui, ce s-a întâmplat? Rafe își lăsă capul spre spate, simțind frământarea ei, privirea întunecându-i-se brusc, când realiză ce făcuse. Doamne! șuieră el, ridicându-se, scuturând din cap de consternare.

– Ce s-a întâmplat, Rafe? Ai închis din nou ochii și ți-ai imaginat că sunt soția ta?

El păli, ochii devenindu-i două găuri negre!

– Brooke...

– Te rog să pleci. Ea întoarse capul, pentru a-și ascunde teama.

– Eu nu... Nu pot...

– Pleacă!

– Isuse! Voi fi bântuit de ea, tot restul vieții? se întrebă el cu o voce tremurândă, îndreptându-se spre ușă, lăsând în urma lui o femeie distrusă.

Capitolul 6

De când plecase brusc de la ea, Rafe părea s-o evite din nou. Pe Brooke însă n-o deranja deloc, nici ea nu dorea să-l vadă.

Dar, dacă hotărîse s-o evite, nu făcu niciun efort să-l oprească pe Robert s-o viziteze. Băiețelul venea s-o vadă zilnic, petrecând amândoi foarte mult timp împreună, în grădină. Adorația lui Robert pentru tatăl său devenise evidentă, micuțul fiind foarte trist când Rafe trebuia să plece în călătoriile lui de afaceri. Și acele călătorii deveniră mai frecvente ca niciodată, făcând-o pe Brooke să se întrebe dacă nu cumva simțea nevoia să fie departe de Charlwood. Patrick, după spusele soției sale, era încă la Londra, chiar dacă trecuseră două săptămâni de la cearta care o adusese pe Rosemary acasă, într-o stare de nedescris.

Într-o după-amiază, Rosemary îl însoți pe băiețel la vilă, arătând palidă și trasă la față, în lipsa soțului ei.

– Robert m-a întrebat toată ziua de tine. N-am știut ce să fac

cu el, a fost atât de agresiv.

Brooke se uită îngrijorată la fiul ei, observând că avea ochii prea strălucitori și obrajii roșii.

– Scumpule, te simți bine? Se lăsă pe vine și-i puse palma pe frunte. Ardea ca focul. Își ridică privirea la Rosemary. I-ai luat temperatura?

– Nu exagera, Brooke...

– I-ai luat temperatura?

Rosemary se înroși, stânjenită.

– Normal că nu. Este foarte bine, vrea doar să i se dea atenție, pentru că Rafe e plecat din nou.

Brooke îl luă pe Robert de mână, îl conduse în bucătărie, așezându-l pe un scaun.

– Puiuț, te superi dacă-ți ridic tricoul un minut? îl întrebă ea, convinsă că Robert era departe de a se simți bine.

– Ce faci? Rosemary stătea în spatele ei, încruntată. Ea nu era încă foarte prietenoasă cu Brooke, cu toate că, atunci când îl aducea pe Robert la vilă, era politicoasă, simțindu-se jenată de scena pe care o făcuse în seara când Brooke luase cina cu Rafe.

– Pune-i palma pe frunte, o îndemnă Brooke, îndreptându-se spre dulăpiorul cu medicamente, de unde luă un termometru și i-l puse lui Robert sub braț. La atingere, trupul micuțului era fierbinte și transpirat.

– Oh, Doamne, exclamă Rosemary, îngrozită.

– Sunt bolnav? Robert risipi brusc tensiunea din încăpere. O să mor și o să plec, cum au făcut mătușa Jossy și mami? Ochii mari albaștri le priveau cu spaimă.

Rosemary, realizând ce efect avusese reacția ei asupra copilului, râse, căutând să-l înveselească.

– Vei sta câteva zile în pat și vei fi hrănit și răsfățat, îl tachină ea, ciufulindu-i părul, cu afecțiune. Dar, cu siguranță, nu vei muri. Își ridică privirea îngrijorată la Brook, care citea termometrul.

– Treizeci și nouă, îi spuse lui Rosemary, forțându-se să schițeze un zâmbet, când îl luă pe Robert în brațe.

– Ce-ai zice, să mergem la culcare, chiar acum? Ea ieșise deja pe ușă când puse întrebarea, grăbindu-se spre conac, știind, fără să se uite, că Rosemary era în spatele ei.

– Pot să mănânc înghețată? întrebă copilul, plin de speranță.

– Poate după ce pleacă doctorul, să vedem ce zice, hmm?

El păru dezamăgit, dar dădu afirmativ din cap, lăsându-și-l apoi pe umărul ei. Când ajunseră la conac, părea să fi adormit, fața fiindu-i roșie și fierbinte.

– Niciodată n-a făcut așa ceva, îi spuse Rosemary, cu voce tremurândă. Are atâta energie, încât nu adoarme decât când îl pui în pat, noaptea. Oh, Doamne, chiar este bolnav! gemu ea, deschizând ușa camerei copilului, pentru Brooke. Și eu credeam că este neascultător. Lacrimi de căință îi umplură ochii. Dacă i se întâmplă ceva...

– N-o să i se întâmple nimic, o asigură Brooke, întinzându-l pe Robert pe pat. Cheamă un doctor, îi spuse lui Connie, care intrase să vadă ce se întâmpla.

Fata îi aruncă o privire sfidătoare, la fel de dornică să i se supună ca și în trecut.

– Chem eu doctorul, interveni Rosemary. Și tu, Connie, du-te după un prosop și un lighean cu apă rece. Nu sta aici de pomană! îi strigă aceasta, văzând că nici ei nu-i răspunde. Și adu-le imediat domnișoarei Adamson, adaugă ea, în timp ce fata se grăbi spre ușă.

Prosopul și ligheanul apărură ca prin minune, și Brooke îl frecă pe Robert cu apă rece, până veni doctorul.

Amândouă, Brooke și Rosemary, stătură la capul patului, până ce doctorul termină consultația.

– Oreion, se pronunță el.

– Oreion? întrebară amândouă, uimite.

– Pe partea stângă. Vedeți? Cu grijă, el întoarse fața lui Robert, spre dreapta, lăsând să se vadă o ușoară inflamație în stânga obrazului și bărbiei lui Robert. Nimic grav, drăgălașule, îl asigură doctorul pe băiețelul cu ochii mari. Câteva zile o să te simți un pic slăbit, atâta tot.

Cele două femei îl urmară pe doctor afară din cameră.

– Cineva trebuie să stea cu el în permanență, până îi scade febra, le spuse doctorul. Ați văzut cum i-am înclinat capul în față? Ei bine, dacă se plânge de vreo durere la ceafă, sau rigiditate în membre, când veți repeta testul, vreau să mă chemați imediat. Cazurile de meningită în…

– Meningită? repetă Brooke, disperată.

– Sunt foarte rare.

– Dar posibile, insistă ea.

– Da. Acum, important este să-i scadă febra.

Brooke îl ascultă cu atenție, explicând ce trebuia făcut. Nu

putea să lase să se întâmple ceva cu fiul ei!

– Stau eu prima cu el, îi spuse lui Rosemary, după plecarea doctorului.

– Tu? Dar…

– Stau eu cu el, Rosemary, repetă, cu hotărâre.

– Dacă așa vrei. Recunosc că, în ultimele trei săptămâni, Robert a început să țină foarte mult la tine, adăugă ea.

– Poate poți să iei legătura cu Rafe…

Rosemary se încruntă.

– Nu știu unde este.

– Nu știi? Precis a lăsat vorbă unde poate fi găsit, în caz că se întâmplă ceva, ca acum, spuse Brooke, nevenindu-i să creadă. Când erau căsătoriți, ea știa întotdeauna unde era.

– Patrick trebuie să știe…

– Atunci, sună-l, ridică Brooke vocea, exasperată.

– Nu pot.

– Rafe va fi furios dacă nu-l anunțăm, o avertiză Brooke.

– Pur și simplu, nu pot vorbi cu Patrick, îi explică Rosemary. Ne-am certat foarte rău, ne-am spus cuvinte grele, mărturisi aceasta, scuturând din cap. Pur și simplu nu pot vorbi cu el, repetă, cu o voce înăbușită.

– Îl sun eu, o asigură Brooke, dacă tu îl suni apoi pe Rafe, adăugă râzând.

– S-a făcut.

Conversația cu Patrick fu scurtă și la obiect.

– Rafe este în Australia, o anunță, îngrijorat. Îl sun acum și vin și eu acolo, cât mai repede posibil. Închise brusc telefonul.

Rosemary era în camera copilului, și nici măcar nu clipi, când Brooke o informă despre sosirea soțului ei.

– Cheamă-mă, dacă ai nevoie de mine.

Când el sosi, o oră mai târziu, Brooke realiză că era la fel de afectat de despărțirea lor.

– Vine cu primul avion.

– Bine. Ea oftă, știind că asta nu putea fi decât seara următoare. Robert trebuia să treacă de perioada critică, până atunci. Rosemary este în dormitorul vostru… Brooke îi aruncă o privire scrutătoare. Deși exista o foarte mică asemănare fizică între cei doi frați, în acel moment arăta exact ca Rafe. Patrick…

– Ce ți-a spus?

Brooke se uită la Robert, făcându-i semn bărbatului de lângă ea să iasă din cameră.

– Rosemary nu mi-a spus nimic, dar am înțeles că lucrurile nu merg bine între voi.

– Isuse! El râse zeflemitor. Asta ar trebui să fie știrea anului!

– Patrick… Ea se opri brusc, căci în ușa deschisă de pe coridor zări figura îndurerată a lui Rosemary, devenind acuzatoare, înainte ca aceasta să se strecoare din nou în dormitor. Oh, Doamne, gemu Brooke, dezamăgită. Mi-e teamă că a înțeles greșit. N-ai vrea să te duci la ea? îi ceru lui Patrick, îngrijorată.

El își încleștă maxilarele.

– Voi rămâne aici, doar până vine Rafe, apoi mă întorc la Londra.

– Și Rosemary?

– Rosemary are câteva probleme personale de rezolvat. Cred că și le poate rezolva mai bine singură.

– Dar, Patrick…

– Îmi pare rău, Brooke. Știu că ai intenții bune, dar ce este între mine și Rosemary… este numai problema noastră.

– Este foarte supărată.

– Și eu. Uite, trebuie să fac un duș și să mă schimb. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în dormitorul de vizavi.

Brooke bătu încet la ușa lui Rosemary, intrând imediat, privirea devenindu-i blândă când o văzu grăbindu-se să-și șteargă lacrimile de pe obraji, pentru a-și lua obișnuita figură arogantă.

– Robert a adormit, îi spuse Brooke. Sper că nu te deranjează să stai câteva minute cu el, ca să-mi iau de la vilă câteva lucruri pentru noapte.

Rosemary deveni și mai palidă.

– Pentru noapte…?

Brook dădu afirmativ din cap.

– Voi sta cu Robert, noaptea asta.

Rosemary era vizibil indignată.

– Îți sunt recunoscătoare pentru ajutor, domnișoară Adamson, dar cred că exagerezi. Robert are o dădacă și o asistentă, și mă are pe mine, n-are nevoie de nimeni altcineva.

Ochii lui Brooke deveniră ca de oțel, înfruntând privirea celeilalte femei.

– Voi rămâne cu Robert, Rosemary.

– Nu cred…

– Voi rămâne, Rosemary, repetă Brooke, ridicând bărbia,

provocator. Ai de gând să stai cu el? Sau o chem pe dădaca Perkins?

– Normal că voi sta, este nepotul meu.

– Sunt foarte conștientă de asta. Nu voi întârzia mult, adăugă ea. Rafe vine mâine din Australia. Patrick va sta într-una dintre camerele libere, până atunci. Rosemary…

– Nu e treaba ta, cum vom dormi, eu și soțul meu.

– Ai dreptate. Nu este.

Rosemary își schimbă din nou atitudinea, un licăr de incertitudine ivindu-se pe figura arogantă.

– Mai devreme, când… Se opri brusc, frământându-și buza cu dinții. Tu și Patrick…

– Este foarte îngrijorat pentru Robert, cu toții suntem.

– Da, da, desigur, răspunse Rosemary, ușurată. Eu am… îmi pare rău pentru ce… am gândit, încheie scurt, incapabilă să-i întâlnească privirea lui Brooke.

– Este tulburat și de situația dintre voi…

– O situație pe care el a creat-o.

– Nu cunosc nimic despre problemele pe care le aveți. Dar vreau să știi că, dacă simți nevoia să discuți cu cineva, eu sunt aici.

Rosemary îi aruncă o privire plină de resentiment.

– Cum ți-am mai spus, nu este treaba ta. Ea porni spre ușă. O să aranjez să-ți pună un pat pliant în camera lui Robert. Dacă tot ai insistat să rămâi.

Patrick primi un telefon scurt de la Rafe, care-l anunță că urma să vină seara următoare, târziu. Simplul fapt că-l știa pe

Rafe în drum spre casă îi dădu lui Brooke încrederea că totul urma să fie bine și că Robert se va însănătoși repede.

În cursul nopții, când lui Robert îi crescu febra la patruzeci de grade, Brooke începu să-și piardă speranța că, frecându-l cu apă rece, așa cum îi spusese doctorul, îi va aduce temperatura la normal.

Patul pliant, care fusese adus pentru Brooke, rămase nefolosit, ea neîncetând să se îngrijească de Robert. Într-un târziu, pe la ora cinci dimineața, constată o ușoară scădere a temperaturii, și fu gata să țipe de bucurie, când realiză că piciorușele copilului nu dădură niciun semn de rigiditate, la testul recomandat de medic.

Pe la șapte, când dădaca Perkins insistă să-i ia locul, Brooke se simți chiar triumfătoare. Temperatura lui Robert scăzuse la treizeci și opt și fața nu-i mai era așa de congestionată.

– M-am gândit că ați dori să coborâți, să luați micul dejun.

Ei nu-i era foame deloc, dar după o noapte nedormită, o cafea era binevenită.

– Da, mulțumesc.

Dădaca Perkins, pufni pe nas, exprimându-și nemulțumirea.

– Sunt sigură că mă voi descurca aici.

– Sunt convinsă. Dacă intervine vreo schimbare, mă chemi, nu?

– Da, vă chem. Acum, fugiți și mâncați ceva.

Brooke nu avea poftă de mâncare, dar când intră în sufragerie și văzu mâncarea așezată pe platouri calde din argint, se servi cu niște șuncă și ciuperci și se așeză vizavi de

posomorâtul Patrick.

– Ce face Robert? întrebă acesta, arătând ca și când nici el n-ar fi dormit.

– Mai bine, cred. Vom afla mai multe mai târziu, când va veni doctorul.

Patrick o privi cu atenție.

– Se pare că ții foarte mult la el.

Lui Brooke îi pieri brusc pofta de mâncare.

– Este un copil afectuos.

– Da, spuse el, îngândurat. Dar, chiar și așa...

– Rosemary nu vine? Ea îl provocă intenționat, știind că astfel îl va abate de la subiect.

– Am fost informat de una dintre menajere că ia micul dejun în cameră, replică înțepat, ridicându-se de la masă. Te rog să mă scuzi, murmură, înainte de a porni spre ușă.

Rosemary își petrecu aproape toată ziua sus, ieșind din camera sa, doar pentru a sta cu Robert. Cele trei femei, dădaca Perkins, Connie și Rosemary stătură pe rând cu Robert, în cursul dimineții, în timp ce Brooke se retrase să se odihnească, într-una dintre camerele libere. Dar nu putu să adoarmă și, imediat ce-l auzi pe doctor, se duse în camera lui Robert, pentru a afla verdictul.

– Se pare că pericolul a trecut. Doamna Charlwood mi-a spus că dumneavoastră ați avut grijă de el, domnișoară Adamson. Ai fost o asistentă excelentă.

Brooke se îmbujoră.

– Mulțumesc, murmură ea.

Medicul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Cred că ar trebui să te odihnești un pic, acum.

– I-am promis lui Robert că-i citesc o poveste. Nu pot dezamăgi pacientul, doctore.

El își păstră expresia serioasă.

– Numai să nu deveniți și dumneavoastră o pacientă.

– O să mă străduiesc să nu fie cazul.

– Tati vine curând?

– Sunt sigură că nu mai întârzie mult, iubitule. Australia este foarte departe, știi.

– Da. Mi-a spus tati. Mi-a arătat odată într-o carte. Aș vrea să fi mers cu el, atunci nu m-aș mai fi îmbolnăvit.

– Ba da, Robert. Doctorul ne-a spus că aveai boala de câteva zile, înainte ca noi să ne dăm seama.

– Dar acum sunt mai bine, insistă el.

– Aproape.

– Destul de mai bine, încât să mănânc înghețată?

– Suficient de bine, îl corectă Brooke. Și nu cred că un pic de înghețată îți va face rău.

Robert adormi din nou, după numai câteva înghițituri de înghețată.

Brooke îl privi dormind un timp, recunoscătoare că avusese șansa să-l scape de boală, știind că, dacă Rafe ar fi fost acasă, n-ar fi lăsat-o să aibă grijă de copilul ei.

– Vreți să stau cu el acum?

La întrebarea șoptită, se întoarse și făcu ochii mari, văzând-o pe Connie.

– Nu, mulțumesc, o refuză ea, scurt.

– Atunci, să vă aduc un ceai?

Brooke se încruntă, la schimbarea bruscă a atitudinii ei.

– Nu trebuie să faci asta, Connie.

– Știu, dar ați vrea unul?

– Sună tentant, mulțumesc.

– Bine. Nu o să întârzii mult.

Brooke se întinse pe patul pliant, așteptând ceaiul, și nu mai știu de ea câteva ore.

Se trezi brusc, căutând cu privirea prin camera întunecată, patul aflat la mică distanță, și făcu ochii mari, zărindu-l pe bărbatul ce stătea în fotoliul asistentei. Rafe era acasă! Rămase nemișcată, uitându-se la el.

Ca și când i-ar fi simțit privirea, Rafe se întoarse, ochii strălucindu-i în lumina veiozei, când se ridică îndreptându-se spre ea. Brooke se ridică în capul oaselor, trecându-și mâinile prin părul ciufulit și aranjându-și tricoul care i se ridicase în timpul somnului.

– Te-ai trezit.

Ea își puse picioarele jos, umezindu-și buzele.

– Robert?

– Este foarte bine– mulțumită ție. Temperatura i-a revenit la normal și Rosemary m-a asigurat că și umflătura i s-a retras puțin.

– Slavă Cerului! Amândoi vorbeau în șoaptă, pentru a nu trezi copilul. Te-ai... întors de mult? Își ridică privirea la el, curioasă să afle cât timp dormise în prezența lui.

– De vreo trei ore. Rosemary mi-a spus cum ai avut grijă de

Robert. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

Nu era niciun dubiu asupra sincerității tonului său, și ea roși, stânjenită.

– Nu doresc și n-am nevoie de mulțumiri.

– Ei bine, o să le primești, totuși. Îți sunt foarte recunoscător pentru ce ai făcut pentru Robert, mai ales după felul în care ne-am despărțit când ne-am întâlnit ultima dată.

Brooke îngheță, de parcă ar fi plesnit-o.

– Noi putem să fim dușmani, domnule Charlwood, dar nu voi lăsa ca asta să influențeze afecțiunea mea pentru Robert.

– Nu suntem dușmani, gemu Rafe, așezându-se pe pat lângă ea, privirea căutându-i cu aviditate fața palidă. Oh, Doamne, Brooke! murmură el, aplecându-se s-o sărute. M-am gândit la tine în fiecare zi, în ultimele trei săptămâni. Și într-adevăr la tine m-am gândit, Brooke! El puse din nou stăpânire pe gura ei, strângând-o cu putere la piept.

Ea se simți fără vlagă, din cauza oboselii, incapabilă să se lupte cu valurile de dorință ce o invadară. Îl dorea pe Rafe, și dacă era să fie sinceră, și ea se gândise la el în fiecare zi, în ultimele trei săptămâni. Această explozie a simțurilor între ei fusese doar amânată, acum nu mai putea fi.

Brooke se lăsă pe spate, luându-l pe Rafe cu ea, degetele strecurându-i-se în părul lui des, acceptând omagiul pe care el îl aducea gurii ei.

Un zgomot, altul decât cel al răsuflărilor lor neregulate, o trezi pe Brooke la realitate. Fiul lor era în cameră cu ei!

– Robert! șopti ea, dându-l pe Rafe deoparte și grăbindu-se

către băiețel.

Robert doar se întorsese în somn, dormind normal acum, cu gura ușor întredeschisă. Ea continuă să-l privească, simțind prezența lui Rafe în spatele ei.

– Iubito...

– Te rog, Rafe, nu aici, nu pot.

Răspunsul lui fu să părăsească încăperea, închizând cu hotărâre ușa în urma lui.

Brooke rămase fără suflare. Întâlnirea cu Rafe din seara asta fusese mai periculoasă ca niciodată, căci în seara asta se iubise doar cu Brooke Adamson, soția lui fiind complet uitată.

Se întoarse brusc spre ușa care se deschise în spatele ei, răsuflând ușurată văzând-o pe Rosemary.

– Am de gând să stau cu Robert la noapte, spuse aceasta cu fermitate. Unul dintre dormitoarele libere a fost pregătit pentru tine.

Lui Brooke i-ar fi plăcut să se certe cu Rosemary, dar fiind foarte obosită, consideră că era mai bine să doarmă noaptea asta, așa că dădu afirmativ din cap. Ieșind din cameră, rămase împietrită când îl văzu pe Rafe afară, sprijinit de perete. Brusc, își simți palmele umede.

– Ăăă... Rosemary va sta cu Robert.

– Știu. Eu i-am cerut.

– Oh. Știi... cumva ce dormitor voi folosi? Rosemary a spus...

– Ba da, știu. O luă hotărât de braț, conducând-o pe coridor până în fața unei uși pe care o împinse, deschizând-o.

Brooke se dădu înapoi.

– Asta e camera ta...

– Da.

– Nu! Îi aruncă o privire înspăimântată, simțindu-se împinsă în cameră.

– Da, iubita mea, Brooke, îi confirmă el cu blândețe. Da, repetă, închizând ușa în urma lui.

Capitolul 7

Brooke se uită în sus la el, în lumina slabă a veiozei de pe noptieră, știind că nu putea să permită să se întâmple așa ceva, că nu trebuia să-l lase pe Rafe să facă dragoste cu ea. Era foarte ușor s-o recunoască pe Jacqui în întuneric, mâinile și simțurile acționând independent, și Rafe, cu siguranță, urma să-și amintească trupul femeii care fusese soția lui. Trebuia să părăsească imediat intimitatea acestei camere!

– Prefer să dorm în camera liberă, îi spuse Brooke, distantă.

– Nu intenționez să te las să dormi nicăieri, următoarea perioadă de timp.

– Rafe...

– Brooke, interveni el, apropiindu-se de ea, imobilizând-o cu privirea lui pătrunzătoare. Iubito, asta nu este ceva rău. Te doresc atât de mult. Vreu să-ți ofer atât de mult.

– Nu vreau nimic de la tine. Dacă m-aș dărui ție vreodată,

n-aș face-o pentru că m-aș aștepta la cadouri scumpe, pe care sunt sigură că ți le cer celelalte femei, îi spuse ea, furioasă.

– Nu vreau să fii amanta mea, Brooke. Vreau să fii iubita mea, Brooke. Vreau să-ți împărtășesc gândurile mele, să fiu cât mai mult timp cu tine, să te cunosc.

Era o invitație, greu de refuzat, și ea se apropie de Rafe, punându-și capul pe pieptul lui.

Brațele lui se strânseră convulsiv în jurul ei, înainte de a o îndepărta de el.

– Te conduc în camera care ți-a fost pregătită.

Pentru un moment, Brooke făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă că o respinsese. Apoi, văzând încordarea din privirea lui, realiză că nu voia cu adevărat ca ea să plece, ci făcuse exact ceea ce credea că dorea ea. Și brusc, îi deveni limpede că asta nu era deloc ceea ce dorea, că dorea să fie cu el, cel puțin în noaptea asta.

– Patul de aici arată chiar confortabil, spuse ea, simplu.

– Este. Dar încerc să... să-ți dau ceva timp, Brooke, răspunse, el cu o voce înăbușită.

– Și dacă eu nu doresc "ceva timp", dacă pur și simplu, te doresc pe tine?

El înghiți cu greu.

– Sunt aici oricând pentru tine.

– Acum?

– Da!

Brooke se întoarse în brațele lui, și buzele li se întâlniră într-un sărut vulcanic, toate gândurile, în afară de a dărui

plăcere, dispărând din mințile lor. În câteva secunde, fură amândoi goi în pat.

Răsuflarea îi reveni la normal și, uitându-se la Rafe, îl văzu cu privirea fixată pe tavan. Ceea ce tocmai se întâmplase între ei, fusese ceva cu adevărat minunat, dar era oare posibil să-i fi dovedit că, de fapt, soția lui nu era moartă, că femeia care stătea întinsă lângă el era chiar Jacqui? Dumnezeule, era oare posibil ca momentul ei de slăbiciune să fi scos la iveală un secret pe care căutase să-l păstreze cu sfințenie, timp de trei ani?

– Brooke? Cu un geamăt surd, el se întoarse și-și culcă fața pe pieptul ei.

Mai mult ca sigur, Rafe nu știa că era soția pe care o urâse; atunci, ce nu era în regulă cu el?

– Rafe? Căută să-i vadă fața, sperând ca trăsăturile severe să-i spună ceva despre comportarea lui ciudată. Ce s-a întâmplat? întrebă, îngrijorată. Am greșit cu ceva?

– Nu, cu nimic. Te-ai simțit la fel de minunat ca mine?

– Da, răspunse ea, fără să ezite.

– Jacqui și cu mine, ne-am înțeles foarte bine la pat. Încerc să-mi explic de ce acum, pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit aproape vinovat că am putut să-ți satisfac dorința, așa cum am făcut-o. Întotdeauna am crezut că nu poate exista o altă femeie în viață, care să-mi dea satisfacția pe care mi-o dădea ea. Dar tu tocmai ai făcut-o.

– Rafe...

– Spre sfârșitul căsătoriei obișnuiam să plec din patul ei, dezgustat de mine, că luasem ceva ce ea nu mai dorea să-mi

ofere. Tu ești o iubită generoasă, Brooke. Trebuie să fi fost foarte fericită cu soțul tău.

– La fel ca și tine cu soția ta, la început. Să trăiești cu cineva zi de zi, este mai puțin fascinant decât la prima vedere, mai ales atunci când la mijloc este și o verighetă.

– Nu vrei să te recăsătorești?

– Niciodată!

– Dar vei fi iubita mea, nu? Se încordă, văzând că ea îi ocoli privirea. Brooke? Nu mai ai nicio scăpare, acum. Ești a mea!

Rafe nu păru să sesizeze că nu i se răspunde și, fără milă, puse stăpânire pe gura ei,

pedepsind-o pentru că îndrăznise să-l sperie în felul ăsta.

Momentele în care erau unul în brațele celuilalt fură mai scurte, sau mai lungi, dar întotdeauna se consumară cu aceeași intensitate, amândoi adormind, doar pentru a se trezi, puțin mai târziu, ca să facă dragoste din nou.

– Am senzația că nu mă mai satur de tine, murmură Rafe. Ca și când ai putea să dispari de lângă mine dimineață și eu nu ți-aș mai putea admira frumusețea trupului vreodată. Nu o să mă părăsești, nu-i așa, Brooke?

– Nu o să te părăsesc, replică ea, Rafe părând mulțumit de răspunsul ei. Dar, în clipa când se aplecă s-o sărute din nou, Brooke fu convinsă că în momentul când va părăsi acest pat, va înceta să mai fie iubita lui Rafe, că noaptea asta nu trebuia să se mai repete, chiar dacă va rămâne la vila de pe proprietatea Charlwood.

Dimineață, Rafe încă dormea, neclintindu-se, când ea părăsi

camera. Oboseala lui nu era surprinzătoare; zburase din Australia, cu o zi înainte, și făcuse dragoste cu ea toată noaptea. Brooke era încântată că putea să plece de lângă el fără a fi nevoită să facă față întrebărilor lui inevitabile, știind că nu ar fi fost încântat de răspunsurile pe care era pregătită să i le dea.

Fusese nebună să cedeze impulsului, în felul acela; putea foarte ușor să-și ruineze viața, pentru a doua oară, dacă Rafe ar fi realizat cine era. Dar trebuia să fie mai puternică, de acum încolo, știind că Rafe va fi și mai hotărât acum, după ce petrecuseră o noapte împreună.

Connie stătea lângă patul lui Robert, citindu-i o poveste, când Brooke intră în camera copilului, și se întoarse, adresându-i un zâmbet prietenos.

– Vă simțiți mai bine?

– Și tu ai fost bolnavă? întrebă Robert, din pat.

– Ea a avut grijă de tine. Connie îi ciufuli părul cu afecțiune, ridicându-se în picioare. Tocmai voiam să-i aduc lui Robert micul dejun, îi spuse lui Brooke. Vreți să vă aduc și dumneavoastră?

Să ia micul dejun cu Rafe, după noaptea pasională petrecută împreună, nu era ceva ce-și dorea în momentul acela.

– Ce vrei să-ți aducă, Robert?

– Omletă. Și pâine cu unt.

– Cât mai multe, înțeleg. Brooke îi zâmbi lui Connie. Și eu vreau același lucru, dacă nu te deranjează. Mi-e greu să cobor...

– Nu mă deranjează deloc, spuse aceasta, aproape cu sfiiciune.

Robert reuși să mănânce foarte puțină omletă, dar faptul că

mâncase un pic, și băuse puțin lapte, era un mare progres față de ultimele două zile.

Brooke o ajuta pe dădaca Perkins să facă patul, când ușa se deschise în spatele ei, realizând instinctiv că era Rafe, înainte ca femeia să se scuze și să părăsească încăperea.

– Tati! strigă Robert, încântat.

Rafe îl luă în brațe.

– Ai alertat toată lumea degeaba, îl tachină acesta. Mie nu mi se pare că ai fi bolnav.

– Dar am fost, protestă Robert, indignat. Nu-i așa, Brooke?

– Da, ai fost. Însă acum ești mult mai bine.

Rafe își puse fiul înapoi pe pat.

– Datorită lui Brook care a avut grijă de tine. Amândoi ar trebui să-i mulțumim foarte mult pentru asta.

– Oh, scuzați-mă. Femeia mai în vârstă arăta stânjenită. Am crezut că ați plecat. Voiam să-i fac baie lui Robert... Revin mai târziu.

– Nu. Rafe o opri, traversând camera și prinzând-o pe Brooke de braț. Noi coborâm să luăm micul dejun. Ne întoarcem imediat, își asigură el fiul.

– Eu am mâncat mai devreme, cu Robert, îl refuză Brooke.

– Atunci, stai cu mine. Sunt sigur că ți-ar plăcea să mai bei o cafea.

– Păi...

– Te rog, Brooke.

– Bine. Se aplecă să-l sărute pe Robert, urmându-l pe Rafe afară din cameră.

Tensiunea îi crescu înzecit, văzându-se singură cu Rafe pe coridor, înlemnind când el se întoarse și o luă în brațe.

– Acum o jumătate de oră, când m-am trezit, îi șopti el, am crezut că a fost un vis. Dar n-a fost, nu-i așa?

Brooke nu știu ce să-i răspundă, nedorind s-o țină în brațe în felul acela, știind că trebuia să respecte hotărârea luată, că nu trebuia să-i mai cedeze acelui bărbat.

– Nu știu despre ce vorbești, domnule Charlwood. Încercă să scape din îmbrățișarea lui, dar el râse încet, brațele strângându-i-se și mai tare în jurul ei.

– Știi foarte bine, Brooke. A fost la fel de minunat pentru tine, ca și pentru mine.

– Eu... Rafe o opri cu un sărut.

Ea nu dorea asta și totuși, îi încolăci gâtul cu brațele, răspunzând sărutului lui.

– Nu, n-am visat deloc. Brooke, doar nu regreți ce s-a întâmplat între noi azi-noapte?

Oare regreta? Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, așa cum încercase de când se despărțise de Rafe, cu trei ani în urmă, răspunsul era nu. Dar n-avea de gând să-l lase s-o distrugă, cum o făcuse prima dată.

– Nu, răspunse cu sinceritate.

– Perfect, spuse el satisfăcut, luând-o după umeri și pornind împreună pe scări în jos.

– Tu?

– Eu nu regret nimic. M-ai făcut să mă simt liber, liber să simt din nou, să doresc din nou, să...

– Mă bucur, îl întrerupse ea. La pat ne... potrivim, adăugă, hotărâtă să-l facă să înțeleagă că, pentru ea, la asta se rezumase totul.

– Brooke...

– Ce-ai vrea să mănânci? îl întrebă, când intrară în sufragerie. Stai aici, îi ordonă ea, indicându-i un scaun la masă. Te servesc eu. Șuncă, ouă, cârnăciori și, desigur, rinichi.

Rafe strâmbă din nas.

– Te-ai descurcat foarte bine, până la rinichi. Pune roșii în loc, și accept.

Brooke știa că nu-i plăceau rinichii, punându-i intenționat pe farfurie, pentru a-i alunga orice suspiciune. Se descurcă foarte bine, cunoscându-i preferințele culinare, ca și preferințele în pat, preferințe pe care ea le folosise din instinct, noaptea trecută.

– Poftim. Îi puse farfuria în față, așezându-se vizavi de el și turnându-și cafea într-o ceașcă.

Rafe îi zâmbi, părând să nu-și poată dezlipi privirea de ea.

– Ți se răcește mâncarea, îl atenționă, simțindu-se jenată de privirea lui insistentă.

– Nu-mi pasă de mâncare, Brooke, eu...

– Rafe... Rosemary se opri brusc în cadrul ușii, uitându-se la ei, derutată. N-am știut... Mă întorc mai târziu, când ați terminat.

– Nu! Brooke se ridică să se ducă la ea. Vino și stai cu Rafe, oricum eu trebuie să plec. Da, trebuie, insistă cu fermitate, văzându-l gata să protesteze. N-am mai fost acasă de ceva timp.

Rafe se încruntă.

– Cel puțin, termină-ți cafeaua.

Ăsta era Rafe pe care-l cunoștea ea, un Rafe căruia nu-i plăcea să i se opună cineva. Dar, Brooke Adamson n-avea niciun motiv să facă așa cum dorea el.

– Numai dacă Rosemary stă cu noi. Se întoarse spre femeia de lângă ea. Vrei?

Rosemary părea supărată și Brooke bănui că era ceva legat de lipsa lui Patrick în dimineața asta, deși femeia era prea mândră ca să recunoască.

– Dacă te întrebi unde este Patrick, interveni Rafe, află că este plecat câteva zile, să rezolve niște probleme pentru mine.

– Ce te face să crezi că m-ar interesa unde este fratele tău, Rafe? Sunt sigură că nu ți-a scăpat, dar ne-am despărțit.

– Doar trăiți separat, deocamdată, o corectă Rafe. Nu puteți fi despărțiți, când asta este casa lui Patrick.

Ochii verzi scăpărară de furie.

– Îmi ceri să plec, Rafe?

– Nu fi copil, Rosemary. Mai curând, cred că situația dintre tine și Patrick este un pic ridicolă.

– Serios? Și presupun că felul în care te-ai purtat cu Jacqui n-a fost ridicol, nu?

Rafe se încordă, privirea devenindu-i amenințătoare.

– Nu cred că este timpul, sau locul, să discutăm despre soția mea, îi aruncă el printre dinți, tonul lui avertizând-o că era periculos să-l mai stârnească.

Toată aroganța lui Rosemary se spulberă într-o clipă și, cu un strigăt înăbușit, porni alergând spre ușă.

– Las-o, îi ordonă Rafe lui Brooke, când aceasta fu pe punctul

de a ieși după ea.

Brooke se întoarse, făcând ochii mari de indignare.

– Ce-ai spus? îl întrebă cu o voce stăpânită.

– Brooke...

– Eu nu primesc ordine de la tine, sau de la nimeni altcineva, domnule Charlwood. Se pare că există o mulțime de servitori în casa asta, dacă vrei să-ți manifești autoritatea, dar eu nu sunt unul dintre ei. Se întoarse să plece, însă se simți trasă înapoi de brațele lui puternice.

– Iartă-mă, Brooke. Iartă-mă. Cred că sunt prea obișnuit să dau ordine. Mă ierți?

Ea răsuflă adânc, cedând în fața căinței lui.

– Te-am iertat.

Rafe o întoarse în brațe, cu fața la el.

– Sunt de părere însă că Patrick și Rosemary trebuie să-și rezolve singuri problemele.

– Dar tu l-ai trimis în delegație.

– Doar pentru câteva zile, cel mult. Mă îndoiesc că asta va afecta în vreun fel situația lor.

Brooke știa că avea dreptate. Ostilitățile dintre cei doi durau de săptămâni.

– Ce... Ce-a vrut să spună Rosemary despre soția ta? Sau preferi să nu vorbești despre ea?

Rafe ridică din umeri.

– N-am nimic împotrivă să vorbesc despre ea... cu tine. Cu toate că nu cred că este momentul potrivit să discutăm ceva atât de personal. Robert se va întreba unde suntem.

– Mi-e teamă că va trebui să te întorci singur la Robert. N-am mai fost de două zile la vilă. Robert este mult mai bine acum și tu ești aici cu el.

– Mă îndoiesc că va aprecia asta.

– O să-l convingi. Vreau să mă duc acasă, să fac o baie fierbinte și apoi să dorm câteva ore.

– Pare o idee bună.

– Dacă nu mă înșel, tu ești motivul pentru care am nevoie de somn la ora asta.

– Eu?

– Da, tu, spuse scurt, îndreptându-se spre ușă. Spune-i lui Robert că vin să-l văd după-amiază.

– Și, eu...?

– Sunt convinsă că te voi vedea și pe tine, după-amiaza asta.

– Mă scuzați că vă întrerup, domnule Charlwood, interveni Connie cu timiditate, dar Robert insistă să vă duceți amândoi sus.

Brooke se întoarse spre Rafe.

– Explică-i tu în locul meu, te rog. Chiar trebuie să plec.

Vila era ca un sanctuar pentru ea, un loc liniștit unde reuși chiar să uite ce se întâmplase noaptea trecută, gândindu-se că fusese doar un vis urât. Numai că nu fusese așa, fusese un moment aparte, când un bărbat și o femeie se doreau cu disperare.

O baie prelungită o relaxă suficient pentru a putea dormi până târziu după-amiază, când se trezi, făcu un duș, își perie părul și-și puse o rochie lejeră de mătase albastră, înainte de a porni spre conac.

Brooke fu fericită când află că Rafe se afla în biroul lui, vorbind la telefon, în timp ce Robert trăgea un pui de somn. Era scutită de o altă confruntare, deocamdată!

Se convinse că Robert era mult mai bine acum, dormind adânc, culoarea din obraji revenindu-i la normal. Dădaca Perkins o anunță că doctorul era foarte încântat de felul în care arăta copilul. Și de aceea, dădaca și Connie păreau s-o accepte, lucru pentru care le era recunoscătoare.

Când Robert se trezi, jucară cărți împreună, apoi Brooke îi citi până când începu să se simtă obosită din nou, lăsându-l în grija dădacei Perkins, să-l pregătească pentru noapte.

Brooke nu-l văzuse deloc pe Rafe în timpul vizitei, cu toate că aflase că-și petrecuse majoritatea zilei cu Robert până când copilului i se făcuse somn. Răsuflă ușurată că reuși încă o dată să plece de la conac, fără proteste.

Dar în seara aceea, ea fu atentă la fiecare zgomot venit din afara vilei, așteptându-se ca Rafe

să-și facă apariția în orice moment, știind că el continua să creadă că era iubita lui.

Însă pe la ora zece se simți relativ în siguranță și, când tocmai voia să stingă veioza de la pat, auzi o bătaie puternică în ușă. Rafe! El trebuia să fie. O cuprinse iritarea, știind că întâlnirea urma să fie una neplăcută.

Imediat ce deschise ușa, fu cuprinsă de brațe puternice și strânsă cu putere la pieptul lui Rafe, care o sărută cu lăcomie. Toate gândurile dispărură din mintea ei, mai puțin unul, acela de a răspunde sărutului lui, simțind că se contopește cu el,

devenind o parte din el.

Brooke era o parte din el și așa va rămâne. Încă îl iubea pe acest bărbat– în ciuda oricărei împotriviri, încă îl iubea pe Rafe!

Capitolul 8

Rafe o ridică în brațe, strângând-o la piept pentru a intra în vilă, purtând-o în sus pe scări, spre dormitor.

El se așeză pe pat, ținând-o încă în brațe, uitându-se la ea, cu ochi plini de afecțiune.

– Credeai că n-o să vin?

– Da, răspunse Brooke, cu sinceritate.

– Mi-am petrecut seara cu Robert– acum doarme. De ce n-ai venit să mă vezi, când te-ai întors la conac, după-amiază?

Întrebarea o luă prin surprindere și clipi cu rapiditate.

– Erai ocupat...

– Nu sunt niciodată prea ocupat pentru tine, Brooke. Te-ai odihnit puțin, astăzi?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Tu?

– Gândul că o să te revăd m-a ținut treaz.

– Rafe... Oh, Rafe! Protestul ei se transformă într-un geamăt de capitulare.

– Ești a mea!

– Da.

În acel moment, se lăsă pradă inevitabilului. Se părea că, din nou, era a lui, atâta timp cât o dorea. Și acum o dorea foarte mult, o dorea pe Brooke Adamson. Și va rămâne Brooke Adamson, pentru el; nu-i va spune niciodată că era soția lui. Ca Brooke Adamson să poată rămâne la vilă, atunci când legătura lor amoroasă va lua sfârșit– și de data asta era pregătită pentru ziua aceea.

Rafe își puse capul pe pieptul ei, dezmierdându-i trupul tremurând, după pasiunea consumată.

– De fiecare dată când sunt cu tine, simt că-mi pierd controlul.

– De fiecare dată?

– Întotdeauna când te privesc, doresc să fac dragoste cu tine și, dacă aș face asta, cred că aș muri într-o săptămână! Nu cred că există un mod mai plăcut să mor!

– Rafe! Râzând, se cuibări la pieptul lui, ridicându-și privirea îngrijorată, simțindu-l încordat. Ce s-a întâmplat? Îi studie fața, îngrozită la gândul că, într-un fel sau altul, îi trezise bănuieli privind adevărata ei identitate. Ar pierde acum mai mult decât pe Robert; știa că, deși această nouă relație cu Rafe va fi doar temporară, nu dorea să se termine încă. Rafe?

– El îi atinse buzele întredeschise.

– Este prima dată când te-am auzit râzând, îi explică el, în

șoaptă. A fost minunat.

Brooke se relaxă, zâmbind.

– Am râs pentru că sunt fericită. Și sunt fericită pentru că ai făcut minunat dragoste cu mine.

Rafe o sărută pe buze.

– Nu mai puțin minunat ca tine. Privirea îi deveni foarte atentă. Tu n-ai dorit să vin în seara asta la tine, nu-i așa?

Întrebarea directă o făcu să roșească.

– Hai să ne vârâm sub plapumă. Îl luă în brațe, și el trase plapuma peste ei. Nopțile deveniseră reci, vara fiind pe sfârșite.

– Brooke, îi șopti Rafe la ureche.

Ea înghiți în sec.

– Nu prea înțeleg ce vrei de la mine, de la relația pe care o avem. Am pornit ca dușmani și acum nu știu exact ce suntem.

– Suntem iubiți, draga mea, și tot ce vreau de la această relație, ești tu.

– Nu o să-mi...ceri ceva ce nu doresc să-ți ofer?

– Cum ar fi?

– Cum ar fi... statornicie, legăminte...

– Nu-mi poți oferi așa ceva?

– Nu, replică Brooke, fără ezitare.

– Atunci, n-o să-ți cer.

Brooke își mușcă buza.

– Ești sigur că te vei mulțumi cu situația asta?

– În momentul ăsta sunt sigur doar de un lucru– că te doresc, că vreau să fiu cu tine, indiferent care sunt condițiile tale.

– Asta este valabil pentru amândoi, spuse ea. Nici eu nu-ți voi

cere să faci vreun legământ și, cu certitudine, nu-ți voi cere fidelitate.

– Nu va fi nevoie să pui vreodată la îndoială fidelitatea mea față de tine. Intenționez să-mi petrec fiecare noapte aici, cu tine de acum încolo.

– Aici? repetă uimită.

Rafe dădu afirmativ din cap.

– Doar dacă nu ești de acord să te muți cu mine la conac, ce zici?

– Nu! Brooke își ascunse cu greu înfiorarea. Dar eu... Ce ar spune toată lumea?

– Dacă prin "toată lumea" te referi la familie și la personalul de serviciu, află că nu mă interesează absolut deloc ce spun, sau gândesc ei, conchise Rafe, cu o ușoară aroganță. Eu aici aș vrea să fiu.

– Și... și Robert?

– Cu Robert este altceva. El n-ar înțelege. Nu sunt sigur că ar trebui să luăm o decizie, încă.

– Nu este suficient să ne mulțumim și să ne bucurăm de ce avem acum?

– Dumnezeule, sigur că da, aprobă el, sărutând-o cu o dorință renăscută, pasiunea izbucnind din nou, cuprinzând fiecare fibră a trupurilor lor.

Dormiră adânc, unul în brațele celuilalt, Brooke trezindu-se brusc, când Rafe plecă de lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă. ametită. Ce se întâmplă? Se trezi complet și-l văzu pe Rafe stând lângă pat.

El se aplecă și o sărută pe frunte.

– Trebuie să primesc un telefon, iubito. Voi răspunde de jos.

– Cât este ora?

– Trei. Culcă-te la loc când mă întorc în pat, o să consider că ți-ai făcut deja somnul de noapte.

Cine putea să-l sune la ora asta din noapte? Și de unde știa că îl găsea la ea?

Rafe vorbi ceva timp; în cele din urmă, clinchetul telefonului de la patul ei anunță că receptorul fu pus în furcă. Și totuși, Rafe nu se întoarse în pat.

Brooke coborî din pat și-și puse pe ea capotul de mătase, luat dintre hainele ce zăceau pe podea. El stătea pe întuneric, în fotoliul de lângă telefonul din hol.

– Nu! strigă el, când vru să aprindă lumina.

Brooke se încruntă, nedumerită de reacția lui ciudată, se duse lângă fotoliu și îngenunche în fața lui, atingându-i mâna cu blândețe.

– Rafe? S-a întâmplat ceva? Cine a fost la telefon?

El era livid la față, cu ochii aproape negri și mâinile tremurânde.

– Nu este vorba de Robert, nu?

– Nu, nu este vorba de Robert, răspunse cu o voce gâtuită, ridicându-și în cele din urmă privirea.

Brooke fu uimită de durerea ce se putea citi în ochii lui.

– Iubitule, ce s-a întâmplat? Spune-mi. Dă-mi voie să te ajut.

– Nimeni nu mă poate ajuta. Oh, Brooke, eu... eu...

– Ce este? Pentru Dumnezeu, spune-mi. Nu pot suporta să te

văd suferind în halul ăsta.

– Ia-mă înapoi în pat, o rugă el, lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Ea nu ezită, și amândoi se întoarseră în pat, pierzându-se unul în brațele celuilalt.

A doua zi dimineață, la ora șapte și treizeci, Brooke stătea întinsă în pat, cu un zâmbet de satisfacție pe față, urmărindu-l cum se îmbrăca. Rafe era încă palid, dar având în vedere că tot restul nopții făcuse dragoste cu ea, nu era surprinzător.

El se așeză pe marginea patului.

– Ce ai de gând să faci azi?

– După noaptea trecută? Am de gând să dorm, normal. De fapt, m-am gândit să-mi petrec ziua cu Robert. Și apoi să pregătesc masa pentru un bărbat nesătul.

– Dacă este vorba de mine, accept. Se aplecă și o sărută pe nas.

Brooke își ridică privirea la el, zâmbindu-i.

– Ce alt bărbat nesătul, mai cunosc? Zâmbetul îi îngheță brusc pe buze, amintindu-și cât de incredibil de posesiv era Rafe.

Spre ușurarea ei, în ochii lui nu exista, nici urmă de mânie.

– Niciunul.

– Trebuie să te duci la lucru.

– Serios? Am trei ani de amor de recuperat și nu mă gândesc la nicio altă femeie cu care s-o fac, în afară de tine.

– Și eu te doresc, Rafe.

– Adevărat?

– Știi foarte bine.

– N-ai vrea să-ți petreci ziua cu mine?

– Nu trebuie să mergi la lucru?

– Nu, dacă pot să stau cu tine.

– Aici?

– Nu, nu aici. Cred că nici în tinerețe n-am făcut atâta dragoste, în treizeci și șase de ore. Și nici n-a fost așa de bine. Mi-ai făcut farmece, Brooke Adamson, căci mi-e imposibil să plec de lângă tine.

– Ți-am făcut, îl necăji Brooke, întinzându-și brațele spre el. Credeam că vom petrece ziua împreună, îi reproșă, bosumflată, când el se depărtă și începu să se îmbrace. Am putea să facem

ceva ce ne face fericiți pe amândoi, nu crezi?

– Uite ce vom face, ne vom petrece ziua cu Robert.

Gândul la fiul ei, o făcu să uite de glume.

– Vin și eu la conac, după ce-mi iau micul dejun.

– Brooke? Rafe se întoarse și se așeză din nou pe marginea patului.

– Oh, nu, nu cred, spuse ea, împingându-l. Ultima oară când ai făcut asta, am pierdut o oră întreagă...

– Am pierdut? Rafe se arătă indignat, apropiindu-se de ea, prefăcându-se furios. O să-ți arăt eu ce pierdere a fost! o amenință, cu hotărâre.

Cu un râs scurt, ea sări din pat, fugind în baie și închizând ușa în urma ei.

– O să mă ocup de tine la noapte! o anunță Rafe, din spatele ușii.

– Dacă nu o s-o fac eu prima.

– Vom vedea.

Ziua petrecută cu fiul lor, fu cea mai fericită din viața lui Brooke, ajungând aproape să creadă că erau o familie normală. Amândoi se jucară și se amuzară cu Robert, până ce acesta începu să dea semne de oboseală, manifestându-și nemulțumirea când i se impuse să meargă la culcare.

Ieșind din camera copilului, Rafe o prinse de mijloc.

– Un pic de somn, este o idee bună.

Ea zâmbi, amuzată.

– Trebuie să mă gândesc la sănătatea ta. La urma urmei, ești mult mai în vârstă decât mine și... Nu mai apucă să spună ceva, căci el o împinse în dormitor, pentru a-i demonstra că diferența de vârstă nu se reflecta în vitalitatea lui.

Brooke fu într-o permanentă stare de euforie, în următoarele trei zile– și trei nopți. Robert se simțea mult mai bine, petrecându-și majoritatea timpului cu ea la conac, și Rafe venea la Brooke seara, imediat după duș, rămânând acolo până dimineața.

În a patra seară petrecută împreună, îi prepară cina, încântată că îi plăcu mâncarea făcută de ea.

– Am zărit-o pe Rosemary azi, îi spuse Brooke în treacăt, la desert.

Rafe se încruntă.

– Da?

– Pare tot... nefericită.

– Și este. Patrick s-a întors la Londra, dar a refuzat să vină aici.

– L-ai rugat? Brooke fu surprinsă, amintindu-și iritarea lui față

de situația dintre Rosemary și Patrick.

– Da. Probabil, că găsindu-mi din nou fericirea, încerc să rezolv și problemele altora. Știu foarte bine ce proporții pot lua niște neînțelegeri. Eu și Jacqui nu ne-am înțeles de multe ori, dar amândoi am fost prea mândri ca să discutăm unul cu celălalt.

– Fii serios, Rafe, nu încerca să-mi spui că ai fost unul dintre bărbații aceia neînțeleși, nu cred asta.

– Nu. Am vrut să spun că nu ne-am înțeles, unul pe celălalt.

– În ce privință?

– Se pare că în toate privințele. Am iubit-o foarte mult, să știi. Nu cred că a știut vreodată cât de mult, adăugă el.

– Serios?

– Pentru mine, niciodată nu va fi moartă.

– Cum adică?

– De fiecare dată când mă uit la Robert, îmi amintesc de Jacqui.

– De asta... se opri brusc, mușcându-și buza.

– Deseori, mi-e greu să fiu blând cu el, încheie, sec. Uneori... uneori, îmi dau seama că-l rănesc fără să vreau, văd asta în ochii lui, care sunt atât de asemănători cu ai mamei lui. Se spune că ochii sunt oglinda sufletului; ei bine, când Jacqui m-a părăsit, știam că mă ura din tot sufletul.

– Oh, dar...

– Dar? întrebă el, repede.

– Cu certitudine, nu ea te-a părăsit– tu ai dat-o afară.

– Exista un alt bărbat...

– Greg Davieson.

– Da. Se vedea mereu cu el și nu puteam face nimic, s-o opresc.

– Puteai încerca să-i spui c-o iubești. Poate asta ajuta.

Rafe oftă adânc.

– Nu m-am gândit vreodată că are nevoie, credeam că a înțeles ce simt.

– E limpede că nu.

– Ți-am spus că de foarte multe ori nu ne-am înțeles.

– Ei bine, asta nu se va întâmpla niciodată cu noi. Noi știm exact cum stăm.

– Da?

– Bineînțeles. Nouă ne place să fim împreună, să facem dragoste, și niciunul din noi nu dorește un angajament serios.

– Așa stăm?

– Știi foarte bine. Acum, vrei să te speli– sau să mergem în pat?

– Mai era nevoie să întrebi?

– Nu. Ea râse când o luă în brațe, conducând-o spre dormitor.

A doua zi după-amiaz, Rosemary i-l aduse pe Robert la vilă, sesizând încordarea lui Brooke, când aceasta dădu cu ochii de ea. Locuind la conac, lui Rosemary nu putea să-i scape cum Rafe dispărea la vilă, imediat ce Robert adormea, sau faptul că a doua zi dimineața când se întoarcea, nu lua micul dejun, petrecând doar câteva minute cu Robert, înainte de a se schimba și a pleca la lucru. Brooke se pregăti să înfrunte comentariile caustice ale celeilalte femei, în schimb, primi doar un zâmbet abia schițat și

o privire îndurerată din partea acesteia.

– Vrei să-ți fac un ceai? se oferi Brooke, sesizând profunda suferință și dorința de a nu fi singură, ale celeilalte femei.

– Mulțumesc, acceptă Rosemary, așezându-se la masa din bucătărie.

– Brooke, îmi dai voie să merg în grădină, te rog? îi ceru Robert.

Ea îi zâmbi, cu afecțiune fiului ei, pornind către ușă, să i-o deschidă.

– Să rămâi în grădină, o să-ți găsești acolo găletușa și lopățica, dar să nu sapi prea mult la flori.

– Știi să te porți cu el, spuse Rosemary, oftând. Eu habar n-am.

– Are nevoie doar de dragoste și atenție. De atâta au nevoie copiii.

– N-am știut niciodată cum să mă port cu ei. Eu nu pot avea, știi asta.

– Foarte multe femei nu pot avea copii.

– Și cum crezi că reacționează bărbații lor?

– Când un bărbat și o femeie se iubesc, pur și simplu se căsătoresc.

– Dar, cu siguranță, următorul pas firesc sunt copiii.

– Uneori, nu întotdeauna.

– Patrick își dorește copii.

Fu o mărturisire la care Brooke nu găsi un răspuns pe moment.

– Am fost la autoritatea pentru adopții, acum aproape un an.

Patrick își dorește atât de mult un copil, încât m-am gândit că voi face față unui bebeluș. Se pare că foarte multe cupluri doresc să înfieze copii. Era o listă foarte lungă de așteptare. Începusem aproape să-mi pierd speranța, când m-a sunat Patrick să-mi spună că au găsit o fetiță pentru noi și să mergem s-o vedem. Își ridică ochii înlăcrimați la Brooke. A fost în după-amiaza când te-am rugat să stai cu Robert.

– Îmi amintesc.

Rosemary înghiți cu greu.

– Patrick a omis să-mi spună că era vorba de o fetiță de patru ani! Oh! era o ființă încântătoare, cu păr negru ca al meu și niște ochi minunați, albaștri. Dar nu era bebelușul pe care mi-l doream, și eu... eu... eu... le-am spus că nu cred că mă pot descurca. Patrick le-a cerut să ne mai lase un timp de gândire, și eu am crezut că povestea s-a încheiat. Dar lui Patrick i-a plăcut foarte mult fetița și a fost de neînduplecat. Ori o adoptăm pe Sharon– așa o cheamă– ori căsătoria noastră ia sfârșit.

Brooke își aminti seara în care Rosemary se întorsese de la Londra, pe neașteptate.

– Nu știu să mă port cu copiii mici, gemu Rosemary. Încerc, dar... Ai văzut cum m-am comportat când Robert a avut oreion. Nici măcar nu mi-am dat seama că era bolnav!

– Nimeni nu și-a dat seama, nu numai tu. Nicio femeie nu devine mamă peste noapte. Este ceva care vine de la sine. Ce s-a întâmplat cu părinții lui Sharon?

– Au murit într-un accident de mașină. Înțelegi, n-ar fi ca și când aș adopta un copil care n-a cunoscut alți părinți. Nu știu

dacă aș face față traumei suferite de Sharon.

– Ai discutat toate astea cu Patrick?

– Nu chiar. Pare să fie convins că toate femeile se nasc cu instincte materne, și tot ce au nevoie este un copil de care să aibă grijă.

– Atunci, nu crezi că ar trebui să-i explici că n-are dreptate?

– Adică să mă duc la el la Londra?

– De ce nu?

– Nu sunt sigură că dorește să mă vadă.

– Nu poți afla decât într-un singur fel, nu? Nu lăsa ca mariajul vostru să ia sfârșit, doar pentru că sunteți prea mândri să stați de vorbă.

– Nu merit să fii așa de bună cu mine, spuse deodată Rosemary. Eu am fost rea cu tine, de la bun început.

– Erai supărată. Aveai tot dreptul– eu sunt o intrusă aici.

Rosemary scutură din cap.

– Nu cred. L-ai făcut pe Rafe atât de fericit, cum nu l-am mai văzut de foarte mult timp.

Brooke se îmbujoră.

– Mă bucur.

Rosemary se ridică.

– Și eu. El a iubit-o foarte mult pe Jacqui... Nu vrei să vorbesc despre soția lui, realiză ea, văzând-o pe Brook pălind. Știu sigur însă că ține la tine, mai mult decât mi-am imaginat că va ține din nou la vreo femeie. Se apropie de Brooke și o îmbrățișă. Îți mulțumesc pentru asta și pentru tot ce ai făcut pentru mine astăzi. Voi pleca la Londra. S-ar putea să n-am succes, dar orice

este mai bine, decât să stau aici fără Patrick.

– Așa este, răspunse Brooke, conducând-o la ușă.

Rosemary era aceea care, prin răutățile ei, o convinsese pe Jacqui că Rafe n-o iubea. Acum pretindea că Rafe își iubise soția. Oare Rafe îi spusese adevărul, noaptea trecută, când mărturisise că o iubise pe Jacqui foarte mult?

Și dacă era așa, ce putea face acum? Ea nu mai era Jacqui, nu va mai fi niciodată, și se îndoia că Rafe ar mai dori să fie, când încă era convins că avusese o aventură cu Greg Davieson. Și oricum, Rafe o dorea pe Brooke Adamson, pe care, sigur, nu o iubea!

Capitolul 9

– Ești o persoană convingătoare, îi spuse Rafe, punând jos receptorul telefonului de pe noptiera din dormitor. Era Rosemary, îi explică el. A discutat cu Patrick și s-au înțeles cu autoritatea pentru adopții s-o ia pe Sharon, pentru o perioadă de probă.

Brooke stătea cuibărită la pieptul lui, amândoi fiind întinși pe pat, în acea superbă dimineață de sâmbătă. Era minunat să se trezească lângă Rafe, știind că nu trebuia să plece la serviciu și puteau să-și petreacă ziua împreună, dacă doreau. Era deja ora unsprezece și niciunul din ei nu dădu vreun semn că ar dori să coboare din pat.

– Mă bucur, murmură ea, somnoroasă.

– Ei bine, acum măcar știu ce se întâmplă. Când Rosemary a plecat la Londra, trebuia să-mi imaginez că a fost mâna ta. Se pare că ești în stare să organizezi viața întregii familii!

– Mai puțin a ta.

– Nu poți?

– Pot?

Rafe scutură din cap, ridicându-se din pat.

– Nu uita că i-am promis lui Robert că-l luăm la prânz.

– Abia aștept.

Ca de obicei, Robert fu foarte încântat să-i vadă împreună și, tot ca de obicei, Brooke își imagină că erau o familie adevărată.

– Poate ar trebui să luăm un tobogan și niște jucării pentru el, să le aibă aici, spuse Rafe, când Brooke i se alătură în grădină, după-amiază. Sau am putea să i le aducem pe cele de la conac. Am senzația că vom petrece o mulțime de timp aici. Am putea chiar să ne mutăm permanent.

Ea înghiți în sec.

– E cazul să-ți amintesc că asta este vila mea, domnule Charlwood? Trebuie să fii invitat să stai aici, înainte să te muți permanent.

Rafe o fixă cu privirea.

– Poftim?

– Niciun fel de angajamente, ai uitat?

– Brooke...

– Să nu ne grăbim să facem ceva ce am putea regreta mai târziu.

Rafe păru nemulțumit, dar nu insistă asupra subiectului.

Cum n-o făcu nici în săptămânile care urmară, deși relația lor continua să înflorească. Rafe se dovedi un iubit generos, surprinzând-o adesea cu mici cadouri pe care nu le putu

considera ofensatoare, uimind-o atunci când insistă să fie amfitrioana unei mici petreceri pe care urma s-o dea în următorul sfârșit de săptămână.

– Sunt foarte mândru de tine. Vreau să te prezint tuturor prietenilor mei. Te deranjează?

Cărei femei nu i-ar fi făcut plăcere un astfel de compliment? Dar gândul de a-i întâlni pe toți acei oameni din jurul lui Rafe, o îngrozi. Nu voia să se implice prea mult în viața lui. Ei îi plăcea viața intimă pe care o duceau la vilă.

– Nu ții la mine suficient de mult, încât să dorești ca lumea să afle despre noi, asta este, nu? continuă el, văzând că ea nu-i răspunde.

Rafe se arătă supărat, dar supărarea lui n-o mai speria. Brooke era convinsă că se simțea rănit de ezitarea ei, mândria determinându-l să-și ascundă adevăratele sentimente în spatele aroganței și mâniei.

– Cu ce să mă îmbrac?

Ochii lui Rafe străluciră de fericire.

– N-are importanță. Arăți bine în orice. Sau goală, adăugă el, cu ochii plini de pasiune. Eu te prefer goală. Am fantezii cu tine toată ziua.

– Bietul, Rafe!

– Norocosul Rafe, o corectă el. La noapte, o să-mi pun în practică fanteziile astea.

Petrecerea fusese una reușită, Brooke realizase asta, observând mândria din ochii lui Rafe, ori de câte ori se uitase la ea.

– A fost foarte bine, nu? întrebă el când se întâlniră în hol, după plecarea invitaților.

– Nu eu trebuia să întreb asta?

– Nu a fost o întrebare, iubito, a fost o afirmație. Toți te-au plăcut foarte mult.

– Pentru că sunt cu tine.

– Pentru că ești tu, o corectă, cu fermitate. Ești o ființă echilibrată, sigură de tine, caldă și deosebit de frumoasă. Brooke realiză acum că era posibil ca tinerețea ei, nesiguranța și lipsa de încredere în sine, să fi fost o parte din motivele destrămării căsniciei ei. Fusese însă mult mai ușor să-l învinuiască pe Rafe pentru toate.

– Brooke? o strigă Rafe, văzând-o pălind.

Ea îi zâmbi, cu seninătate.

– Mă gândeam că sunt cam obosită. A fost o seară lungă. Mai bine plec.

– Rămâi.

Brooke scutură din cap.

– Nu.

– De ce nu?

– Nu... nu mă simt... în largul meu cu tine... aici.

– Nu te poți ascunde la nesfârșit, Brooke.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, hai să mergem acasă, murmură el cu o voce înăbușită, o pasiune familiară ivindu-se în ochii lui.

Acasă. Da. Vila devenise repede casa lor. O mulțime de lucruri ale lui Rafe erau așezate în dulap, lângă ale ei. Și

majoritatea telefoanelor le primea acolo. Și când sună telefonul, luni seara, Brooke crezu că era probabil pentru Rafe.

– Brooke?

Recunoscu instinctiv vocea lui Rosemary, care părea foarte fericită.

– Ce faci?

– Nu cred că voi fi mama anului, dar mă voi strădui.

– Ce fac, Patrick și Sharon?

– Nu-ți imaginezi ce bine sună numele lor rostite împreună. Parcă am fi o familie adevărată. Cred că vom fi, într-o bună zi, adăugă. Sharon este încă ușor timidă față de noi, dar se va obișnui, cu timpul.

– Mă bucur.

– Și eu sunt foarte bucuroasă că am rezolvat problemele, cu ajutorul tău. În ultimul timp,

mi-am analizat foarte mult comportamentul și nu mi-a plăcut deloc ce am constatat.

– Rosemary...

– Nu, lasă-mă să termin, Brooke, o opri ea cu fermitate. Poate n-o să mai am vreodată curajul să spun asta. Nu sunt o persoană drăguță, și când mă... simt rănită, mă răzbun pe ceilalți.

– Toți facem asta.

– Da, dar uneori pot fi foarte crudă– și nu întotdeauna corectă, în dușmănia mea. Așa a fost cu Jacqui.

– Oh! Brooke căută să-și ascundă interesul.

– Când Rafe s-a căsătorit cu ea și a adus-o la Charlwood, n-am înțeles la început de ce a luat-o. Nu ne-a luat foarte mult timp

până să realizăm cu toții,cât de mult o iubea. Era tânără, inocentă și deloc conștientă de puterea pe care o avea asupra lui Rafe. Eu nu semănam deloc cu ea, mai ales când a rămas însărcinată.

Lui Brooke îi crescu tensiunea. Cum nu realizase, la vremea aceea, că dușmănia lui Rosemary pornea din gelozie? Pentru că era tânără, inocentă și complet imatură ca să înțeleagă dragostea profundă a lui Rafe pentru ea. Și acum era prea târziu.

– Brooke? Mai ești acolo? se auzi vocea îngrijorată a lui Rosemary. Te-am supărat, vorbind despre soția lui Rafe?

– Da. Brooke îi răspunse cu sinceritate.

– Îmi pare rău. Am încercat doar să-ți explic. El ține foarte mult la tine și am vrut să știi motivul pentru care am reacționat față de tine așa cum am făcut-o. Nu este nimic personal. Am fost din nou geloasă pe fericirea altuia.

– Cred că ai înțeles greșit situația dintre mine și Rafe. Suntem prieteni, dar... Se opri, căci Rafe îi luă receptorul din mână, cu o expresie dură pe față.

– Rosemary? Da, înțeleg. El își coborî privirea la Brooke. Voiai doar s-o lămurești, hmm? Da, știu. Sunt sigur că i-ar plăcea. Robert o va ajuta. Câteva secunde mai târziu, închise telefonul, uitându-se la Brooke care amuțise.

Brooke îi evită privirea, realizând că ceva îl supărase.

Deodată, Rafe o luă de mâini.

– Suntem prieteni, Brooke– chiar sper să fim, adăugă, dar suntem și iubiți. Și asta înseamnă că suntem mai mult decât prieteni.

Ea înghiți în sec.

– Rosemary vorbea despre soția ta și...

– Și? Te supără să auzi vorbindu-se de Jacqui?

– Nu. Normal că nu. Pur și simplu nu înțeleg de ce toată lumea, inclusiv tu, consideră că trebuie să-mi dea explicații despre soția ta. Doar totul este de domeniul trecutului, nu?

Rafe se încruntă.

– Din câte îmi amintesc, tu ești cea care ai adus în discuție trecutul, când ne-am întâlnit prima dată.

Brooke își umezi buzele.

– Atunci nu cunoșteam toate faptele.

– Și acum le cunoști?

Ea îi evită din nou privirea.

– Nu chiar pe toate, nu. Dar destule... oh, da, destule!

– Vrei să le afli pe toate?

– Nu, spuse hotărâtă. Ce i-ai spus lui Rosemary, că mi-ar plăcea să fac cu ajutorul lui Robert? schimbă ea subiectul. Despre mine vorbeați, nu-i așa?

– Da. Se întorc la Charlwood la sfârșitul săptămânii și Rosemary se întreba dacă ai vrea s-o ajuți cu decorarea camerei lui Sharon. Puteți merge amândouă la Londra, să alegeți tapetul și ce mai trebuie, o încurajă el.

Brooke dădu afirmativ din cap.

– Nu-i așa că e frumoasă? Robert sărea în sus de bucurie.

Camera pe care o pregătiră pentru Sharon, era într-adevăr frumoasă, cu tapetul reprezentând imagini din desenele lui Disney, cuvertura roz pal, ca și perdelele și covorul, armonizându-se perfect cu albul imaculat al așternuturilor de pe

pătuț. Rafe cumpărase câteva jucării pentru nepoțica lui, care fuseseră puse într-o minunată cutie pentru jucării, la capătul patului.

Brooke și Robert aruncară o ultimă privire încăperii, Robert fiind extaziat de faptul că urma să aibă o verișoară.

– Sunt sigur că lui Sharon îi va plăcea foarte mult. Rafe se ivi în cadrul ușii, fără ca vreunul din ei să realizeze. Înaintă în încăpere, punându-și mâna pe umărul lui Brooke. Ai făcut o treabă excelentă, o lăudă el, sărutând-o pe buze.

– Uf!

Amândoi se uitară în jos la Robert, surprinși de grimasa lui de dezgust.

– Ce înseamnă asta? întrebă Rafe.

– Vă place să vă pupați și chestii din astea...

Lui Rafe îi fu greu să-și rețină un zâmbet amuzat.

– Mi-e teamă că da.

Robert se strâmbă.

– Cred că este îngrozitor. Eu n-o să las niciodată fetele să mă pupe, îi anunță, indignat.

– De ce nu te duci jos, să vezi dacă bucătăreasa a pregătit limonada pentru Sharon? îi sugeră Brooke.

– Și pentru mine?

– Și pentru tine.

– Femeile probabil îl vor alunga cu bățul, când va fi mare.

– Așa cum ți-au făcut ție? îl tachină ea, extaziată că acest bărbat, deosebit de atrăgător, era iubitul ei.

– Posibil, când eram mai tânăr. De fapt, sunt bucuros că l-ai

trimis pe Robert jos, căci vreau să vorbesc ceva cu tine.

Brooke se încordă brusc.

– Da?

Rafe trase adânc aer în piept.

– Sharon este o fetiță foarte sensibilă, începu el încet. A trecut printr-o grea încercare și are nevoie acum de dragoste și de stabilitate, pe toate planurile.

– Da. Brooke încuviință din cap, îngrijorată, neștiind unde voia să ajungă.

– Vreau să știu un singur lucru. Să i te prezint ca pe soția mea Jacqui, sau preferi ca pe soția mea Brooke? Mie-mi convin ambele nume, dar cred că se poate evita o confuzie, mai târziu, când ne vom decide...

Brooke își reveni brusc din șocul pe care tocmai îl primise.

– Știi ?

– Da, spuse el, calm, știu.

Capitolul 10

Îngrozită, Brooke își fixă privirea pe fața lui.

– Știai, repetă ea.

– Da. Înghiți în sec.

– D... de mult? De la început? Ochii îi erau larg deschiși, de uimire.

– Nu de mult. Dar, de ceva timp, da.

– Dumnezeule! Oh! Doamne! Cu un geamăt de durere, se răsuci pe călcâie și, ignorând că Rafe îi strigă numele, ieși în grabă din cameră, alergând pe scări în jos, până în fața casei. Se opri un moment, neștiind încotro s-o ia, dar simțindu-l venind în urma ei, o luă la fugă spre vilă. Ajunsă în casă, închise ușa în urma ei, făcând ochii mari de groază, când îl văzu pe Rafe intrând pe ușa din față.

– Brooke...

Ea își îngropă fața în mâini.

– Ce ai de gând să faci cu mine? Eu n-am vrut decât să fiu cu Robert! N-am vrut să rănesc pe nimeni. Doar...

– Știu, știu. Rafe o luă în brațe. Știu cât ai suferit ca să ajungi aici. Brațele i se strânseră convulsiv în jurul ei.

Brooke plângea prea tare ca să audă ceva din ceea ce spunea el. De ce îi fusese groază, nu scăpase. Urma să-i piardă pe amândoi, și pe Robert și pe Rafe, pentru a doua oară! Și de data asta nu mai voia să trăiască, nici măcar pentru Robert. Rafe o lăsă să plângă câteva minute, apoi o scuturã cu blândețe.

– Îți faci singură rău. Haide, Brooke, nu mai plânge.

– Vreau să mor!

– Nu vorbi așa. Să nu mai spui niciodată așa ceva! Te-am pierdut o dată, crezând că ești moartă, n-o să mai pot trece prin ce-am trecut, dacă se va întâmpla din nou!

Trecu mult timp până când mintea ei confuză înregistră cuvintele lui dar, chiar și atunci, nu-i venea să creadă că într-adevăr le auzise. Rafe voia s-o scoată din viața lui– nu era așa?

– Dacă poți să crezi așa ceva, spuse el, Brooke exprimându-și gândurile cu voce tare, fără să-și dea seama. După tot ce-a fost între noi în ultimele trei săptămâni, atunci aș putea foarte bine să mor și eu! Ultimele cuvinte fură rostite cu disperare. Brooke, tot ce este acum, tot ce a fost întotdeauna între noi, este iubire. Te iubesc mai mult decât viața însăși. Și am sperat că și tu mă iubești.

– Ce vrei să spui?

– Ți-am pus o întrebare cu puțin timp în urmă, îi reaminti el, nedezlipindu-și privirea de pe fața ei palidă. La care nu mi-ai răspuns încă. Ce decizie ai luat, privind numele sub care vrei să te prezint, sau nu vrei să fii soția mea, sub niciun nume?

Brooke înghiți în sec.

– De ce vrei să fiu soția ta?

– Tocmai ți-am spus că te iubesc. Dumnezeule, cât de mult te iubesc! Când am început s-o doresc pe Brooke Adamson la fel de mult cât am dorit-o pe Jacqui, am crezut că va începe din nou coșmarul. Am iubit o singură dată în viața mea, continuă Rafe, conștient că era foarte atentă. Și a fost dezastruos.

– Pe Jacqui?

– Pe tine! o corectă el. Am crezut că-mi ies din minți când ai început să-mi amintești de ea– numai ochii și statura erau asemănătoare. Dar prima dată când te-am sărutat, am realizat că m-am îndrăgostit din nou. Iubind-o pe Jacqui, știind că ea mă ura, aproape m-a distrus. Am plecat în seara aceea, hotărât să nu te mai văd vreodată. Însă n-am putut rezista să stau prea mult departe de tine. În seara când m-am întors la Charlwood și te-am găsit în camera copilului, după ce-ți petrecuseși toată ziua cu Robert, totul mi s-a părut atât de firesc...

– Sunt mama lui, îi aminti ea, cu amărăciune.

– Și ai plătit un preț imens, ca să fii cu el. În noaptea aia, eram pe punctul de a face dragoste cu tine. Și din ce în ce mai mult îmi aminteai de Jacqui. Chiar te-am strigat cu numele ei.

– În noaptea aia mi-ai spus că-ți urai soția.

– Pentru că murise și mă părăsise!

Brooke scutură din cap.

– Te-am părăsit cu mult înainte– m-ai dat afară. N-ai vrut să mă asculți, să mă lași să-ți explic ce era cu Greg. Ai refuzat să vorbești cu mine, l-ai luat pe Robert de lângă mine, îi reaminti, cu tristețe. Nu erau acțiunile unui bărbat care iubește, ci ale unuia care urăște. Știu că ai fost dezamăgit, după ce ne-am

căsătorit, căci eram tânără și prostuță, și n-aveam nicio idee despre cum trebuia să se comporte soția ta. Am refuzat să fac numai ce voiai tu. Dar m-ai fi ajutat să trec peste toate, dacă mi-ai fi arătat că mă iubești...

– Să-ți arăt ? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Dar n-am făcut altceva decât asta, chiar dacă n-am spus-o în cuvinte. Am dormit, am visat, am trăit, numai iubindu-te. Numai pe tine te aveam în gând. Tot timpul doream să fii în brațele mele, să fac dragoste cu tine. Dar tu ai început să te depărtezi de mine, să fii tot mai nemulțumită de viața alături de mine, tânjind după cea trăită Londra, înainte.

– Asta nu este adevărat. Odată ce ne-am mutat la Charlwood, ai încetat brusc să mai fii Rafe, devenind stăpânul proprietății Charlwood. Eu devenisem încă una dintre proprietățile tale, pe care o scoteai s-o arăți cu diferite ocazii și de care uitai, între timp.

– Este o minciună, strigă Rafe. Niciodată n-am vrut să se uite altcineva la tine. Uram acele ocazii în care trebuia să ieșim în lume. Am crezut că un copil te va lega definitiv de mine. Dar când s-a născut, mă iritau chiar și momentele pe care le petreceai cu el. Te voiam numai pentru mine.

Brooke fu uimită de evidenta lui sinceritate.

– M-ai tratat ca pe o proprietate, nu ca pe o soție. Nu mi-ai spus nici măcar o dată că mă iubești.

– Era limpede pentru toată lumea.

– Nu și pentru mine. Rafe răsuflă adânc.

– Te iubeam atât de mult, încât devenisem slab. Am crezut...

– Că profitam de acea slăbiciune, realiză ea, cu tristețe.

– Da! Da, repetă Rafe.

– M-ai iubit atât de mult, că nici măcar n-ai venit în America să-mi identifici cadavrul!

– N-am putut, spuse el, cu o voce gâtuită. Nu puteam suporta să te văd desfigurată, fără niciun pic de viață în ochii tăi frumoși. Aveam coșmaruri, numai gândindu-mă la asta. Am fost nevoit să beau, luni în șir, pentru a-mi scoate din minte imaginea ta.

– N-aș fi ajuns în America, dacă nu m-ai fi alungat din viața ta, luându-l pe Robert de lângă mine!

– Am greșit făcând așa ceva, dar odată ce am pornit pe un drum, n-am mai putut să mă opresc. Se părea că aveai o aventură cu Greg Davieson și numai gândul ăsta...

– Le vizitam pe fetele din " Romanticele senzuale", nu pe el!

– N-am putut accepta asta. Credeam că orice bărbat care te vede te dorește la fel de mult ca mine. Și fiind nefericită cu mine, era posibil să-l dorești și tu.

– Am avut un singur iubit în viața mea, Rafe, spuse ea, cu răceală. Atunci și acum.

– Eram gelos...

– Trebuia să vorbești cu mine! Cum puteam să-ți explic, când nici măcar nu vorbeai cu mine?

– Nici atunci n-am putut să-ți spun cât te iubeam. Am crezut că mă vei ruga, prin intermediul avocaților, să te primesc înapoi, îi dezvălui el. Măcar pentru a fi cu Robert.

– De aceea mi-ai interzis să-l văd? Rafe dădu afirmativ din cap.

– Am crezut că fiul nostru te va aduce înapoi, chiar dacă nu mă mai iubeai. În schimb, ai plecat în America– și așa cum am crezut, ai murit acolo. Te iubeam, dar în momentul ăla te-am și

urât. Plecaseși de lângă mine pentru totdeauna, și tot ce-mi rămăsese era doar un gol imens, ani în șir fără tine. După aceea, n-am mai dorit o altă femeie în viața mea, abia sesizându-le existența, până când Brooke Adamson a început s-o viziteze pe Jocelyn. Pentru prima dată în trei ani, a început să mă intereseze din nou o femeie.

– Intotdeauna mi-ai lăsat impresia că nici măcar nu m-ai observat.

– N-am vrut să te observ. Mi se părea o trădare față de ceea ce am simțit pentru Jacqui. Dar dorința mea pentru tine a devenit atât de puternică, încât trebuia să fac ceva. Am încercat să mă conving că era doar o dorință fizică, că nu mă voi implica emoțional.

– Mi-ai făcut propuneri.

– Și tu m-ai umilit, mergând până acolo încât să-mi spui că am fost ranchiunos și nemilos, luându-i copilul soției mele. Am fost ranchiunos și nemilos dar, după cum ți-am spus, asta a fost una dintre greșelile pe care le-am făcut în mariajul meu, pe care apoi a fost foarte greu s-o repar. Te-am iubit, însă tu păreai plictisită de căsătoria noastră și de mine. M-am gândit că singura cale să te țin lângă mine, era Robert. În schimb, tu ai ales să te lupți public cu mine.

– Când trebuia să te implor să accepți să mă întorc? N-ai lăsat niciodată impresia că mă doreai înapoi– în vreun fel sau altul. Am crezut că te-ai căsătorit cu mine doar pentru a-ți dărui un fiu.– Rosemary, spuse el, oftând. Ea făcu ochii mari.

– Știi... ce mi-a spus în ziua în care am părăsit conacul?

Rafe dădu afirmativ din cap.

– Când se presupunea că ai murit, conștiința a învins-o și a mărturisit că ea fusese responsabilă că ai plecat la studio.

Brooke scutură din cap.

– Nu cred că este în totalitate adevărat. Dacă aș fi fost mai sigură de tine, de mariajul nostru, nu m-ar fi afectat nimic din ce mi-a spus.

Rafe trase adânc aer în piept.

– Probabil că nu. Nici Jocelyn n-a știut vreodată ce simțeam cu adevărat pentru tine. A fost furioasă pe mine că te-am tratat așa cum am făcut-o, și luni de zile a refuzat să mai vină la conac. Este posibil ca ăsta să fi fost motivul pentru care n-a aflat că am fost nevoit să mă refugiez în băutură, numai ca să reușesc să trec peste nopțile fără tine.

– Atunci ai început să bei?

– Fără tine nu mai aveam nimic și era prea târziu să te aduc înapoi. Tu nu mă mai puteai suporta ca soț, nici măcar de dragul lui Robert, îi aminti el cu amărăciune. Mă îndoiesc că ți-a fost foarte greu s-o convingi pe Jocelyn să te ajute, după accident; ea a crezut întotdeauna în inocența ta, dezaprobând felul în care te-am tratat. Nu m-a iertat niciodată pentru asta.

– Dar te-a iubit. A acceptat să mă ajute, numai după ce doctorul i-a spus că eram în pragul unei iremediabile căderi nervoase, că puteam chiar să-mi pierd viața.

– Pentru ceea ce ți-am făcut?

– Da.

– Dumnezeule! gemu el, deznădăjduit.

– Rafe, când ai aflat că Brooke Adamson este Jacqui?

– Am început să am niște bănuieli de... ceva timp, dar am fost

sigur în noaptea când m-am întors din Australia și am făcut dragoste. Tot în noaptea aceea am început să sper, gândindu-mă că, dacă erai Jacqui, nu puteai să mă urăști și în același timp să faci dragoste cu mine în felul acela. Așa că l-am trimis pe Patrick în America, să afle adevărul...

– Acolo a fost? El a telefonat la vilă în noaptea aceea!

– Da. Atunci am început să cred în miracole. Se părea că mi se oferise o a doua șansă cu tine, una pe care nu trebuia s-o ratez... Am înțeles că motivul pentru care te aflai aici era Robert, interesul tău pentru el m-a convins. Sacrificiul pe care știam că l-ai făcut, felul în care mi-ai spus că ți-ai iubit soțul, mai mult decât viața însăși, m-au convins, în final, că acel Greg Davieson n-a însemnat nimic pentru tine. O femeie așa cum am crezut eu că erai, n-ar fi trecut niciodată prin ce ai trecut tu, pentru a fi cu fiul ei.

– Nu-ți place noua mea figură? Brooke își duse mâna la față.

– Iubesc fiecare părticică din tine. Ai fost frumoasă atunci, ești și acum. Dar nu mă interesează cum arăți, eu te iubesc pentru frumusețea ta interioară. Faptul că ți-am recunoscut spiritul, în ciuda schimbării evidente a chipului tău, nu-ți dovedește asta?

– Am crezut că trupul a fost cel pe care l-ai recunoscut.

Rafe zâmbi.

– Și el. Ultimele trei săptămâni împreună au fost dumnezeiești pentru mine și sunt sigur că n-ai fi putut să răspunzi dorinței mele cu atâta sinceritate, dacă m-ai fi urât. De data asta am încercat să fiu mai deschis cu tine, să-ți arăt ce simt. Sper că săptămânile astea ți-au mai diminuat durerea pe care

ți-am pricinuit-o. Dacă nu, nu știu ce să mai fac. N-aș suporta să mă părăsești din nou! Ultimele cuvinte sunară ca o rugăminte disperată.

– Deci, Patrock știe adevărul despre mine. N-a fost șocat?

– Oripilat, o corectă Rafe. Și mândru, când a aflat cât de curajoasă ai fost, în ultimii trei ani.

– Atunci, știe și Rosemary?

– Da. Patrick i-a spus, când s-au întâlnit la Londra.

– De asta a adus vorba de trecut, în discuția de la telefon.

– Da.

– Atunci... cred că Brooke, ce zici?

– Brooke, ce? întrebă Rafe, nedumerit.

– Brooke, soția ta. Într-un fel, Jacqui chiar a murit și e mai bine să rămână așa. Sunt o altă persoană acum, dar mi-ar plăcea să fiu din nou soția ta. Oh, Rafe, te iubesc! Te iubesc așa de mult! Se aruncă în brațele lui. Nu știam ce o să se întâmple. Te-am urât atât de mult timp și apoi, deodată, am realizat că te și iubeam. Un timp am fost confuză, după care mi-am dat seama că te iubesc.

– Iubito! Rafe îi umplu fața cu sărutări. Iubito...

– Îmi pare rău că vă întrerup...

Amândoi se întoarseră, uitându-se la Patrick, care stătea în cadrul ușii, cu o figură plină de încântare.

– Jacqui...?

Brooke alergă la el și-l îmbrățișă. Prefer Brooke acum, dar te iert de data asta. Rosemary și Sharon sunt la conac?

– Da, Robert bănuia că sunteți aici... că vă pupați și chestii din astea, parcă așa s-a exprimat.

– Drăcușorul! Rafe li se alătură, luând-o pe Brooke după

umeri.

– A avut dreptate, nu? Bine ai venit acasă, Brooke. Vă aștept la conac, vreau s-o cunoașteți pe fiica mea.

– Venim imediat. Rafe închise încet ușa în urma lui Patrick, luând-o pe Brooke în brațe. Voi face ca totul să fie perfect între noi, Brooke. Îți promit că nu voi lăsa să mai intervină ceva între noi, să ne despartă din nou.

– Ne mutăm înapoi la Charlwood? întrebă ea.

– Nu, dacă nu vrei. Putem locui aici. De fapt, îmi place viața intimă pe care o avem aici.

– Și mie. Și va fi foarte plăcut să mai venim, să petrecem câteva zile împreună. Dar cred că locul nostru este la conac. M-am schimbat, Rafe, m-am maturizat, nu-mi mai este teamă de tine, sau de ceea ce ești. Și n-o să mai admit vreodată să se repete ce mi s-a întâmplat.

– Tigroaica mea!

– Soția ta, Rafe Charlwood! Să nu uiți asta niciodată!

– Crezi că aș putea?

– Te voi iubi mereu, Rafe, îi promise ea.

– Așa cum și eu te voi iubi mereu.

Sfârșit